ဘုမ္မာဝတီစာပေ

မင်းသိခ်

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်
ခေါင်းမြီးခြုံ လုံပါပေ့

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ခေါင်းဖြီးခြို လုံပါပေ့

လုံးချင်းဝတ္ထု

မင်းသိခ်

E-Books

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ခေါင်းမြီးခြုံ လုံပါပေ့(မင်းသိခ်)

E-Books Creator• Whispers of Words

စီစဉ်သူ • **Whispers of Words**

© (မင်းသိခ်)မူပိုင်ဖြစ်ပါသည် (စာရေးသူခွင့်ပြုချက်မရှိပဲ-ဖြန့်ဝေခြင်း၊
ရောင်းချခြင်း၊ သွယ်ဝိုက်အကျိုးစီးပွားအတွက် အသုံးပြုခြင်း၊
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းများ မပြုလုပ်ရ)

မာတိကာ

ဝှက်စာတစ်စောင်

ပျောက်ဆုံးနေသော ဖိုခုံလောက်တစ်လုံး

သေသူကို ကော်ဖီတိုက်ခြင်း

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏အတွေးအခေါ်သံကွင်းဆက်ကလေးများ

နိဒါန်းကို ဂရုစိုက်ရမယ်

စကားမပြောသောသက်သေ

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဂွမ်တီ

မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူသုံးယောက်

စားတော်ကဲကြီး ဦးဂွမ်တီနောက်သို့

သူဌေးကန်ရွာမှ ကျိန်စာတစ်စောင်

သူ့နေရာသူပြန်ထားခြင်း၏ လေးနက်ပုံ

သင်ဆရာ မြင်ဆရာ

နဂါးတိုင်းပြည်သို့ အသွား

သံပူတံဆိပ်

ရွှေပြောင်းဖူးကို အရယူခဲ့ခြင်း

မြင့်မြင့်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ရွှေဘိုဂါတ်သို့အပြန်

နဂါးအစွယ်ကလေးတစ်ချောင်း

About Us

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက **e-Books Reader** အသုံးပြုသူများနှင့် **Digital Devices** တွေမှာ စာဖတ်သူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ် ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။

တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ **e-books Reader** အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှတော့ **e-books Reader** အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။

ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို **Digital** နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။

ထိုအခက်ခဲများကိုကျနော်တို့တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖေါက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက်
လုံးဝ (လုံးဝ) အသုံးမပြုပါ။

“စာရေးဆရာများနှင့် စာပေထုတ်လုပ်ရေးများသို့ ပန်ကြားချက်”

စာပေထုတ်ဝေသူတို့နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ အနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက **e-Books Market** အတွက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်ရန် အကြံပြုလိုပါသည်။ **eBooks Digital Market** ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားစွာ ရှိနေပါပြီ။

Digital Product ဖြစ်သည့်အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများ အတွက်လည်း ပိုမိုအကျိုးများပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖေါက်နေမှုများကိုလည်း လိုအပ်ချက်အရဟု နားလည် ခွင့်လွတ်ပေးပြီး စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများ ဆီသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပို့ပေးနေသည်ဟု နားလည် ပေးကြပါရန် ပန်ကြား တောင်းဆိုအပ်ပါသည်။

“စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားချက်”

စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားလိုသည်မှာ **eBook** ဖတ်ပြီးလို့ “ကြိုက်နှစ်သက်တယ်” စာရေးသူများအား “အသိမှတ် ပြုသင့်တယ်” လို့ ယူဆပြီး ဖတ်ပြီးသွားလျှင်တောင် လက်လှမ်းမှီပါက မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ယူ အားပေးကြပါ။

စာအုပ်များဝယ်ယူမှု မရှိလျှင် မိမိကြိုက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့ နောက်ထပ် နောက်ထပ်သော ဖန်တီးမှုတို့ ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေလောက အတွက် အနာဂတ် ကလေးငယ်များ အတွက် များစွာ နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများဆိုလျှင်လည်း **(Ebook** ရှိလျှင်**) Ebook** များကို အဓိက ဖတ်ကြပါသည်။

ပြီးလျှင် စာရေးဆရာတို့အား "အသိမှတ်ပြုသောအားဖြင့်" တစ်ခုတည်းကို ရည်ရွယ်ပြီး စာအုပ် ဝယ်လိုက်တာတွေ များစွာရှိပါသည်။

ထိုကြောင့် လက်လှမ်းမှီပါက မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ မူရင်းစာအုပ်များကို ဝယ်ယူ အားပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

အခကြေးငွေဖြင့် ရောင်းချခြင်း မပြုရ

အကယ်၍ ဤ **E-Book** စာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

WHISPER of WORDS

သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်းသဘော

“သူ့နေရာသူ ပြန်ထားတတ်အောင် လေ့ကျင့်ရမယ်ကွ၊ နေရာတိုင်း အရာတိုင်းမှာ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတစ်ခုသာ ရှိစမ်းပါစေကွာ၊ အဲဒီလူဟာ တကယ့်ကို အစွမ်းထက်တဲ့လူ၊ လောကကို အကျိုးပြုနိုင်ခဲ့လူ ဖြစ်နေပြီကွ။ တိုတိုပြောမယ်ကွာ မင်းတို့ ငါတို့ရဲ့ ဘုရင်သီပေါမင်းဟာ သူ့နေရာမှာသူ မရှိတော့ဘူး၊ ကုလားဖြူ တွေဖမ်းသွားပြီ ဖမ်းသွားပြီမဟုတ်လား၊

အေး. . . သီပေါမင်း၊ ဒါမဟုတ် သီပေါလို ငါတို့ မြန်မာအမျိုးသား ထဲက မင်းတစ်ပါးပါးကို ထီးနန်းရအောင် လုပ်တယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ အလုပ်ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့လူဟာ တကယ့် မြန်မာ ရာဇဝင်မှာ ကမ္ပည်းထိုးလိုက်တဲ့ သူရဲကောင်းပေါ့ကွ။ ကဲထားပါတော့ ငါတို့ဟာ တကယ်တော့ သုညသဘောကို ရောက်သွားရင် နိဗ္ဗာန် လို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။

အဲဒါဘာလဲ “သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း’ပဲ မဟုတ်လားကွ။ ဒါကြောင့် အစွမ်းသတ္တိထူးချင်တဲ့လူတွေ၊ သူရဲကောင်းတွေ ဖြစ်ချင်တဲ့ သူတွေဟာ ဘုရားဟောင်းတွေ ပြန်ပြီး ပြင်ကြတယ်တဲ့ကွ။ ဒါဟာ အကယ့်အနှစ်သာရကို ထုတ်လိုက်ရင် “သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း’ပဲ မဟုတ်လား”

“ချစ်ခြင်းဆိုတာရယ်၊ သနားခြင်းဆိုတာရယ်၊ သူတစ်ပါးချမ်းသာတာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိခြင်း ဆိုတာရယ်ဟာ တကယ်တော့ ‘သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း’ သဘောတရားတွေ ပါပဲကွာ၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မသကာဆိုတဲ့ ဥပေက္ခာစကားလုံးဟာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ဖြစ်ကြတာပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့... ‘သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း’ သဘော တရားကပဲ ချုပ်ထားတာပဲ မဟုတ်လားကွ”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ခုအား အလေးအနက် စဉ်းစားရပေပြီ၊ ဥပမာ အားဖြင့်ဆိုရသော် မြနန်းနွယ်သည် လည်းကောင်း၊ ၎င်း၏ ခမည်း တော်ဆိုသူသည် လည်းကောင်း၊ ဦးဂွမ်တီသည် လည်းကောင်း၊ မနူဟာမင်း၏ ပျောက်ဆုံးနေသော လက်စွပ်သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသော ပုဂံခေတ် ကျိုန်စာများနှင့် လောကီပညာရပ် ကျမ်းများကို လည်း ကောင်း၊ လုည်းဘီး တစ်ခု၏ ဒေါက်များသဖွယ်သာ ဖြစ်ပြီးလျှင် ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဘီးကြီး တစ်ခုလုံးအား လည်ပတ်နိုင် စေမည့် ဝင်ရိုးကြီးနှင့်သာ တူ၍နေ လေ၏။

"သေသောသူသည် သုသာန်သို့သွားသည်။"

ပုဂံရေချိုး၊ ပဲခူးမှာပေါ်၊

လူလိုမှ နတ်လို၊ နတ်လိုမှ ဂြိုလ်မ၊

ကောန်းသေလျှင် ငစွေပေါ်လိမ့်မည်"

❝ဒီဝှက်စာမျိုးက ဝှက်စာအမျိုးအစားမှာ တော်တော်ရှေးကျတယ်။ ဘီစီ ၅၀၀- ကျော်လောက်က ဥရောပ တိုက်မှ စစ်ရေးကိစ္စတွေမှာ လောက်သာအသုံးပြုခဲ့တဲ့ ဝှက်စာမျိုးဖြစ်တယ်။ ဝှက်စာပေးတဲ့လူ နဲ့ လက်ခံတဲ့ လူမှာ တစ်မိုက် ကျော်ကျော်လောက် ရှည်တဲ့ လုံးပတ်ချင်းလဲ ရွယ်တူဖြစ်တဲ့ တုတ်ကလေးနှစ်ချောင်း ရှိရတယ်ဗျ၊ ဝှက်စာရေးတဲ့ လူက အခုလို ဝတ္ထုဖြစ်စေ၊ သားရေပြားဖြစ်စေ၊ ခပ်ရှည်ရှည်ကလေးကို တုတ်မှာ ပတ်ပြီး ရေးတဲ့ အခါကျတော့ တုတ်ရဲ့ အလျားလိုက် ရေးရတယ်ဗျ။ ရေးပြီး ဖြေလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရေးထားတဲ့ စာတွေဟာ ဟိုတစ်လုံး ဒီတစ်လုံးနဲ့ လုံး၀ ဖတ်လို့ကို မရတော့ဘူး။ အဲဒီဝှက်စာကို လက်ခံတဲ့လူရဲ့ လက်ထဲရောက်တဲ့အခါမှာ သူကလဲ တုတ်ကလေးနဲ့ ပတ်ပြီး ဖတ်မှပဲရတယ်။ ဒီလို ဝှက်ထားမှန်း သိပေမယ့် လို့ မူလ ဝှက်စာ ရေးတုန်းက တုတ်ရဲ့ အတိုင်းအတာကို မသိရင်လဲ ဖော်လို့မရပြန်ဘူး။ ဒီဝှက်စာမျိုးကို သမိုင်းဆရာတွေက **(Skytale)** စကိုင်းတေး ဝှက်စာလို့ အမည်ပေးထားကြတယ်။ အခုဝှက်စာကို အဲဒီ အမျိုးအစားထဲက ဖြစ်တယ် ဦးဖေခင်❞

ဒီအမှုရဲ့ အရေးကြီးဆုံးအချက်ကတော့ နိဒါန်း

“နိဒါန်း ဆိုတာဟာ ပြဿနာတစ်ခုရဲ့ အဆိုပဲဖြစ်တယ်။ တစ်နည်း ပြောရရင်တော့ ပုစ္ဆာပါပဲ။ ပုစ္ဆာတစ်ခုကို ဖြေဆိုတော့မယ်ဆိုရင် မဖြေမိမှာ မိမိဖြေဆိုရမယ့် ပုစ္ဆာဟာ မှန်မမှန် စစ်ဆေးဖို့လိုပါတယ်။ ဒါကလေးကို သဘောပေါက်ဖို့အတွက် ရောမရာဇဝင်မှာရှိတဲ့ ပုံပြင် ကလေး တစ်ခုကို ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ရောမဘုရင်တစ်ပါးဟာ တစ်နေ့မှာ ချိန်ခွင်တစ်ခုနဲ့ ငါးရံ့အရှင်တစ်ကောင်ကို ကိုင်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ပညာ ရှိ မှူးမတ်တွေကို မေးခွန်းထုတ်တယ်”

“ဒီလို၊ ငါးရံ့ဟာ အရှင်မှာချိန်ပြီး ကြည့်တာထက် သေတဲ့ အချိန်မှာ ချိန်ပြီး ကြည့်လို့ရှိရင် အလေးချိန် ပိုပြီး စီးနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဘာကြောင့် သေတဲ့အခါမှာ ပိုပြီးလေးသွားရတယ် ဆိုတာကို ပညာရှိ မှူးမတ်များက အကြောင်း အကျိုးနဲ့ တကွ ဖြေဆိုရမယ် ဆိုတာပဲ”

“အမတ်ကလေး အဖြေကတော့ ဒီပုစ္ဆာဟာ ငါးရံ့ကို အရှင်မှာ ချိန် တာထက် သေပြီးမှ ချိန်ရင်ပိုပြီး လေးတယ်ဆိုတဲ့ အဆိုကို သက်သေ ထုတ်ခိုင်းတဲ့ ပုစ္ဆာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သက်သေမထုတ်ခင်မှာ အဆိုဟာ မှန်ကန်မှု ရှိမရှိ ပထမ စစ်ဆေးလိုပါတယ်။ ငါးရံ့ကို အသက် ရှိလျက်မှာ ချိန်ကြည့်မယ်။ တစ်ခါသတ်ပြီးတဲ့အခါ အလေးချိန်ကို ပိုလာတာကိုတွေ့ ရမှာ အဖြေပေးပါရစေလို့ ဘုရင် ကြီးကို လျှောက်ထားတယ်။ ဘုရင်ကြီးကလဲ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ အမတ်ကလေးဟာ ငါးရံ့ကို အရှင်မှာ ပထမတစ်ခါချိန်ကြည့်တယ်၊ သတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ချိန်ကြည့် ပြန်တယ်။ ချိန်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘုရင်ကြီးပြောသလို သေတဲ့အခါမှာ ပိုပြီး အလေးချိန်စီးတယ်ဆိုတာဟာ လုံးဝ မဟုတ်ဘဲ အရှင်မှာဘဲချိန်ချိန် အသေမှာပဲချိန်ချိန် အလေးချိန်ဟာ အတူတူပဲ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ ရတဲ့အတွက် အဲဒီပုစ္ဆာကို ဖြေဆိုရန် မလိုတော့ ပါဘူးလို့ အမတ်ကလေးက လျှောက်တင်လိုက်တယ်”

“ဒီအမှုမှာတင်မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဒုစရိုက်မှု တွေရဲ့ တစ်ဝက်ကျော်က ဒီလူကြီးရဲ့ လက်ချက်တွေပေါ့ဗျာ။ သူက ငွေလဲတတ်နိုင်တယ်၊ တရားသူကြီးတွေ ပုလိပ်မင်းကြီးတွေဆိုတာ သူ့ရဲ့ခါးပိုက်ထဲမှာ ရှိနေတာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဘုရင်ခံကပေး ထားတဲ့ **(KSM)** ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကြီးကလဲရှိနေတော့ သူ့ကို အပိုင်ကိုင်ဖို့ ရာက မြွေဟောက်ကို အမြီးဆွဲရသလိုပဲ၊ ကိုယ်ကဦးလို့ အမြီးကို မိမိရရဆွဲပြီး တအားဆောင့်ခါလိုက်နိုင်ရင်တော့ မြွေဟောက်ဟာ အဆစ်တွေပြုတ်ပြီး သေမှာအမှတ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က စက္ကန့်ဝက်လောက်များ နောက်ကျသွားရင်တော့ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင် ရတာနဲ့ ဘာထူးမှာလဲ”

“နေပါဦး ဦးလှမောင်ရထားတဲ့**(KSM)** ဆိုတဲ့ ဘွဲ့က ဘာဘွဲ့တဲ့လဲဗျ”

“အရှည်ကတော့ “ကျက်သရေဆောင် ရွှေစလွယ်ရမင်း” လို့ခေါ်တယ်။ သူ့ကိုပုန်ကန်မှုကလွဲပြီး အခြားမှုနဲ့ အချုပ်ခန်းထဲထည့်လို့မရဘူး”

“ဥပဒေထဲမှာ ဒီလိုမပါပါဘူးဗျာ”

“ဥပဒေစာအုပ်ထဲကအတိုင်း နေရာတိုင်းမှာလုပ်လို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မလုပ်လဲမလုပ်ကြဘူး မဟုတ်လား။ ထဘီစုတ်ခိုးတဲ့ သူခိုးကို ပုလိပ်က ပါးရိုက်ရမယ်လို့များ ဥပဒေစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားလို့ လား။ ဒါပေမယ့် ရိုက်ခဲ့ကြတာပဲမဟုတ်လား။ လူကြီးလူကောင်းတစ် ယောက် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရင် အချုပ်ထဲမထည့်ဘဲနဲ့ ဌာနအုပ်ရဲ့ ရုံးခန်း ထဲမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဧည့်ခံရမယ်လို့များ ဥပဒေစာအုပ်မှာ ရေးထားလို့လား။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ဒီအတိုင်း လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

အခန်း (၁)

ဝှက်စာတစ်စောင်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီးဆားပုလင်း နှင်းမောင်တို့သည် အင်းစိန်စုံထောက်ဌာနအတွင်းရှိ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်း၌ အေးချမ်းစွာစကားပြောလျက်ရှိကြလေ၏။ ကိုနှင်းမောင် သည် ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှသော စကားပြောကောင်းသူတို့အနက် ထိပ်ဆုံးနေရာ၌ ထားသင့်သောသူဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား အချို့ အချို့ သော စကားပြောကောင်းသည် ဆိုသူတို့မှာ တပါးသူအား အလှည့်မပေးဘဲ မိမိသာလျှင် ကရားရေလွှတ်ပြောတတ်ကြသော် လည်း ကိုနှင်းမောင်ကမူ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ တစ်ဘက်သူအားလည်း ပြောဆိုရန် အလှည့်ပေးတတ်သော အလေ့အကျင့်တစ်ခုရှိသူဖြစ် ခြင်းကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့် ကိုနှင်းမောင်နှင့် စကားလက်ဆုံကျမိသည် ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ဇနီး တင်တင်ကိုပင်လျှင် ခပ်မေ့မေ့ရှိတတ်လေ၏။ အရုပ်ရုပ်ဗဟုသုတ ပြည့်စုံသောကြောင့်လည်း ကိုနှင်းမာင်နှင့် စကားပြောရသည့်အခါ ၌ ကျွန်ုပ်အဖို့ တစ်ခုမဟုတ်လျှင် တစ်ခုဆိုသလို ဗဟုသုတတိုးပွား ရရှိသည်ချည်းဖြစ်၏။

ယနေ့အဖို့ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အစီရင်ခံစာများရေးသား ရန်လည်း မရှိသည် တစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာရှုပ်တဲသည်လည်း ပုလိပ်မင်းကြီး၏ ရုံးသို့သွားရောက်နေ သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်နှင့် စကား လက်ဆုံကျ၍ နေခြင်းဖြစ်ရာ ဂိတ်ဝမှ စန္ဒရီ၏ သံချောင်း၁၀-ချက် ခေါက်သံကြားမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောနေကြသည်မှာ နှစ် နာရီတိတိရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ..

"အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ ကျုပ်တို့ စကားပြောတာ နှစ် နာရီတောင်ကြာသွားပြီပဲ၊ လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေးသောက် ကြဦးစို့လား"

"ကောင်းသားပဲ အိုင်ပီ၊ လမ်းဆုံးက ကာကာဆိုင်မှာပဲ သွားပြီး သောက်ကြတာပေါ့ "

"ဒီနားကဆိုင်မှာ မကောင်းဘူးလားဗျ"

"လက်ဖက်ခြောက်ကို အသစ် မနှပ်ဘဲနဲ့ အဟောင်းတွေပဲ ပြန်ပြန် သုံးတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ သောက်ရတာ အရသာ သိပ်မရှိ လှဘူး၊ ဒီအထဲ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ ကလေးတွေကလည်း ဆိုင်ထဲမှာ ဆော့နေတာ မျက်စိနောက်ဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုင်နေရာမှထလျက် ရုံးခန်းအပြင်သို့ ထွက်၍ လာကြရာ ရုံးအော်ဒလီ ပုလိပ်ကလေး 'မောင်ဝိုင်းမောင်' ရောက်ရှိလာကာ ကိုနှင်းမောင်ကို စာအိတ်တစ် အိတ်ပေးပြီးလျှင်. . .

"အခုပဲစာတိုက်က ရောက်လာတာ ဆရာ"ဟုပြောလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် စာအိတ်ကို လှမ်း၍ ယူလိုက်ပြီးလျှင် စာအိတ်အား ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ စာအိတ်ပေါ်တွင် ထူးထူးခြားခြား ရေးထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ

သို့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် စီ အိုင် ဒီ အင်းစိန်

ဟုသာ တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်သည် စာအိတ်ကို ဖောက်ခြင်းမပြုသေးဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အင်းစိန်လမ်းဆုံ ကာကာ ဆိုင်သို့ စကားတပြောပြောနှင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ၏။ ကာကာဆိုင်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်က လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များမှာယူလိုက်သည့်အချိန်ကျမှပင် စာအိတ်ကို ဖောက်လိုက် ရာ အတွင်း၌ ဗျက်အားဖြင့် လက်မဝက်ခန့်ရှိပြီး အလျားအား ဖြင့် ၁၀-လက်မခန့်ရှိသော စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ထွက်၍ လာ လေ၏။

၎င်းစာရွက်ကလေး၌ နှစ်ဘက် စလုံးတွင် စာများ ရေးထား သော်လည်း တစ်ဘက်၌ ရေးထားသော စာများကိုသာ ဖတ်၍ ရပြီးလျှင် အခြားတစ်ဘက်၌

ပါရှိသော စာများမှာ ဖတ်၍မရ အောင် ရှုပ်ထွေးလှသည်။ ထိုစာရွက် ကလေးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။ သဘောပေါက်စေရန် နှစ်ဘက်စလုံးကိုဖော်ပြအပ်ပါသည်။

အသားမှာ ဝက်၊ အသီးမှာ သရက်၊ ထီးမှာ ပုသိမ်
ပျဉ်းမနား ဆီးယို ၊ စကိုင်းတေး ဆို။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်၍ ကြည့်သော်လည်း မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ကိုမှ် ကောက်ယူ၍ မရနိုင် ဘဲ ရှိလေ၏။ ရှုပ်ထွေး၍ ဖတ်မရသော ကျောဘက်မှ စာများကို ထား၍ ဖတ်၍ရသောဘက်မှ စာများကိုလည်း ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဉာဏ်ထုတ်၍ ဖော်ကြည့်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ကို မရနိုင်ဘဲရှိလေ၏။

"အသားမှာ ဝက်၊ အသီးမှာ သရက်၊ ထီးမှာ ပုသိမ်၊ ပျဉ်းမနား ဆီးယို၊ စကိုင်းတေးဆို" ဟူသော စာမှာ ဖတ်၍ ရသော် စာမျိုး ဖြစ်သော်လည်း လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောက်တည်ရာမရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် လက်မြှောက် လိုက်ရလေသည်။

"အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင် ဘာစာလဲဗျ၊ စာက ဆန်းလှ ချည်လား"

"အလွန်အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခုကို အချိန်မီပေးပို့တဲ့ စာပဲဗျ၊ ဘာတွေရေးထား တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်လည်း ဖတ်လို့ မရသေး ဘူးဗျ၊ ကြံနေရတုန်းပဲ အိုင်ပီ"

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ အရေးကြီးတဲ့ သတင်း ကို ဝှက်စာနဲ့ ပို့လို့တော့ အချိန်မီ အလုပ်လုပ်ဖို့ ခက်တာပေါ့၊ ရိုးရိုးရေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲဥစ္စာ"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ အိုင်ပီ၊ သတင်းပေးတဲ့ လူကလဲ အကျဉ်း အကျပ်ထဲကနေ ပေးရတာ ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ အသက်အန္တရာယ် အတွက် အခုလို 'ဝှက်စာ'ကို အသုံးပြုရတော့တာပေါ့"

"ဒါဖြင့် ဒီစာကို ရေးတဲ့လူဟာ ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုတော့ ခင်ဗျားသိနေတယ်ပေါ့"

"အင်းသိတယ်လို့ဆိုရမှာပေါ့ ၊ ဒီလက်ရေးကို ကျုပ်နှစ်ခါ လောက်

မြင်ဖူးလေရဲ့ ဒါပေမယ့်မလွဲနိုင်ပါဘူး။ ဒီလူရေးလိုက်တာ ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဒီလူဆိုတာက ဘယ်သူလဲဗျ”

“ရွှေနေအခေါင်ကျော်လှရဲ့ လက်ရေးလို့ဆိုချင်တာပါ”

“ရွှေနေအခေါင်ကျော်လှဆိုတာ **(KSM)**ဘွဲ့ရ ဘုရားလူ ကြီးဦးလှမောင်ရဲ့ လက်ရုံးတော်ကြီးတစ်ဆူမဟုတ်လား ကိုနှင်း မောင်”

“ခင်ဗျားမှတ်မိသားပဲ သူကတော့ သူ့လက်ရေးကို ကျုပ် မမှတ်မိနိုင်ဘူးဆိုပြီး ရေးလိုက်တာပဲ။ ကျုပ်ကလဲ လက်ရေးကို တစ်ခါမြင်ရင် တစ်သက်မမေ့တော့ သူရေးလိုက်မှန်းသိနေတယ် အိုင်ပီ။ ဒီလူကတော့ မလွဲသာလို့ တည့်တည့် ပြောရရင် **(KSM)** ဦးလှမောင်က ငွေနဲ့ပေါက်ထားလို့သာ ဦးလှမောင်ရဲ့ လက်ကိုင်တုတ်ဖြစ် နေရရှာတာပါဗျာ။ သူ့ ရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်ကတော့ မတရားတာကို လုပ်ချင်ပုံမရပါဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်ဆီကို အခုလို လျှို့ဝှက် သတင်းပေးတာပေါ့”

“လျှို့ဝှက် သတင်း ပေးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ဖော်ဖို့ရာက လွယ်ပါ့မလား”

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ အိုင်ပီ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရေးလေ့ရေးထရှိတဲ့ ဝှက်စာအမျိုးမျိုးကို ကျုပ်ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဝှက်စာ ဖတ်ဖူးတဲ့ အကြိမ်ဟာ ငယ်ငယ်က (ယံမင်္ဂလံ) ရွတ်ခဲ့ရတဲ့ အကြိမ် ထက်တောင်များပါတယ်။ ပြီးတော့ အခုလို ဝှက်စာမျိုး ပဟေဠိ မျိုးကို ဖော်ဖို့ရာ ကျုပ်အတွက်အပျင်းပြေဆေးတစ်ခွက် သောက် လိုက်ရသလိုပါပဲ”

“ကဲပါဗျာ . . အပျင်းပြေဆေးကိုတော့ နောက်မှဆက်ပြီး သောက်တာပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ လက်ဖက်ရည်တွေ အေးကုန်တော့မယ် သောက်လိုက်ပါဦး”ဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုလိုက်မှပင် ကိုနှင်းမောင် သည် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို ကောက်ယူ၍ မော့လေ၏။

ပြီးလျှင် ကုလားအုတ် တံဆိပ် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ မီးညှိကာ ရွှေနေအခေါင်ကျော်လှ၏ ဝှက်စာကို စားပွဲပေါ်၌ ချ၍ စဉ်းစားခန်းဝင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဆေးတံတိုကို အိုးအပြည့် ဆေးများသိပ်၍ ထည့်ကာ ကိုနှင်းမောင်၏ အပြုအမူကို ဆေးတံခဲလျက် ကြည့်ရှုနေ မိလေ၏။ သူသည်

ဆီမန်းမန်းသကဲ့သို့ ပါးစပ်မှလည်း တစ်ကိုယ်တည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုသည့်အခါ ရွတ်ဆို၍ လည်းကောင်း၊ မျက်ခုံးနှစ်ခုထိ ဆက်လုနီးပါး တိုင်အောင် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ လည်းကောင်း၊ မျက်စိများကို လုံးဝမှိတ်ထားလျက် လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ အကြံထုတ်လေရာ စီးကရက် တစ်လိပ်ကုန်၍ သွားသည့် တိုင်အောင် ဖြစ်လေ၏။

စီးကရက် အသစ် တစ်လိပ်ကို ထပ်မံ၍ထုတ်ပြီးလျှင် မီးခြစ် ပေါ်၌ ဆောင့်ရင်း ကျွန်ုပ်အား "အဓိပ္ပာယ် ရပြီမို့"ဟု ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က "ရရင်လဲပြောလေဗျာ" ဟု ဆိုလိုက်ရာ သူက ကျွန်ုပ်အား လက်ဝါးကာ၍ ပြပြီးလျှင် စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းတေ့ကာ မီးညှိ၍ ကျွန်ုပ်အား မကြည့်တော့ပဲ လမ်းမဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် ထိုင်နေလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ ပြုလုပ်ပုံကို သဘောမပေါက်ပဲရှိလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်ကိုမကြည့်တော့ဘဲ လမ်းသွားလမ်း လာများကိုသာ ကြည့်၍ နေ၏။ ထိုအချိန်၌ အင်းစိန် ဈေးဘက်မှ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ပုသိမ်ထီးကလေးကို ဆောင်းလျက် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရလျှင် ကိုနှင်းမောင်သည် ဆတ်ခနဲထကာ ထိုမိန်းမဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားပြီးလျှင် ထိုမိန်းမအား တစ်စုံ တစ်ရာ ပြောနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ တအောင့်မျှကြာလျှင် ထိုမိန်းမသည် ကိုနှင်းမောင်အား ၎င်းဆောင်း၍ လာသော ပုသိမ်ထီးကို ပေးလိုက်လေ၏။

"အိုင်ပီ ဟောဒီမှာ ကျုပ် ဖတ်ပြမယ်၊ လိုက်ပြီး ရေးထားပေတော့"

ကိုနှင်းမောင်သည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဝှက်စာ စာရွက်ကလေးအား ထီးလက်ကိုင်ရိုးတွင် ပတ်၍ ကြောင်လိမ် လှေကားကဲ့သို့ အလိုက်သင့်ကလေး ဖတ်လိုက်ရာ စောစောက ဖတ်မရသော စာများသည် ဖတ်၍ ရသော ရိုးရိုးစာ တစ်စောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

ငမိုးရိပ်ချောင်းအနီး၊ သိမ်ချောင်းရွာကိုသွားပါ၊
ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးထဲက၊ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း
ဦးဘတူကို အမြန်ဆုံးကယ်ပါ၊ သတ်ကြတော့မယ်။

ကိုနှင်းမောင်သည် စာကိုဖတ်ပြီးလျှင် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်၍ သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် ပုသိမ်ထီးအား ပိုင်ရှင် မိန်းမ ထံသို့ သွား၍ပေးပြီး ကျွန်ုပ်ထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း

လျှောက်ကာ လာလေ၏။

"တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ သတင်းပဲဗျ၊ ကိုနှင်းမောင် ကျုပ်တို့ လိုက်ကြမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်"

"မမီတော့ဘူးထင်ပါတယ် အိုင်ပီ၊ အခုလောက်ဆိုရင် သတ်ပြီး ကြရောပေါ့ဗျာ"

ကိုနှင်းမောင်သည် စိတ်ပျက်စွာပြန်၍ ဖြေလိုက်ပြီးလျှင် စာအိတ်၏ ကျောက်ဘက်၌ (သိမ်ချောင်းရွာ) (ကျောက်စာဝန် ဟောင်း ဦးဘတူ) ဆိုသည့် စာလုံးများကို ငေး၍ ကြည့်နေလေ၏။

"အစောင်မယ်လေး ရှာလိုက်ရတာ ဆရာတို့ရယ်"

သက်နီးကျွန်းဂါတ်မှ ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဦးဖေခင်သည် မော်တော် ဆိုင်ကယ် ပေါ်မှ ဆင်းလျှင် ဆင်းချင်း ကျွန်ုပ်တို့အား အပြစ်တင်သံပါသော နှုတ်ဆက်ပုံမျိုးနှင့် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ကိုနှင်းမောင်ရှေ့တွင် ရေး၍ ထားသော စာနှစ်လုံးကို ကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေသည်။ မျက်လုံပြူးရုံမျှမက ပါးစပ်မှလည်း..

"သိမ်ချောင်းရွာ၊ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူ"

"သိမ်ချောင်းရွာ၊ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူ"

"ဘယ်လိုလဲဆရာတို့ အကြားအမြင်များ ရနေကြပြီလားဗျာ၊ ကျွန်တော်လာတာ အဲဒီကိစ္စပဲ၊ ညက ဦးဘတူ အသတ်ခံရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ သဲလွန်စ ဘယ်လိုရှာရမှန်း မသိလို့ ဆရာတို့ စီအိုင်ဒီကို အကူအညီ တောင်းမလို့လာရုံ ရှိသေးတယ်၊ ဆရာတို့က ဒီကိစ္စကို ကြိုပြီး သိနေကြပြီပဲ"ဟု ဦးဖေခင်သည် မြစ်ထဲချောင်းထဲတွင် လှေထိုးသား အချင်းချင်း အော်၍ ပြောသော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလေ၏။ ပြီးလျှင် သပိတ်လုံးကဲ့သို့ အမွေးအမျှင် တစ်မျှင်မှ မရှိသော သူ၏ ဦးခေါင်းကြီးအား လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပွတ်၍နေလေ၏။

"ကျုပ်နဲ့ အိုင်ပီကြီးစားပြီး ဖော်ထားရတဲ့ ဝှက်စာမှာ ပါတဲ့စကားတွေပါ"

"ဝှက်စာ ဟုတ်လား၊ ဦးဘတူ အသတ်ခံရမယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း

ဝှက်စာတစ်စောင် ခင်ဗျားဆီ ကြွံပြီး ရောက်ခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ကိုနှင်းမောင်၊ ခင်ဗျားတို့ဆီ လာကာမှ ပိုပြီး ရှုပ်ကုန်တော့တာပဲ” ဟုဆိုကာ ဦးဖေခင် သည် သူ၏ ခေါင်းပြောင်ပြောင်ကြီးကို ဆက်လက်၍ ပွတ်နေပြန်၏။ ဦးဖေခင်သည် နဂိုက ဆံပင်ထူထူ ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အကြံမထွက်တိုင်း ဤသို့ ဦးခေါင်းကို ပွတ်လေ့ရှိသော အကျင့်ကြောင့်ပင် လုံးဝ ထိပ်ပြောင်သော အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာပုံရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟောဒီမှာ ဝှက်စာပဲဟု ဆို၍ ကိုနှင်းမောင်က ဝှက်စာကို ဦးဖေခင်အား ပေးလိုက်လျှင် ဦးဖေခင်သည် ရှုပ်ထွေးသော ဝှက်စာများကို လည်းကောင်း၊ တစ်ဘက်တွင် ပါရှိသော (အသားမှာ ဝက်၊ အသီးမှာ သရက်၊ ထီးမှာ ပုသိမ်၊ ပျဉ်းမနား ဆီးယို၊ စကိုင်းတေး ဆို) ဟူသော တောက်တီးတောက်တဲ့ နိုင်လှသော စာများကို လည်းကောင်း ဖတ်ရင်း ခေါင်းကြီးကိုသာ တွင်တွင် ပွတ်ပြန်လေ၏။

“ဦးဖေခင် ခေါင်းကိုသိပ်မပွတ်နဲ့ ဆံပင်တွေ ပြန်ပြီး ပေါက်လာဦးမယ်”ဟု ကျွန်ုပ်က နောက်လိုက်မှပင် သူသည် ခေါင်းပွတ်ခြင်းမှ ရပ်နား၍...

“ဘယ်လို ဝှက်စာလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး ဆားပုလင်းရဲ့” ဟု တောင်းပန်သော လေသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဒီဝှက်စာမျိုးက ဝှက်စာအမျိုးအစားမှာ တော်တော် ရှေးကျတယ်။ ဘီစီ ၅၀၀ - ကျော်လောက်က ဥရောပတိုက်ရဲ့ စစ်ရေးကိစ္စတွေ မှာလောက်သာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ဝှက်စာမျိုး ဖြစ်တယ်။ ဝှက်စာပေးတဲ့ လူနဲ့ လက်ခံတဲ့ လူမှာ တစ်မိုက်ကျော်ကျော်လောက် ရှည်တဲ့ လုံးပတ်ချင်းလဲ ရွယ်တူဖြစ်တဲ့ တုတ်ကလေး နှစ်ချောင်းလိုတယ်ဗျ၊ ဝှက်စာရေးတဲ့လူက အခုလို ဝတ္ထု ဖြစ်စေ၊ သားရေပြား ဖြစ်စေ၊ ခပ်ရှည်ရှည် ကလေးကို တုတ်မှာ ပတ်ပြီး ရေးတဲ့ အခါကျတော့ တုတ်ရဲ့ အလျားလိုက် ရေးရတယ်ဗျ။ ရေးပြီး ဖြေလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရေးထားတဲ့ စာတွေဟာ ဟိုတစ်လုံး ဒီတစ်လုံးနဲ့ လုံးဝဖတ်လို့ကို မရတော့ဘူး။ အဲဒီဝှက်စာကို လက်ခံတဲ့လူရဲ့ လက်ထဲ ရောက်တဲ့အခါမှာ သူကလဲ တုတ်ကလေးနဲ့ ပတ်ပြီး ဖတ်မှပဲ ရတယ်။ ဒီလို ဝှက်ထားမှန်း သိပေမယ့်လို့ မူလ ဝှက်စာ ရေးတုန်းက တုတ်ရဲ့ အတိုင်းအတာကို မသိရင်လဲ ဖော်လို့ မရပြန်ဘူး။ ဒီဝှက်စာမျိုးကို သမိုင်းဆရာတွေက **(Skytale)** စကိုင်းတေး ဝှက်စာလို့ အမည်ပေးထားကြတယ်။ အခုဝှက်စာကို အဲဒီအမျိုးအစားထဲက ဖြစ်တယ် ဦးဖေခင်”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဒီဘက်မှာပါတဲ့ အသားမှာ ဝက်၊ အသီးမှာ သရက်

ဆိုတဲ့ဟာတွေက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ကိုနှင်းမောင်”

“ဒီလိုလေဗျာ ဝှက်ထားတဲ့လူနဲ့ ကျုပ်နဲ့က နဂိုကတည်းက ကြိုတင်ပြီး ဝှက်စာကို ဖော်ယူဖို့ တုတ်အတိုင်းကို ပေးထားကြတာ မဟုတ်လေတော့ ဖော်ရမယ့် တုတ်အတိုင်း တစ်နည်း ပြောရရင် **(Cypher)** ဆိုင်ဖာလို့ ခေါ်တဲ့ ဝှက်စာရဲ့ သော့ချက်ကို ရေးပေးလိုက်တာပဲ။ အသားမှာ ဝက်၊ အသီးမှာ သရက်ဆိုတာက စကားပုံ တစ်ခုပဲ။ ထီးမှာ ပုသိမ် ဆိုတာကတော့ စကားပုံလည်း မရှိပါဘူး။ ဒီတော့ ထီးမှာ ပုသိမ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ ဆန်းနေတယ်။ တစ်ခါ ပျဉ်းမနားက ဆီးယိုဆိုတာက စကားပုံလို ဖြစ်နေတာ။ ဆီးယို ကောင်းကောင်း ပျဉ်းမနားက ထွက်တယ်ဗျ။ စကိုင်းတေး ဆို၊ ဆိုတာကတော့ ဆန်းနေပြန်တယ်။ ပြီးတော့ စကိုင်းတေး သုံးလုံးကို ကပ်ပြီး ရေးထားတယ်။ ‘ဆို’ကိုဟော့ နည်းနည်း ခွာရေးထားတယ်”

“အင်း တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသားပဲ၊ ဆက်ပါဦး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

“ဒီတော့ ထူးခြားတဲ့ ထီးမှာ ပုသိမ်ရယ် စကိုင်းတေး ‘ဆို’ ရယ်ကို သပ်သပ်ထပ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်မိတဲ့အခါမှာ စကိုင်းတေးဟာ **(Skytale)** ဆိုတဲ့ ဝှက်စာအမျိုးစားကို ဆိုလိုကြောင်း ကျုပ်သတိရ မိတယ်။ ဒီတော့ ထီးမှာ ပုသိမ်ဆိုတော့ ပုသိမ်ထီးရဲ့ လက်ကိုင်ရိုးကို အသုံးပြုရမယ်လို့လဲ တစ်ခါတည်း သဘောပေါက်တော့တာပဲ။ ကျုပ် ထင်တဲ့ အတိုင်း လုပ်ကြည့်တော့လဲ ဟောဒီလို အဖြေရတော့တာပဲ”

“တော်ပါပေ့ ကိုနှင်းမောင်ရယ်။ ကျုပ်ကိုသာ ဖော်ခိုင်းရင်တော့ ပင်စင်ယူတဲ့ အထိတောင် ဝှက်စာကို ဖော်လို့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး ဗျို့။ ဟား ... ဟား။”

ဦးဖေခင်သည် သူ့ဘာသာပြောရင်း သဘောကျကာ ရယ်မောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရယ်မောကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဖေခင်အတွက် လက်ဖက်ရည်များ မှာယူ၍ပေးသဖြင့် ဦးဖေခင်သည် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက် တည်းနှင့် ကုန်အောင်မော့လိုက် ပြီးနောက်...

“နေစမ်းပါဦးဗျ ၊ ဒီဝှက်စာက ဘယ်သူက ပို့လိုက်တဲ့ ဝှက်စာလဲ” ဟု မေးပြန်လေသည်။

“ရွှေနေဦးအောင်ကျော်လှုရဲ့လက်ရေးပဲဗျ”

“ရှေ့နေဦးအခေါင်ကျော်လှဆိုတာ ဘုရားလူကြီး ဦးလှမောင် ရဲ့ လက်စွဲရှေ့နေမဟုတ်လား”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို ဖမ်းပြီး စစ်ရင်မကောင်းဘူးလား”

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မပိုင်ဘဲနဲ့ သွားပြီး လုပ်ရင် ဒုက္ခဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ပြီးတော့လဲ သူက ကျုပ်တို့လိုပဲ ဥပဒေ ဘက်တော်သား တစ်ယောက်မဟုတ်လား”

“ကိုနှင်းမောင်က ဒီအမှုမှာ ဦးလှမောင်ပါ ပါနေတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

“ဒီအမှုမှာတင် မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေရဲ့ တစ်ဝက်ကျော်က ဒီလူကြီးရဲ့ လက်ချက် တွေပေါ့ဗျာ။ သူက ငွေလဲ တတ်နိုင်တယ်၊ တရားသူကြီးတွေ ပုလိပ်မင်းကြီး တွေဆိုတာ သူ့ရဲ့ ခါးပိုက်ထဲမှာ ရှိနေတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဘုရင်ခံကပေးထားတဲ့ (KSM) ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကြီးကလဲရှိနေတော့ သူ့ကို အပိုင်ကိုင်ဖို့ရာက မြွေဟောက်ကို အမြီးဆွဲရသလိုပဲ၊ ကိုယ်က ဦးလို့ အမြီးကို မိမိရရ ဆွဲပြီး တအား ဆောင့်ခါလိုက်နိုင်ရင်တော့ မြွေဟောက်ဟာ အဆစ်တွေ ပြုတ်ပြီး သေမှာ အမှတ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က စက္ကန့်ဝက်လောက်များ နောက်ကျ သွားရင်တော့ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာနဲ့ ဘာထူးမှာလဲ”

“နေပါဦး ဦးလှမောင် ရထားတဲ့ (KSM)ဆိုတဲ့ ဘွဲ့က ဘာဘွဲ့ တဲ့လဲဗျ”

“အရှည်ကတော့ “ကျက်သရေဆောင် ရွှေစလွယ်ရမင်း”လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကို ပုန်ကန်မှုကလွဲပြီး အခြားမှုနဲ့ အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လို့မရဘူး”

“ဥပဒေထဲမှာ ဒီလိုမပါပါဘူးဗျာ”

“ဥပဒေ စာအုပ်ထဲက အတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ လုပ်လို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မလုပ်လဲ မလုပ်ကြဘူး မဟုတ်လား။ ထဘီစုတ်ခိုးတဲ့ သူခိုးကို ပုလိပ်က ပါးရိုက်ရမယ်လို့များ ဥပဒေစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားလို့လား။ ဒါပေမယ့် ရိုက်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် ပြစ်မှု ကျူးလွန်ရင် အချုပ်ထဲ မထည့်ဘဲနဲ့ ဌာနအုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဧည့်ခံရမယ်လို့များ ဥပဒေစာအုပ်မှာ ရေးထားလို့လား။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ဒီအတိုင်း လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ဒေါနှင့် မောနှင့်ပြောလိုက်၏။

လျှာသွက်အာသွက်နိုင်လှသော ဦးဖေခင်သည် သူ၏ ဦးခေါင်းကြီးကိုပွတ်နေလေတော့သည်။

ကိုနှင်းမောင်လည်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိ လိုက်ပြီးလျှင် ရှိုက်ဖွာလျက်ရှိနေလေတော့သည်။

"တစ်နေ့နေ့တော့ ဥပဒေအတိုင်း လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့ကို နှင်းမောင်"ဟု ဦးဖေခင်က ခေါင်းကိုပွတ်နေရာမှ ညည်းတွားသံ ကြီးနှင့်ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် အဲဒီအချိန်အထိ ကျုပ်တို့ အသက်ရှည်ကြရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျာ"

"ကိုနှင်းမောင်က ဦးလှမောင်ကို ဒုစရိုက်မှုတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဂိုဏ်းသားကြီးတစ်ယောက်လို့ ယူဆ ထားလို့လား"

"ယူဆထားတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဟုတ်နေတာ"

"ကျုပ်ကတော့ တကယ့်ကို ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးတွေကို ဆောင်ရွက်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ။ ကျုပ် သူ့ဆီကို နှစ်ကြိမ် ရောက်ဖူးတယ်ဗျ"

"ခင်ဗျား သွားတဲ့အခါတုန်းက သူက ခင်ဗျားကို ဘုရားခန်းမှာ လက်ခံ စကားပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

"အင်း ဟုတ်တယ်"

"ဘုရားစင်ရဲ့ ဘေးမှာရှိတဲ့ နတ်သမီးရုပ်ကို သတိထားကြည့် မိရဲ့လား၊ ရှေးဟောင်း ရုပ်ထုတစ်ခုပဲ၊ ဘီစီ ၄၀၀ - လောက်က အရှေ့တိုင်းရဲ့ လက်ရာတစ်ခုပဲ"

"ဒါက ရာဇဝင်ဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ပဲဗျာ၊ ကျုပ်လို ပုလိပ်တစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ဝင်စား မိမှာလဲ ကိုနှင်းမောင်"

"ပုလိပ်က ပိုပြီး လိုတာပေါ့ဗျ။ ဗဟုသုတစုံဟာရယ်၊ မျက်စိလျင်တာရယ်၊ ရတုန်းရခိုက် အခွင့်အရေးကို ဥပဒေ အတွင်း အသုံး ချတာရယ်ဟာ ပုလိပ်ရဲ့အသက်ပဲ မဟုတ်လား ဦးဖေခင်"

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ၊ အဲဒီ ဘီစီ ၄၀၀- လောက်က နတ်သမီး ရုပ်နဲ့၊ ဥပဒေနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ဘီစီ ၄၀၀-လောက်က ပစ္စည်းဆိုကတည်းက ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ တန်ဖိုးမရှိဘူးလားဗျာ”

“အင်းရှိတာပေါ့”

“ပြီးတော့လဲ အဲဒီနတ်သမီးရုပ်ဟာ ရွှေအစစ်နဲ့ဖြစ်တယ်။ အရုပ်မှာပါတဲ့ စိန်တွေ၊ ပတ္တမြားတွေဟာလဲ တကယ့် အရည်အသွေး ကောင်းတဲ့ဟာတွေ ချည်းပဲ အနည်းဆုံး ရှစ်သိန်းလောက်တန်တယ်”

“ဪ ..”

“ရှစ်သိန်းလောက် တန်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဘုရားခန်းထဲမှာ ခပ်လွယ်လွယ် ထားနိုင်တဲ့လူဟာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာတဲ့လူ ဖြစ်မလဲဆိုတာ ခင်ဗျား စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့။ ပဲခူးဘက်က ဦးလှမောင်ရဲ့ လယ်တွေကို မြေတိုင်း မင်းကြီးရုံးမှာ စာရင်းသွားယူပြီး လယ်ထောက်ခငွေကို ကျုပ်တွက်ကြည့်ဖူးတယ်။ တစ်နှစ်မှာ ၃၀၀၀ ကျော်ကျော် လောက်ကလေးပဲ ရတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဦးလှမောင်မှာ ငွေတွေ ဒါလောက် များနေရသလဲ။ ပြီးတော့ ဦးဖေခင် ရောက်ခဲ့တာ ပုလိပ် ပိဋကတ်တိုက်အတွက် အလှူသွားခံတာ မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ် ကိုနှင်းမောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေသလဲ”

“ကျုပ် သိနေတာကို ထားလိုက်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားကို ဦးလှမောင်က အလှူငွေကို ချက်လက်မှတ်နဲ့ ပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ဦးလှမောင်ဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာရှိသမျှ ဘဏ်တွေမှာ ငွေတွေကို ခွဲပြီးအပ်ထားတယ်။ သူ့များငွေ ဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာကို အကဲမခတ် နိုင်အောင်ပေါ့ ဦးဖေခင်”

“ခင်ဗျားကော ဦးလှမောင်ဆီကို ရောက်ဖူးလား”

“ရောက်ဖူးပါတယ်။ ရောက်ဖူးတယ် ဆိုပေမယ့် ခိုးပြီးဝင်ခဲ့ တာပါ။ ကျုပ်က သူ့ကို မသက်ဘာလို့ ရှာချင်တာနဲ့ ခိုးပြီး ဝင်ခဲ့တာလေ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အတွက် ခိုင်လုံတဲ့ သဲလွန်စတော့ မရခဲ့ပါဘူး။ ကဲ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ သိမ်ချောင်းရွာကို ကျုပ်တို့ လိုက်သွားကြမှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဦးဖေခင်က ရုံးကို ပြန်ပြီး ရှပ်တဲဝပ်ဆီကို အကြောင်းကြားဦးပေါ့”

“မလိုတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ မင်းကြီးကို အခုပဲ ပုလိပ်ရုံးကြီးမှာ တွေ့လို့ ကျုပ်က အဖြစ်အပျက်ကို အစီရင်ခံတဲ့ အခါမှာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ခေါ်ပြီးသွားပါလို့ သူက ပြောလိုက်ပြီးသားပါ။ မင်းကြီးကတော့ အမှုဟော့ ဆိုတာနဲ့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုပါ တန်းပြီးပြောတော့တာပဲဗျာ။ ဟား.. ဟား”

ဦးဖေခင်သည် ဝမ်းသာအားရ ပြော၍ ရယ်ရင်းမှ သူ၏ ထိပ်ကြီးအား လက်ဝါးနှစ်ဘက်နှင့် ပွတ်၍ နေလေ၏။

❊❊❊❊❊

“ဒီအမှုမှာတင် မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေရဲ့ တစ်ဝက်ကျော်က ဒီလူကြီးရဲ့ လက်ချက်တွေပေါ့ ဗျာ။ သူက ငွေလဲ တတ်နိုင်တယ်၊ တရားသူကြီးတွေ ပုလိပ်မင်းကြီးတွေ ဆိုတာ သူရဲ့ ခါးပိုက်ထဲမှာ ရှိနေတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဘုရင်ခံက ပေးထားတဲ့ **(KSM)** ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကြီးကလဲ ရှိနေတော့ သူ့ကို အပိုင်ကိုင်ဖို့ရာက မြွေဟောက်ကို အမြီးဆွဲရသလိုပဲ၊ ကိုယ်က ဦးလို့ အမြီးကိုမိမိရရ ဆွဲပြီး တအားဆောင့်ခါ လိုက်နိုင်ရင်တော့ မြွေဟောက်ဟာ အဆစ်တွေပြုတ်ပြီး သေမှာ အမှတ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က စက္ကန့်ဝက်လောက်များ နောက်ကျသွားရင်တော့ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာနဲ့ ဘာထူးမှာလဲ”

“နေပါဦး ဦးလှမောင် ရထားတဲ့ **(KSM)** ဆိုတဲ့ ဘွဲ့က ဘာဘွဲ့ တဲ့လဲဗျ”

“အရှည်ကတော့ “ကျက်သရေဆောင် ရွှေစလွယ်ရမင်း” လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကို ပုန်ကန်မှုက လွဲပြီး အခြားမှုနဲ့ အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လို့မရဘူး”

“ဥပဒေထဲမှာ ဒီလို မပါပါဘူးဗျာ”

“ဥပဒေ စာအုပ်ထဲက အတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ လုပ်လို့ ရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မလုပ်လဲ မလုပ်ကြဘူး မဟုတ်လား။ ထဘီစုတ်ခိုး တဲ့ သူခိုးကို ပုလိပ်က ပါးရိုက်ရမယ် လို့များ ဥပဒေ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားလို့လား။ ဒါပေမယ့် ရိုက်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ လူကြီးလူ ကောင်း တစ်ယောက် ပြစ်မှု ကျူးလွန်ရင် အချုပ်ထဲ မထည့်ဘဲနဲ့ ဌာနအုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ညှော်ခံရမယ်လို့များ ဥပဒေ စာအုပ်မှာ ရေးထားလို့လား။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ဒီအတိုင်း လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

အခန်း (၂)

ပျောက်ဆုံးနေသော ဖိုခံလောက်တစ်လုံး

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုနှင်းမောင်သည် ကွမ်းခြံဘူတာမှနေ၍ တိုးကြောင်ကလေး လော်ကယ်ရထားနှင့် လိုက်ပါ ခဲ့ကြလေ၏။ ငမိုးရိပ်ချောင်း၏ ဟိုမှာဘက် ကမ်းတွင်ရှိသော တိုးကြောင်ကလေး၊ တိုးကြောင်ကြီး၊ သိမ်ချောင်း၊ ကျီစု၊ တဲဝိုင်းကြီး၊ လေးဒေါင့်ကန်စသော ကျေးရွာများမှ လူများသာလျှင် ၎င်းလော်ကယ်ရထားကို စီးနင်းလေ့ ရှိရာ ရထားပေါ်၌ ကျွဲအကြောင်း၊ နွားအကြောင်း၊ လယ်အကြောင်း စသည်တို့ကို သာလျှင် ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ပြောဆို၍ လာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အနီးဆုံးထိုင်ခုံမှ လူလေးငါးယောက်သာလျှင် တောသားများ ဖြစ်ပါလျက် လယ်အကြောင်း၊ နွားကြောင်း ပြောဆိုခြင်း မပြုကြဘဲ "ပါသီ"ရုံတွင် ပြသလျက်ရှိသော 'သရီးမတ်စကက်တီးယား' ရုပ်ရှင်အကြောင်းကို ပြောဆို၍လာကြလေ၏။

ထိုသူတို့သည် ရုပ်ရှင်မင်းသားနာမည်ကို မသိကြသည့် အလျှောက် ဓာတ်လိုက်က နံလိုက်တာကွာ၊ ဓာတ်လိုက်က မြင်းစီး လိုက်တာကွာ စသည်ဖြင့် ဓာတ်လိုက်ဟူသော စကားကိုသာလျှင် အသုံးပြုလျက် မှုရင်း ဓာတ်လမ်း တစ်ခုလုံးအား လုံးဝပျက်စီး သွားသည်အထိ ဘာသာပြန်လျက် ပြောဆိုကြလေ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် "ဝိုက်တဝေး" တိုက်တွင် ပြထားသော ဗလေ ဓာကွတ်အကြို အကြောင်းကို ရောက်သွားပြန်၏။

"ဝိုက်တဝေးမှာ ပြထားတဲ့ ဗလေဓာကြီးသာ ဝတ်လိုက်ရ ရင်တော့ လူစဉ်မီမှာကွ" ဟု တစ်ယောက်က ပြောဆို လေရာ ကျန်လူ များကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောဆို ထောက်ခံကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလေးဒေါင့်ကန် ရွာသားတို့၏ အထက်မရောက် အောက်မရောက် စကားများကို နားမထောင် ချင်သော်လည်း နားထောင်၍ လာခဲ့ရ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုနှင်းမောင်သည် ရထားစ၍ ထွက်ကတည်းကပင် ပတ်ဝန်းကျင်သို့လည်း မကြည့်၊ ကျွန်ုပ်နှင့်လည်း စကားပြောဖော် မရတော့ဘဲ စီးကရက်ကိုသာလျှင် တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ်ထုတ်၍ သောက်ပြီးလျှင် လန်ဒန်ပုလိပ်မင်းကြီး တစ်ဦး ရေးသားသော လွန်စွာ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် 'ရီပို့' ဟူသော စာအုပ်ထူကြီးအား စိတ်ဝင်စားစွာဖတ်၍ နေသော ကြောင့်ဖြစ်၏။

လေးဒေါင့်ကန်သားတို့၏ စကားကို အာရုံစိုက်၍ နားထောင်မိရာတွင် ထိုသူတို့သည် ဖဲနိုင်ထားသော ဖဲသမားများ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

တစ်ယောက်သောသူက ..

"ဟေ့ . . . ညက သိမ်ချောင်းမှာ လူသတ်မှုဖြစ်လို့ကွ"ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျန်တစ်ယောက်က . .

"ဒီလိုဆိုရင် ဖဲဝိုင်းဖြစ်မှာပဲကွ၊ သွားပြီး ဖဲရိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား"ဟု ဆိုသည်။

"မလုပ်ပါနဲ့ ငချေးရာ၊ မင်းက ၁၅- ချပ်စီးလောက် လုပ်တတ်တာ၊ သိမ်ချောင်းက နှာခေါင်းချွန် မြင့်အေးတို့က ရှော်ဆင် တွေ ဘာတွေတောင် တတ်တယ်လို့ ကြားတယ်။ ပြီးကျော်စိန်တို့ လူစု ကလည်း လက်သံ ပြောင်ပါဘိသနဲ့ကွာ" ဟုတစ်ဦးက ကန့်ကွက် လိုက်လေသည်။

"နေပါဦး အမှုက ပေါ်ပြီလား"

"လက်သည် ကတော့ မပေါ်သေးဘူး၊ သေနတ်နဲ့ မျက်နှာကို ပစ်သွားတယ်ဆိုပဲကွ၊ ရန်ကုန်က စုံထောက်တွေ ခေါ်ထားတယ်ဆိုပဲ။ ဟိုစုံထောက်ကွာ မင်းတောင် ငါ့ကိုတစ်ခါက ပြောဖူးပါသေးတယ်။ ဘာတဲ့ နှင်းပုလဲ ဆားမောင်... ဆိုတာ"

"လုပ်တော့မယ်၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပါဗျ. ."

ထိုအခါ၌ တစ်ယောက်သော သူက ရထား ပြတင်းပေါက်ကို မှီ၍ နေရာမှ ကပျာကာထ၍...

“ဘာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် . . ဟုတ်လား၊ အဲဒီ စုံထောက်သာ လာရိုး မှန်ရင်တော့ကွာ တရားခံဟာ မြေလျှိုးပြီး မိုးပျံနိုင်တဲ့ တရားခံဖြစ်ပါစေ၊ မလွတ်နိုင်ဘူး၊ လူကလဲ တကယ့်ကို လူပုံချောကွ၊ တော်လဲ တကယ်တော်တယ် မောင်”

“မင်းကတွေ့ဖူးလို့လား”

“ငါတို့ရွာ ဘူတာ ပိုင်းမှာတောင် အတော်ကြာကြာ နေသွား သေးတာပဲ၊ စုံထောက်မှန်းတော့ မသိပါဘူးကွာ၊ စပါးပွဲစား လိုလို ဆန်ကုန်သည် လိုလိုနဲ့ ဘူတာနားက ထမင်းဆိုင်မှာပဲ တည်းခိုသွားတဲ့ဥစ္စာ၊ ပုံက ... မင်းသားဘတင့်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲကွ၊ ဆံပင်ခွဲတော့ ခင်မောင်ရင်လို အလယ် တည့်တည့်က ခွဲတယ်၊ တို့ရွာက မိန်းမတွေတောင်မှ သူ့ကို ဘတင့်နဲ့ တူလို့ ဆိုပြီး မယောင်မလည်သွားပြီး ကြည့်ကြသေးတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင် အမည်ပါနေသဖြင့် ထိုသူများ၏ စကားကို ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ နားစွင့် မိသော်လည်း ကိုနှင်းမောင်မှာမူ သူ၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုနေသည့် တိုင်အောင် လုံးဝဂရုပြုခြင်းမရှိဘဲ စာကိုသာမဲ၍ ဖတ်နေလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ငမိုးရိပ်တံတားကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ရထားသည် တိုးကြောင်ကလေး ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လေတော့ ရာ တိုးကြောင်ကလေး ကင်းဂါတ်မှ စာသင်ကြီး၊ လှည်းကူးဂါတ်တဲမှ တိုက်ပိုင်ကြီး ဦးဘသန်းနှင့် ဂါတ်စာရေး ကိုလှရွှေတို့သည် ဘူတာ၌ လာရောက် ကြိုဆို နေကြသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ကို အရင်တွေ့သဖြင့် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ပြီးမှ ကိုနှင်းမောင်ကို တွေ့ကြလေရာ တိုက်ပိုင်ကြီး ဦးသန်းက. . .

“ဆားပုလင်း နှင်းမောင်လဲ လိုက်လာသကိုး၊ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ” ဟုကျယ်လောင်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ဘေး၌ ထား၍ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် အကြောင်း ပြောဆိုလာကြသော လေးထောင့်ကန်သား တို့သည် မျက်လုံးပြူး၍ သွားကြကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြု မိလေသည်။

ရထားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဘူတာအတွင်းသို့ ရောက်သည့် အခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့အား လာရောက်ခေါ်ယူသော ဦးဖေခင်ကို သာမက ကျွန်ုပ်တို့၏ စုံထောက်ဌာနမှ အိုင်ပီ ကိုအောင်မြင့်နှင့် အိုင်ပီ ကိုစိန်လှတို့ကိုပါ တွေ့ရလေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်မှာ မျက်နှာဖြူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်တို့အား အုပ်ချုပ်သည့်အခါ သွေးခွဲ၍ အုပ်ချုပ်သော စနစ်ကို သုံးစွဲလေ့

ရှိသည့်အတိုင်း အမှုတစ်ခုအတွက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို လွှတ်ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း အခြားသော စုံထောက် နှစ်ယောက်ကိုလည်း ထပ်မံလွှတ်တတ်စမြဲ ဖြစ်လေ၏။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ စုံထောက်လေးဦး အပြိုင်အဆိုင် စိတ်ဓာတ်များ ဖြစ်ပေါ်ကာ အမှုအမြန်ဆုံး ပေါ်ပေါက်လာခြင်း၊ သို့မဟုတ်ပါကလည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မသင့်မမြတ် ဖြစ်ကြပါကလည်း မသင့်မြတ်သူများအား အုပ်ချုပ်ရာတွင် လွယ်ကူတတ်သည့် နိယာမအတိုင်း မသိမသာ သွေးခွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘူတာအနီးရှိ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခပ်ညံ့ညံ့၌ လက်ဖက်ရည်များ သောက်ကြပြီးလျှင် သိမ်ချောင်းရွာသို့ ခြေလျင် လျှောက်ကြရ၏။ တိုးကြောင်ကလေး ဘူတာမှ နေ၍ သိမ်ချောင်းရွာသို့ သွားသော လမ်းမှာ လွန်စွာ ကျယ်ပြန့်သော မြေနီ လမ်းမကြီး ဖြစ်လေ၏။ လက်ယာဘက်တွင် ငမိုးရိပ်ချောင်းရှိပြီး ငမိုးရိပ်ချောင်းနှင့် ကပ်လျက်၌ လွန်စွာ ထူထပ်သော ကိုင်းတောကြီး ရှိလေ၏။ ခရီးတစ်ဝက်လောက်တွင် ကိုင်းတောကြီး သာမက ချုံများ နှင့် ပိတ်လျက်ရှိသော ကျွန်းဆွယ်ကြီး တစ်ခုကိုပါ တွေ့မြင်ရလေ၏။

"ဦးအစောင်သင်းနဲ့ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်ကို ပြရဦးမယ်။ ဟောဒီကျွန်းကြီးက ဘာမှတ်လို့လဲ၊ တိုးကြောင်ကလေး ကင်းဂါတ်က ဟောဒီ ဆာသင်ကြီးရဲ့ ရာရှင် ဂိုဒေါင်ကြီးဗျ"ဟု လှည်းကူး တိုက်ပိုင်ကြီး ဦးသန်းက အရွှန်း ဖောက်လိုက်လေ၏။

ထိုအရွှန်း စကားအား အခြားသူများအတွက် ရယ်စရာ မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် အရာရှိ ဖြစ်ခြင်းနှင့် မဖြစ်ခြင်းသာလျှင် ကွာခြားသော်လည်း ပုလိပ်ချည်း ဖြစ်ကြပေရာ ဦးသန်း၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ကြပေသည်။

ထိုကျွန်းကြီးအတွင်း၌ ယခင်က လူဆိုးတစ်စု တို့သည် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တို့ဖြင့် စုဝေး နေထိုင်ခဲ့ ဖူးကြသည် ဆို၏။ ပုလိပ် ဆာသင်ကြီးသည် နွားခိုးပေါ်သည့် အခါ၌ ဤကျွန်းသို့လာ၍ အမဲယူမည်။ ကြက်ဝိုင်း နှင့် ဖဲဝိုင်းဖြစ်သည့်အခါ လာ၍ လာဘ်တောင်းမည်မှာ သေချာလှပေသည်။ ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ တိုက်ပိုင်ကြီး ဦးသန်းက ပုလိပ် ဆာသင်ကြီးအား နောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(မှတ်ချက် ။ ထိုကျွန်းကြီး၏ အမည်မှာ ယောက်ကော်ကျွန်းဟူ၍ ဖြစ်ပါသည် ထိုကျွန်းမှာ ရှေးယခင်က ကျွန်ုပ် အထက်၌ ရေးခဲ့သည့် အတိုင်း မှန်ကန်သော်လည်း မနှစ်က ထိုဒေသကို ချုံများ ရှင်းလင်း နေရုံမျှမက သာသနာပြု ဆရာတော် တစ်ဦး၏ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် တစ်ချိန်က ဒုစရိုက် လုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သော

ထိုကျွန်းကြီးသည် ဘုရား၊ ပုထိုး၊ ကျောင်းကန်၊ ဇရပ် စသည်တို့ဖြင့် သာသနာ နယ်မြေကြီး ဖြစ်၍ နေသည်ကို ဝမ်းမြောက် ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရပါသည်။ ၎င်း သာသနာပြု ဆရာတော်အား ထိုယောက်ကော် ကျွန်းကြီးကိုပင် အစွဲပြု၍ ယောက်ကော် ဆရာတော် ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။)

(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်တို့သည် အတော်အတန် ချွေးစို့သည်အထိ လျှောက်ခဲ့ကြပြီးနောက် သိမ်ချောင်းရွာထိပ်သို့ ရောက်ကြလေတော့၏။ ထိုရွာကြီးမှာ ရေးမြန်မာမင်းများ လက်ထက်ကပင် တည်ရှိခဲ့သော ရွာကြီးဖြစ်ရာ ရွာလယ်လမ်းမကြီးမှာ ရှေးမြန်မာ အုတ်များအား ဒေါင်လိုက်စီ၍ ခင်းထားလေ၏။ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းများ ပေါ်များလှသည် ဖြစ်ရာ ရွာသားတို့၏ စီးပွားရေးမှာ မခေလှကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်၏။

ရွာ၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ငမိုးရိပ်ချောင်းမှ ချောင်းလက်တက် ကလေး တစ်ခုသည် ကန့်လန့် ဖြတ်၍ တည်ရှိသည်ဖြစ်ရာ သိမ်ချောင်းရွာကြီးမှာ နှစ်ပိုင်း ဖြစ်၍ နေသကဲ့သို့ရှိ၏။ ရွာထိပ်ပိုင်းကို ‘ရွာဦးပိုင်း’ ဟုခေါ်ပြီး ချောင်း၏ တစ်ဖက်တွင် ရှိသော အပိုင်းအား ‘ရှမ်းစုပိုင်း’ဟုခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။

ရှေးယခင် နှစ်ပေါင်းများစွာက ထိုအပိုင်း၌ မြေပြန့် ရှမ်းများ နေထိုင် ခဲ့ကြသည်ဟု သိရှိရလေသည်။

ရွာထိပ်သို့ ဝင်ခါနီးတွင် ရွာထိပ် မန်ကျည်းပင်ကြီးအား ကြိုးများနှင့် ပတ်ဝိုင်း၍ ထိုကြိုးဝိုင်းကြီး အတွင်း၌ တံခွန် ကုက္ကားများ၊ ထီးများ၊ ကန်တော့ပွဲများ နှင့် ညှင်းဆိုးဆိုးနိုင်လှသော လူသုံးယောက်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သံပြိုင် မန်းမှုတ် နေကြသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဦးဖေခင်က

“ဘာတွေလဲဗျ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”ဟု မေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အနက်မှ အဖြေပေးနိုင်သည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိသဖြင့် ကိုနှင်းမောင်မှ “ရေတွင်း ရေကန် တူးမည့်သူတွေပါ” ဟုဖြေဆိုလိုက်မှ သာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သဘောပေါက် သွားကြလေ၏။

အခြားသူများအဖို့ ဆိုသလောက် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူ တောရွာ၌ ရေတွင်းတူးရန် ယခုလို ပြုလုပ်ခြင်း ကို မမြင်မတွေ့ဖူး သဖြင့် ကြည့်လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက် လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူများကို ကျော်လွန်၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်သွားကြရာ မကျည်းပင် အုပ်အုပ်ကြီး များကြောင့် ရွာကြီး တစ်ခုလုံးသည် နေပြောက် မထိုးဘဲ အေးချမ်းလှသည် ဖြစ်ရာ နေချင်စဖွယ် ရွာကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသည့် အခါမှပင် သိရလေ ၏။

ရွာလမ်းကလေးအတိုင်း ဝင်၍ သွားပြီးလျှင် လက်ယာ ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ လိုက်သည့်အခါ၌ ရွာနှင့် တဆက်တည်း မဟုတ်ဘဲ ချောင်းကလေး ပတ်၍ စီးနေသဖြင့် သီးသန့် ကျွန်းကလေး သဖွယ် ဖြစ်နေသော နေရာ၌ ခိုင်ခံ့သော အုတ်တံတိုင်း ခတ်ထားသည့် ဝင်းခြံ ကျယ်ကြီးတစ်ခု အတွင်း ရှေးဟောင်း တိုက်ကြီး တစ်လုံးကို ဘွားခနဲ တွေ့မြင်ရလေ၏။

"ဆရာ အဲဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ အခင်းဖြစ်ပွားတာ"ဟူ၍ တိုးကြောင်ကလေး ကင်းဂါတ်မှ ဆာသင်ကြီးက ထစ်ငေ့ါထစ်ငေ့ါ နှင့်ပြော၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် အေးချမ်းသော သိမ်ချောင်း ရွာကြီးမှ ထူးဆန်းသော ရှေးဟောင်း တိုက်အိုကြီးအား အံ့ဩစွာ ငေးမောနေမိလေ၏။

တိုက်ကြီး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ကုန်းဘောင်ခေတ်ထက် မစောနိုင်သော ခေတ်လောက်ဆီမှ ဗိသုကာ လက်ရာ တစ်ခု ဖြစ်၍ နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး အကဲခတ်နိုင်ကြပါသည်။

ထိုအိမ်ကြီးထက် ထူးခြားသည်မှာ အုတ်တံတိုင်းကြီး၏ ဝင်ပေါက်ရှေ့တွင် ရှိသော ချောင်းငယ် ကလေးကို ဖြတ်ကူး ထားသည့် တံတားပင် ဖြစ်၏။ တံတားမှာ သံကြိုးများနှင့် အုတ်တံတိုင်း၌ ဆိုင်း၍ ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ညအခါ၌ ထိုချောင်းကူး တံတားကိုပင် မတင်၍ ထောင်လိုက်ပါက ဝင်းကြီး၏ ဝင်ပေါက်အား တံခါးသဖွယ် ပိတ်ဆို့ ထားပြီးသား ဖြစ်သွားပေမည်။ ထိုသို့ ပိတ်ဆို့၍ ထားပါက တော်တော့ လူသည် ထိုဝင်းကြီး အတွင်းသို့ ဝင်နိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

ကိုနှင်းမောင်သည် ထိုတံတားသို့ ရောက်သည့် ကာလ၌ တံတားကို လည်းကောင်း၊ မ၍ တင်ရန် ဆိုင်းထားသော သံကြိုးများကို လည်းကောင်း၊ သေချာစွာ ကြည့်ရှု စစ်ဆေး လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးများ၌ ဝင်းတံခါးကို ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်သော အလေ့အထမျိုး မရှိပါ။ ဥရောပ တိုက်တွင် ရှေးခေတ် အခါက မြို့စားကြီးများ၏ ရဲတိုက်များ၌ သာလျှင် ထိုတံတားမျိုး ပြုလုပ်လေ့ ရှိသည်ကို အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုများ၊ ဇာတ်ကားများ၌ သာလျှင် ဖတ်ဖူး ကြည့်ဖူးကြပေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဥရောပမြို့စားကြီးများ၏ ရဲတိုက် သဖွယ် စီမံ၍ ထားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူသတ်မှု ထက်ပင် ထိုအိမ်ကြီးအား စိတ်ဝင်စားမိလေတော့၏။

ခြံကြီး၏ အဝင်အဝ အုတ်တိုင်ကြီး၌မူ "ကျောက်စာ ဝန်ဟောင်း ဦးဘတူ"ဟူသော ကြေးဝါ ဆိုင်းဘုတ် ကလေး တစ်ခု ချိတ်ဆွဲ၍ ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တံတားပေါ်မှ ဖြတ်၍ ဝင်းကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မန္တလေးချိတ်ပိုး အစစ် လုံချည်၊ တာဖက်တာရင်ဖုံး တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ကတ္တီပါပုံတော် ဖိနပ်စီး၍ ထားသော လွန်စွာချောမောလှပသည့် အသက် (၃၅) နှစ်ခန့်ရှိ ယောက်ျားတစ်ဦးက ဆီးကြို၍ . . .

"ကြွကြွပါခင်ဗျာ၊ စုံထောက်မင်းတို့ အထဲကို ကြွကြွပါ ခင်ဗျ" ဟု ဖော်ရွေစွာ ဖိတ်မန္တက ပြုလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူအား ကြည့်၍ ဤသူနှင့် သေဆုံးသူ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူနှင့် မည်သို့မည်ပုံ တော်စပ် လေသနည်းဟု သိလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက် လာလေသည်။

ထိုသူသည် ကျယ်ဝန်းလှသော ဧည့်ခန်းကြီး အတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့အား ရှေ့ဆောင်ခေါ်ဝင်၍ သွားပြီးလျှင် ဆေးလိပ်၊ ရေနွေးကြမ်း၊ ထန်းလျက်ဖြူဆုပ် စသော စားသောက်ဖွယ်ရာ များနှင့် ဧည့်ခံလေ၏။

ထိုသို့ဧည့်ခံပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်ဦးစီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်ပြီးနောက် ကိုနှင်းမောင်အား သေသေချာချာ ကြည့်၍...

"ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဆိုတာ မှတ်တယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ

ကိုနှင်းမောင်က ခေါင်းကို ညိတ်၍ ပြလိုက်လျှင်. . .

"ခင်ဗျား ကတော့ တော်တော့ကို နာမည်ကြီးတဲ့ စုံထောက် တစ်ယောက်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ တပည့်ကလေး တစ်ယောက် ရာဇဝတ်ဝန် ဖြစ်နေတာ ရှိတယ်။ သူပြောပြလို့ ခင်ဗျားရဲ့ အစွမ်းတော့ ကြားဖူးပါရဲ့ . . ဟား. . . ဟား . . . ။ ဒါပေမယ့် ဒီအမှုကို လိုက်မိတာတော့ ခင်ဗျား နာမည်ပျက်ဖို့ ဖြစ်လာတာပဲ၊ ဒီအမှုက

တယ်မလွယ် လှဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာ ထက် ခင်ဗျားရဲ့ ပုလိပ်ဆာသင်ကြီးက ပြောပြရင်ပိုပြီး ကောင်းပါတယ် ဟား .. ဟား ဟား.. “

ထိုသူသည် ရုပ်ရည်အားဖြင့် စိုစို ပြည့်ပြည့် ရှိသလောက် စကားပြောပုံနှင့် ရယ်ပုံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ် နိုင်လှပေသည်။

ကိုနှင်းမောင်သည်ထိုသူ၏ မျက်ခုံးနှစ်ခု အကြား မျက်မှောင်သို့စိုက်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် မခိုးမခန့် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်

“တရားခံနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ဟာက ရေခပ် မကြို၊ ထင်းခွေ ကြို၊ ဆိုတာမျိုးပဲ မိတ်ဆွေ၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ တရားခံရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လက်ထိတ် ခတ်လိုက်နိုင်တာ ချည်းပဲ။ အဲဒီ အခါကျတော့ ယောက်ျား ပီပီသသ ကိုယ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက် ကိုယ်ခံမယ်ဆိုပြီး ရင်ကော့ စကားပြောဝံ့တဲ့ တရားခံ ကတော့ ခပ်ရှားရှားပဲ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ဆိုရင် ပိတုန်းသုံးကောင် အမှုနဲ့ ကြိုးစင် တက်သွားရှာတဲ့ ဗိုလ်နန်းဝေရယ်၊ ဇော်သ အမှုနဲ့ မသေမချင်း သတ်စေ အမိန့်ကျသွားတဲ့ ဆရာသိန်ဆိုတဲ့ တရားခံ နှစ်ဦးရယ်ပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်” ဟု အလွန် ပြတ်သားသော လေယူလေသိမ်းမျိုးနှင့် ပြောလိုက်လေရာ ထိုသူ၏ မျက်နှာသည် မီးအုံးခြင်း ခံရသော ခရမ်းချဉ်သီး ကဲ့သို့ ရှုံ့တွ၍ သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုနှင်းမောင် သာလျှင် ဧည့်ခန်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ သော်လည်း အိုင်ပီ ကိုအောင်မြင့်၊ ကိုစိန်လှနှင့် လှည်းကူးဂါတ်မှ တိုက်ပိုင်ကြီး ဦးသန်း အပါအဝင် ကျန်လူ အားလုံးမှာ ဦးဘတူ၏ အလောင်းရှိရာ အိပ်ခန်း အတွင်းသို့ သွားရောက်၍ ကြည့်ရှုကာ သဲလွန်စ ရလိုရငြား ရှာဖွေ၍ နေကြပြီ ဖြစ်၏။

“ကဲ .. ဦးအောင်သင်း၊ အေးအေး ဆေးဆေး ထိုင်ပြီး ဆေးတံ သောက်နေပေဦးဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဟောဟို စာဖတ်ခန်းထဲ ခဏ ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုနှင်းမောင်သည် ဧည့်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် ရှိသော အခန်းကို ညွှန်ပြ၍ ကျွန်ုပ်အား ပြောပြီးလျှင် ထိုအခန်း အတွင်းသို့ သွားရောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင် ပြောသည့် အတိုင်း ဆေးတံသောက်၍ ထိုင်မနေဘဲ ၎င်း၏ နောက်မှပင် လိုက်ပါ၍ သွားမိလေသည်။ ထိုအခန်းမှာ ဦးဘတူ၏ စာဖတ်ခန်း သို့မဟုတ် အလုပ်ခန်းဟု ဆိုရပေမည်။ ဧည့်ခန်းမှပင်လျှင် ထိုအခန်းအား အတိုင်းသား တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ထိုအခန်းမှာ ကျောက်စာဘက်တွင် အလုပ်လုပ်သော သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး ရှိသော ကျောက်စာများ ၊ ပေထုပ်များ၊ ကျောက်စာများတွင် မင်သုတ်၍ ကူးယူထားသော မင်စာများ၊ ရှေးဟောင်း ဆင်းတုတော်များ၊ စာအုပ်စာတမ်းများဖြင့် ရှုပ်ပွလျက် ရှိလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ထိုအခန်းတွင်း ရောက်ရှိ သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောက်စာများကို လည်းကောင်း၊ မင်စာများကို လည်းကောင်း သေချာစွာ ဖတ်ရှု လေ့လာနေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်များကိုလည်း သွားရောက်၍ လှန်လှောသည့်အခါ လှန်လှော၍၊ ၎င်း၏ မှတ်စု စာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ရေးမှတ်သည့်အခါ ရေးမှတ်၍ နေသည်မှာ စုံထောက် တစ်ဦး လူသတ်မှုအတွက် သဲလွန်စ ရှာဖွေနေသည်နှင့် မတူပဲ ရှေးဟောင်း ကျောက်စာဘက် ဆိုင်ရာ ပညာရှင်တစ်ဦး ကျောက်စာနှင့် ပတ်သက်သော ကျမ်းစာအုပ် တစ်အုပ် ရေးသားပြုစုရန် သုတေသန ပြုလုပ်နေသည်နှင့်ပင် ပို၍ တူနေပေသည်။

ထိုအချိန်၌ သက်နီးကျွန်းဂါတ်မှ ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်က ရှေ့ဆောင်လျက် ကျွန်ုပ်တို့၏ စုံထောက် ဌာနမှ မင်းကြီးမစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ် ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။

မစ္စတာ ရှက်တဲ့ဝပ်သည် စုံထောက်များ စုဝေးလျက် ရှိသော ဦးဘတူ၏ အလောင်းရှိရာ အခန်းသို့ သွားရောက်လျက် အလုပ်များ၍ နေကြသော စုံထောက်များကို အားပေးစကားပြောကြား ပြီးလျှင် ထိုအထဲ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုနှင်းမောင်ကို တွေ့မြင်ခြင်း မရှိသည့်အလျှောက် “ဆားပုလင်း နှင်းမောင်နှင့် အိုင်ပီ အဓောင်သင်း ဘယ်မှာလဲ” ဟူ၍ အင်္ဂလိပ် ဘာသာနှင့် မေးမြန်းလေရာ ထိုသူများက ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာသို့ မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်အား ရှင်လောင်း လှည့်သကဲ့သို့ စုအုံဝိုင်းရံ၍ လိုက်ပို့ကြလေတော့၏။

“အိုင်ဆေး . . . ဆားပုလင်းနှင်းမောင် . . ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေဆီမှာ အလုပ်များနေပြီလား၊ လူသေဆီကို မသွားဘဲ ကျောက်စာထဲမှာ တရားခံကို ရှာနေတဲ့ စုံထောက်ကိုတော့ ကျွန်ုပ် ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူး သေးတယ်။ အဓောရိုက်၊ အဓောရိုက်. . လုပ်သာ လုပ်ပါ”ဟု ပြောဆိုသော်လည်း ကိုနှင်းမောင်သည် မင်းကြီးပါလား ဟူသော အမှတ်နှင့်ပင် အားနာပါးနာ သဘောမျှပင် ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ဖော် မရဘဲ ဖတ်လက်စ ကျောက်စာကိုသာ ဆက်၍ ဖတ်ရှုနေပေရာ မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်သည် ဥရောပတိုက်သားများ အကြံအိုက်သွားသည့် အခါ၌ ပြုလုပ်မြဲ ထုံးစံအတိုင်း

ပခုံးတွန့်၍ လက်ကိုခါ၍ ပြလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ကျောက်စာအား ဆုံးအောင် ဖတ်ပြီး သောအခါ၌ . .

"တွေ့ပြီ မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်"

"ဘာကိုတွေ့တာလဲ၊ တရားခံကိုလား ဆားပုလင်းနှင်းမောင်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လူမျိုး အရှေ့တိုင်း ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ပြောသွားတဲ့ သမိုင်း အချက်အလက် တွေ လွဲနေတယ် ဆိုတာကို ဒီကျောက်စာမှာ တွေ့တာကို ပြောတာပါ။"

ကိုနှင်းမောင်၏ စကားကြောင့် မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်သာလျှင် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည်ပင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်သော သဲလွန်စ အကြောင်းကို မသိကျိုးကျွံ ပြု၍ ဒေါက်တာ (--) ၏ သမိုင်းဆိုင်ရာ တွေးခေါ်မှု မှားယွင်းလျက် ရှိသည် ဆိုသည့် အချက်ကို အလေးအနက် ထား၍ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းမှာ ကိုနှင်းမောင်၏ သူများတကာနှင့် မတူသော စိတ်သဘောထားကို ဖော်ပြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

"ဒေါက်တာပြောခဲ့တဲ့ ကျောက်စာများဟာ (မနူဟာ) သည် အတူတူပဲ ဆိုတဲ့ စကားကို ဟောဒီနောက်တိုး သက္ကရာဇ် ၆၃၆ မနူဟာဘုရား ကျောက်စာ တစ်ချပ်တည်းနဲ့ ငြင်းချက် ထုတ်နိုင်ပြီ" ဟု ကိုနှင်းမောင်က သူ၏ စကားကို ထပ်မံ၍ သက်သေ ထူလိုက် ပြန်၏။

"အဲဒါထက် အရေးကြီးတာကတော့ ဟိုအခန်းထဲက ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတဲ့ ဦးဘတူကို သတ်သွားတဲ့ တရားခံကို အမိ ဖမ်းပေးဖို့ပဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်"

မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်က ငေါ့သလိုလို အတည်လိုလို ပြောလိုက်သော စကားပင်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ထိုစကားသည် ပြောသင့်သော စကား ဖြစ်သည်ဟုလည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ယူဆမိလေ၏။

"ဟုတ်တယ်၊ လောလောဆယ်မှာတော့ အဲဒီကိစ္စဟာ အရေးကြီးပါတယ်၊

ကျုပ်တို့ လူမျိုး တစ်မျိုးလုံးနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ အခု ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်တယ်” ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ သောက်ပြီးလျှင် မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်အား ကြည့်လျက်..

ဦးဘတူ၏ အလောင်းရှိရာသို့ ဣန္ဒြေရရ လျှောက်၍ သွားလေ၏။ မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်သည် ကိုနှင်းမောင် နောက်မှ တစ်ပါတည်း လိုက်ပါ၍ သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည်လည်း မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်၏ နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါခဲ့ကြသဖြင့် ငယ်စဉ်အခါက တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ဆွဲ၍ ကစားကြသော ရွှေစွန်ညို ကစားနည်းကဲ့သို့ တစ်သီတတန်းကြီး လျှောက်၍ သွားကြလေတော့၏။

အခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် မျက်နှာ အထက်ပိုင်း၌ သေနတ်မှန်၍ ထားသော ဦးဘတူ၏ အလောင်းကို တွေ့မြင်ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ လူသေအလောင်း တော်တော်များများကို တွေ့မြင် ခဲ့ဖူးပေသည်။ ဤလောက၌ လူသေအလောင်း အမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်ရသူတို့ အနက် သင်္ချိုင်းကုန်းမှ စဏ္ဍာလများပြီးလျှင် ဆေးရုံကြီးတွင် တာဝန်ကျနေသော ဒေါက်တာများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပုလိပ်အရာရှိများပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လူသေ အလောင်းများကို ကြည့်ရှုရာ၌ ရွံရှာခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း စသော အမှုမျိုး မဖြစ်တော့သည့် တိုင်အောင် အကျင့်ရလျက် ရှိသော်လည်း ဦးဘတူ၏ အလောင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် အချိန်၌ လွန်စွာ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်မိကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။

ကျွန်ုပ် ထိုသို့ တုန်လှုပ်မိသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ကိုနှင်းမောင်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲနေရသော ချစ်သူအား တွေ့ရသည့်အလား အလောင်းအား အနီးကပ်၍ ကြည့်နေပုံမှာ ဖက်၍ နမ်းတော့မည့် အလားဟုပင် ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိလေ၏။

အလောင်းနှင့် ကိုနှင်းမောင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ရှိပြီး ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် မိမိတို့ တွေ့ရှိထားသော သဲလွန်စများအား ရေးမှတ်ထားသည့် မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ဖောင်တိန်များကို ဖွင့်လျက် ခပ်ကျဲကျဲ ဝိုင်းကာ မတ်တပ် ရပ်၍ နေကြလေ၏။

“ဦးဘတူ အသတ်ခံရကြောင်းကို ဘယ်သူ အရင်ဆုံး သိပါသလဲ” ဟု

ကိုနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်တွင် ရပ်လျက် ရှိနေသော ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လာစဉ်က ဆီးကြိုခဲ့သည့် မန္တလေး ချိတ်ပိုးလုံချည်နှင့် ကိုလူချောကြီးက သွက်လက်လှစွာ ..

“ကျွန်တော် အရင်ဆုံး သိရပါတယ်။”

“မိတ်ဆွေ နာမည်က”

“ကိုဖေသိန်းပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုဖေသိန်း တွေ့ပုံတွေ့ နည်းလေးသိပါရစေ”

“ဒီလိုခင်ဗျ၊ ကိုဘာတူဟာ ညနေ နေဝင်တာနဲ့ ရှေ့က တံခါးကို မတင်ပြီး ဝင်းတံခါး ပိတ်ထားခြင်း ရှိမရှိကို စစ်ဆေးလေ့ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ခြံဝင်းထဲကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ကြည့်တတ်ပါတယ်။ ခြံဝင်းထဲ ပြီးတော့ အိမ်ထဲက တံခါးတွေကို စစ်ဆေးလေ့ ရှိပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလို စစ်ဆေးပြီးလို့ အခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်မလို့ လုပ်တဲ့ အခါမှာ သေနတ်သံ တစ်ချက် သူ့အခန်းထဲက ကြားရတာနဲ့ ကျွန်တော်သူ့ အခန်းထဲကို ပြေးပြီး ဝင်သွားတဲ့ အခါမှာ ကိုဘာတူဟာ ဟောဒီလို ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ပွဲခြင်းပြီး သေဆုံးနေတာ တွေ့ရတော့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီး ကိုဖေသိန်း အဲဒီအခါမှာ ခင်ဗျား ဘာဆက် လုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော် မှန်အိမ်ကို ထွန်းပါတယ်”

“နေဦး... နေဦး”

ဦးဖေခင်က လက်ဝါးကာ၍ တားလိုက် သဖြင့် ကိုဖေသိန်းသည် ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးဖေခင်ကပင် ဆက်၍

“ဟောဒီ ဝါဆို ဖယောင်းတိုင်ကြီးဟာ ထွန်းပြီးထားလျက် မဟုတ်လား ကိုဖေသိန်း”ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုဖေသိန်းက . .

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဘာတူ၊ တံခါးတွေကို လုံမလုံ လိုက်ပြီး စစ်ကတည်းက ဒီဖယောင်းတိုင်ကြီးကို ကိုင်ပြီး စစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီအခန်းထဲ ရောက်တဲ့အခါမှာ အခု တွေ့ရတဲ့ နေရာမှာ ထွန်းလျက်သာ စိုက်ထားပါတယ်”

"ဒီလိုဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက မှန်အိမ် ထွန်းဖို့ လိုသလဲ"

ဦးဖေခင်၏ မေးခွန်းမှာ အကွက်စေ့လှသော မေးခွန်းဖြစ်သဖြင့် ကိုဖေသိန်းသည် အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့နောက်မှ ဣန္ဒြေ ဆည်လိုက်ပြီးလျှင်. . .

"ဒီအိမ်ကြီးဟာ နေဝင်သွားတာနဲ့ အလွန်ပဲ မှောင်မိုက်ပါတယ်။ ဖယောင်းတိုင် မီးလောက်နဲ့ မလုံလောက်တဲ့ အတွက် မှန်အိမ်ကို ထွန်းရပါတယ်"ဟု တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်၍ ပြောလေသည်။

"ပြီးတော့ ဘာဆက်လုပ်သေးသလဲ ကိုဖေသိန်း"

ယခု မေးလိုက်သူမှာ စုံထောက် ကိုအောင်မြင့် ဖြစ်လေသည်။

"ဦးဘတူ ယခုလို သေနေတာကို တွေ့ ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အလောင်းပေါ်မှာ ဟောဒီ သေနတ်ကြီးကိုလဲ တွေ့ရပါတယ်"

ကိုအောင်မြင့်သည် ထိုသေနတ်ကြီးအား ကောက်ယူ၍ သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသေနတ်ကြီးအား သေချာစွာ ဂရုစိုက်၍ လေ့လာမိ၏။

သေနတ်မှာ နှစ်လုံးပြူး သေနတ် ဖြစ်သော်လည်း ပြောင်းကို ငုတ်တိုကလေး ကျန်သည့်အထိ ဖြတ်၍ ထား၏။ ထိုသို့ဖြတ်၍ ထားခြင်းမှာ ဝှက်၍ ယူဆောင်နိုင်ရန် အတွက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသေနတ်မျိုး၌ မောင်းခလုတ် နှစ်ခု ရှိသော်လည်း မောင်းခလုတ် နှစ်ခုစလုံးအား ကြေးနန်းကြိုးနှင့် အသေ ပူး၍ ချည်နှောင် ထား၏။ ၎င်းအဓိပ္ပာယ်မှာ မောင်းနှစ်ခုအား သတ်သတ်စီ ဆွဲ၍ မနေရဘဲ တစ်ချက်တည်း မောင်းနှစ်ခု ပြုတ်စေရန် စီမံထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သေနတ်ပြောင်း အရင်းနား၌ 'စီအစေ'ဟု အသားတံဆိပ် တစ်ခုပါရှိလေ၏။ ထိုမှလွဲ၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသေနတ်၌ အခြား သဲလွန်စကို ရှာဖွေ၍ မရသဖြင့် စုံထောက်တစ်ဦး၏ လက်သို့ပေး လိုက်ပြန်၏။ ထိုစုံထောက်မှာလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် အနည်းငယ် ကြည့်၍ လက်ဆင့် ကမ်းလိုက်ပြန်၏။ နောက်ဆုံး၌ စုံထောက် ကိုစိန်လှ၏ လက်တွင်းသို့ သေနတ် ရောက်ရှိသွားသည့် အခါတွင် ၎င်းက

“ဒီလို ပြောင်းဖြတ် ထားတာကတော့ လက်ဆွဲ သေတ္တာထဲ၊ ကွတ်အင်္ကျီ အောက်ထဲ စတဲ့ နေရာမှာ ဝှက်ပြီး ယူလာလို့ ရအောင် လုပ်ထားတာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီသေနတ်ဟာ လူသတ်သမားရဲ့ သေနတ်လို့ ဆိုရမှာပဲ” ဟုပြောလျှင်

“မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီသေနတ်ဟာ ဦးဘတူရဲ့ သေနတ်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ” ဟု ဦးဖေခင်က ငြင်းချက် ထုတ်လေ၏။

“ကိုဖေသိန်း ဒီသေနတ်ဟာ ဦးဘတူရဲ့ သေနတ်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ” ဟု ဦးဖေခင်က ငြင်းချက် ထုတ်လေ၏။

“ကိုဖေသိန်း ဒီသေနတ်ဟာ ဦးဘတူ အိမ်မှာရှိတဲ့ သေနတ်လား” ကိုစိန်လှက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“မမြင်မိပါဘူး”

“မမြင်မိဘူး ဆိုတာဟာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော် ငြင်းချင်သလိုပါပဲ၊ ကိုဘတူ ပစ္စည်း ဆိုရင် တစ်ကြိမ် တစ်ခါတော့ မြင်ဖူးရမှာ အမှန်ပါပဲ။

“ဒီလိုဆိုရင် ဦးဘတူဟာ အသတ်ခံရတာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ အပိုင်ဆုံး တွက်ထား နိုင်တာပေါ့”

“အသတ်ခံရတာပါ ခင်ဗျာ။ အသတ်ခံရတာကတော့ သေချာပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါ” ဟုဆို၍ ကိုဖေသိန်းသည် လိုက်ကာကို ဖယ်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက် တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင်လည်း သွေးစွန်းသော ဖိနပ်ရာကြီး တစ်ခုကို တွေ့ ရလေတော့၏။

“လူသတ်သမားဟာ ဟောဒီ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ထွက်ပြီး ပြေးသွားတာပါ” ဟု ကိုဖေသိန်းကပင် ထပ်၍ ပြောလေ၏။

“အုတ်တံတိုင်းကြီးကို ကျော်တက်ပြီး ချောင်းထဲက ဖြတ်ပြေးတယ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

စုံထောက် ကိုစိန်လှသည် သေနတ်ကြီးကို ကိုင်လျက်. .

“ဒီသေနတ်ဟာ ဘယ်နိုင်ငံက လုပ်တဲ့ သေနတ်မှန်းလဲ မသိဘူး ပြောင်းမှာတော့ ‘စီအစေ်’ လို့ ရေးထားတာပဲ တွေ့ရတယ်” ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အဖြေ မပေးနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ကိုနှင်းမောင်သည် စီးကရက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချ၍ ခြေထောက်ဖြင့် နင်းချေရင်း...

“ ‘စီအစေ်’ လို့ ရိုက်ထားတဲ့ စာလုံးမှာ ပန်းစာလုံး အကြီးနဲ့ မဟုတ်လား ကိုစိန်လှ”

“အင်းဟုတ်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အမေရိကန်(ကို) လက်နက်ငယ် ကုမ္ပဏီက လုပ်တဲ့ သေနတ်ပဲ”

စုံထောက်အားလုံး သာမက ကိုဖေသိန်းသည် ကိုနှင်းမောင်အား အံ့ဩသော မျက်နှာနှင့် ကြည့်လေ၏။ ကြည့်ရှုံမှုမက . . .

“ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လက်နက် ကုမ္ပဏီတွေရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်တွေ အားလုံး အလွတ်ရနေတဲ့ ဆရာကြီး ပါပဲလား” ဟူ၍ပင် ချီးမွမ်းလေ၏။ ပြီးလျှင် ကိုအခေါင်မြင့်က ကိုဖေသိန်းအား မေးခွန်း ထုတ်ပြန်လေ၏။

“ကိုဖေသိန်း အဲဒီလို မှန်အိမ်ကို ထွန်းပြီးတော့ ဘာများ ဆက်ပြီလုပ်ပါသလဲ”

“နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်မှာ အိပ်တဲ့ ကျော်စိန်ဆိုတဲ့ ထမင်းချက်ကို ဟောဒီ ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲပြီး ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ခေါ်တဲ့အခါမှာ ကျော်စိန်သာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားတဲ့ အတွက် မီးဖိုနဲ့ ကပ်လျက် အခန်းမှာ အိပ်တဲ့ ဒေါ်ငြိမ်းဆိုတဲ့ အိမ်မှာ တောက်တိုမယ်ရ လုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ အဒေါ်ကြီးပါ ထွက်လာ ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကိုဘတူရဲ့ ဇနီး မမြင့်မြင့်ဟာလဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုဘတူ အခုလို ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်ပြီး သေနေတဲ့ အတွက် မမြင့်မြင့် မတွေ့စေချင်လို့ မငြိမ်းကိုပါ မမြင့်မြင့် မကြည့်ရအောင် အပေါ်ထပ်ကို ပြန်ပြီးခေါ်သွားဖို့ ကျွန်တော် အမိန့် ပေးခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကိုဖေသိန်း၊ အဲဒါ ဘယ်အချိန်လောက် ရှိပါပြီလဲ”

“ည ၉ - နာရီခွဲပါ ခင်ဗျ”

ကိုအောင်မြင့်သည် မေးစရာ စကား မရှိတော့ သဖြင့် ဟင်း ခနဲသက်ပြင်း တစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ထမင်းချက် ကျော်စိန်ကို ခေါ်စေပြီးလျှင် ဦးဘတူ၏ မေးစေ့တွင် ကပ်၍ ထားသော ဖယောင်းချက် ဝိုင်းကလေးအား ပြလျက် . .

“ကျော်စိန် ဟောဒီမှာ မင်းဆရာရဲ့ မေးစေ့ကို ကြည့်စမ်း ဖယောင်းချက် ကလေး ကပ်ထားတယ်၊ အဲဒါလေး ကပ်ထားတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“နှစ်ရက် ရှိပါပြီ၊ သွေးစုနာကလေး ပေါက်လို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကပ်ပေးထားတာပဲ ဆရာ”

“အေးဟုတ်ပြီ၊ မင်းဒီအခန်းထဲကို လာတာဟာ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလို့ လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဟောဒီ မင်းဆရာ လက်ထဲမှာ လက်စွပ်တစ်ကွင်း တွေ့တယ် ဒီလက်စွပ်ကို မင်းသတိထားမိသလား”

“ထားမိပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ဆရာရဲ့ လက်စွပ်ပါပဲ”

“ကိုဖေသိန်းလဲ ကြည့်ပါဦး ၊ ဒီလက်စွပ်ဟာ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေကြီး ကိုဘတူရဲ့ လက်စွပ် ဟုတ်ရဲ့လား” ဟုကိုနှင်းမောင်က ကိုဖေသိန်း၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်၍ မေးလိုက်သဖြင့် ကိုဖေသိန်းသည် အနီးသို့ တိုးကပ်ကာ လက်စွပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးလျှင် ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်၍ ပြလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကိုနှင်းမောင်သည် ကိုကျော်စိန်ဘက်သို့လှည့်၍ လိုက်ပြီးနောက်

“ကိုကျော်စိန် မင်းဆရာ အမြဲ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ လက်စွပ်ကိုတော့ တွေ့ဖူးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲ အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ဆရာဦးဘတူဟာ အခုတွေ့တဲ့ လက်စွပ် အောက်မှာ လက်စွပ် တစ်ကွင်း ဝတ်ထားလေ့ ရှိပါတယ်။ မနေ့က ညစာ ထမင်း စားတုန်းကတောင် တွေ့မိပါသေးတယ်”

ကိုနှင်းမောင်သည် အားရ ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးလျှင် ကိုဖေသိန်းကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ကာ..

"ကိုဖေသိန်း လူသတ်သမားဟာ ကိုဘတူကို သတ်ပြီးတော့ လက်စွပ် နှစ်ကွင်းကို ချွတ်၊ တစ်ကွင်း ကိုတော့ ယူ၊ ဟောဒီ နဝရတ် လက်စွပ်ကိုတော့ သေသူ ကိုဘတူရဲ့ လက်မှာ ပြန်ပြီးဝတ်ပေး ပြီးတော့မှ ဟောဒီ ပြတင်းပေါက်ပေါ်က ခုန်ချပြီး အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်တက်။ တစ်ခါချောင်းကို ဖြတ်ကူးပြီး လွတ်မြောက် သွားတယ်လို့ ခင်ဗျား ယူဆပါသလား။"

"ဒီလိုဆိုရင် ချောင်းကို ဖြတ်ကူးရတဲ့ အတွက် လူသတ်သမားဟာ ရေစိုဝတ်ကြီးနဲ့ ပြေးရမှာပဲ။ ဒီဘက်ကို ပြေးရင် လေးဒေါင့်ကန် ရှမ်းတဲကြီး စတဲ့ ရွာတွေဘဲ။ ဒီဘက်ကို ပြေးရင်တော့ ရန်ကုန်ဘက်ကို ရောက်သွားမယ်၊ ရေစို အဝတ်ကြီးနဲ့ လျှောက်သွားတဲ့လူ တစ်ယောက်ကို ဖမ်းဖို့ လွယ်ပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်"။

ကိုနှင်းမောင်က ဤသို့ ပြောလိုက်လျှင် တိုးကြောင်ကလေး ကင်းဂါတ်မှ ... ဆာသင်ကြီးက .

"ကျွန်တော်လဲ ဆရာ ပြောသလိုပါပဲ၊ လူသတ်သမားဟာ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးပြေးမယ်လို့ စဉ်းစားမိကထဲက ဒီဘက် ဟိုဘက် လမ်းတွေမှာ ရှိတဲ့ ကင်းဂါတ်တွေကို ရေစိုအဝတ်အစားနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရင် ဖမ်းထားပေးဖို့ လူတာတွေကနေ ကြေးနန်းနဲ့ အကြောင်းထားပါတယ်" ဟုပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုနှင်းမောင် ဤသို့ ပြောဆိုနေသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၍ နေစဉ်၌ ရွာသူကြီး ကိုကျော်လှိုင် ဆိုသူ ရောက်လာပြီးလျှင် ဦးဖေခင်အား. . . . .

"ဆရာ တိုးကြောင်ကလေး မရောက်ခင် ချုံပုတ်ထဲမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်စီး တွေ့တယ်ဆရာ။ အဲဒါကြောင့် နွားကျောင်းသား တစ်ယောက်နဲ့ တွန်းပြီး ယူလာခဲ့တယ်" ဟုပြောလေ သည်။

ရွာသူကြီး ကိုကျော်လှိုင်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စုံထောက် ကိုအောင်မြင့်သည် "အဲဒီ ဆိုင်ကယ်ဟာ လူသတ်သမားရဲ့ ဆိုင်ကယ် ဖြစ်မှာပဲ" ဟု မှတ်ချက်ချ၍ ဆိုင်ကယ်ကို လေ့လာရန် အတွက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်၍ သွားလျှင် စုံထောက် ကိုစိန်လှပါ လိုက်ပါ၍ သွားတော့၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်၍ နေသော ဦးဘတူ၏ အလောင်းအား စောင်နှင့် အုပ်ရန် စေခိုင်းလိုက်သဖြင့် ကိုကျော်စိန်သည် အညာစောင်ကြီး တစ်ထည်ဖြင့် လွှမ်းအုပ်ထားလိုက်၏ ထိုသို့ အုပ်ပြီးသည့် အခါ၌ အိမ်စေ မငြိမ်းအား ခေါ်ခိုင်းလိုက်လျှင် မငြိမ်းရောက်၍ လာသဖြင့် ကိုနှင်းမောင်က ..

"မငြိမ်း မနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ပုံကလေး တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြစမ်းပါ"

"ကျွန်မ အိပ်ခါ နီးတိုင်းမှာ ပုတီး စိပ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပုတီး စိပ်နေတုန်းမှာ ဦးဘတူဟာ သူ့အခန်းထဲ ကနေ တံခါးဆောင့်ပြီး ပိတ်လိုက်တဲ့ အသံကို ကြားရပါတယ်။ ကျွန်မ ပုတီးစိပ်ပြီး အိပ်မယ် လုပ်တဲ့ အခါမှာတော့ ကျော်စိန်က မငြိမ်းထထ . . ဆရာတို့ ဘာဖြစ်ကြသလဲ မသိဘူးလို့ ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မလဲ ထလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးဘတူရဲ့ အခန်းထဲကိုတော့ မဝင်ခဲ့ရပါဘူး။ ဟောဒီ ကိုဖေသိန်းက မမြင့်မြင့်ကို အိမ်ပေါ် ထပ်ကို ခေါ်ပြီးသွားဖို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်မက မမြင့်မြင့်ကို အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ခေါ်ပြီး သွားရပါတယ်"

"ဟုတ်ပြီ မငြိမ်း၊ ခင်ဗျား အခန်းထဲက ထွက်လာတော့ ကိုဖေသိန်းနဲ့ မမြင့်မြင့်တို့ကို ဘယ်နားမှာ တွေ့ ရသလဲ။"

"ဟောဟို အပေါ်ထပ်ကို တက်ရတဲ့ လှေကား အာနားမှာ တွေ့ရပါတယ်"

"ကောင်းပြီ . . မငြိမ်း ပုတီးစိပ်တယ် ဆိုတာ ဘာကိုများ စိပ်ပါသလဲ"

" 'နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ' ကိုးပိုင်း၊ ပိုင်းပြီး စိပ်တဲ့နည်းနဲ့ စိပ်ပါတယ်"

"ဒီပုတီးစိပ်နည်းဟာ တစ်စုံတစ်ခု ကြီးကြီးမားမား မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အလုပ် လုပ်ကိုင်နေတဲ့ လူတွေ စိပ်တဲ့ စိပ်နည်းပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မဟာ အရင်က ချမ်းချမ်း သာသာပါပဲ အခုတော့ စီးပွားပျက်သွားပြီး အခိုင်းအစေ အဖြစ် နေရတာပါ။ အဲဒါပျက်စီးသွားတဲ့ စီးပွားရေးတွေ ပြန်ပြီးရတယ် ဆိုလို့.. အဲဒီပုတီးစိပ်ကို စိပ်မိပါတယ်။"

"ကောင်းပါတယ် မငြိမ်း . . . ကျုပ်လဲ အဲဒီလို လုပ်လို့ပြန်ပြီး အဆင်ပြေသွားတဲ့ လူသုံးယောက် တွေ့ဖူး ပါတယ်။ အဲဒါချောက်မြို့က ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရယ်၊ ရေကျော်က ကိုအောင်ဝင်း မနန ဆိုတဲ့

လင်မယားရယ်၊ နောက်တစ်ယောက် ကတော့ ပဲခူးက စက်သူဌေး တစ်ယောက်ပါပဲ။

မငြိမ်း၏ မျက်နှာသည် ကိုနှင်းမောင်၏ စကားကြောင့် အထူးပင် ရွှင်ပျ၍ သွားလေ၏။

“ကဲ မငြိမ်း သွားနိုင်ပါပြီ. . . ခင်ဗျား နားတော့ နည်းနည်း လေးတယ် ထင်တယ်”

“အစစ်ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မ နားလေးတာတော့ . . . ဟောဒီ တစ်ရွာလုံးတောင် သိနေပါပြီ”ဟု ဆိုကာ မငြိမ်းသည် ခါးကိုညွတ်၍ ထွက်သွားလေ၏။

ကိုအောင်မြင့်နှင့် ကိုစိန်လှတို့လည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်အား ကြည့်ရှု လေ့လာခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်၍ ဝင်လာကြပြီးလျှင် တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ပိတ်၍ ရပ်ကြည့်နေသော မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်အား “တွေ့ရှိသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ လူသတ်သမား၏ ဆိုင်ကယ် ဖြစ်ကြောင်း၊ အရောင်မှာ အနီရောင် ဖြစ်ကြောင်း၊ နံပါတ်မှာ (၄၈၄) ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ကယ် ပိုင်ရှင်တို့ စုံစမ်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တရားခံမှာ ပြေး၍ မလွတ်နိုင်ကြောင်း” ကို ဆလံ အမျိုးမျိုးပေး၍ ပြောဆို အစီရင် ခံကြလေသည်။ မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောဘဲ ထိုသူများက ပြောသမျှကို သာလျှင် လက်ပိုက်၍ နားထောင် နေလေသည်။

ကိုနှင်းမောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားပြီးနောက် အညာ စောင်ကြီး အုပ်၍ ထားသော ဦးဘတူ၏ အလောင်းအား တဖန် ဖွင့်၍ အလောင်း၏ လက်မောင်းကို အင်္ကျီများ လှန်၍ ကြည့်လိုက်ရာ . . ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ဟာခနဲ ဟင်ခနဲဖြစ်၍ သွားကြလေသည်။

“ဆေးမင်ထိုးထားတာလား” မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်က မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး . . . သံပူနဲ့ ကပ်ထားတဲ့ နဂါးရုပ်ပဲ” ဟု ကိုနှင်းမောင်ကပြောဆိုလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် အလောင်းအား အနည်းငယ် တွန်း၍ ရွှေ့လိုက်ရာ အလောင်း၏ ဘေးမှ ဟိုတယ် လိပ်စာ ကတ်ပြားကလေး တစ်ချပ် ထွက်ကျလာလေ၏။ ဘုံဘေဟော်တယ်ဖဲယား စထရိဟု ရိုက်နှိပ် ထားလေ၏။

ဟူသော စာလုံးအား ခဲတံနှင့်ရေး၍ ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုကတ်ပြားလေးကို ယူ၍ ကြည့်ကြလေ၏ ကိုအောင်မြင့်ကမူ ကတ်ပြားကလေးကို ကြည့်ပြီးနောက် ..

"ဟုတ်ပြီ . . . ပန်းဆိုးတန်းက ဘုံဘော ဟော်တယ်ကို သွားပြီး စုံစမ်းရင် တရားခံရဲ့ သဲလွန်စကို ရမှာပဲ .. ကျုပ်သွားမယ်" ဟု ဆိုကာ... မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်အား ဆလံပေးပြီး ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် အလောင်းကို စောင်နှင့် ပြန်၍ အုပ်ပြီးလျှင် ဦးဘတူ၏ ဇနီး မမြင့်မြင့်ကို ခေါ်ယူ လိုက်လေလျှင် မမြင့်မြင့်သည် အခန်းထဲသို့ ရောက်၍လာ၏။

အသားညိုညို မျက်လုံး မျက်ဖန်လှ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကြော့ရှင်းသလောက် ဆံပင်လွန်စွာ ကောင်းသော မိန်းမဖြစ်၏။ ဆံပင်ကို ဖားလျားချ၍ ထားရာ ကြမ်းပြင်၌ ဒရွတ်တိုက်၍ နေပေသည်။

အသားညိုသော မိန်းမများ လှပြီဆိုလျှင် အသားဖြူသော မိန်းမချောလေးများ လိုက်၍ မမီကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည်လူပျိုပေါက် အရွယ်လောက် ကတည်းက ကြားဖူးခဲ့သော်လည်း ထိုစကား၊ မှန်ကြောင်းကိုမူ မမြင့်မြင့်ကို တွေ့ရသည့် အခါက ကျွန်ုပ် လက်ခံရပေ၏။

"မမြင့်မြင့် ဦးဘတူရဲ့ လက်မောင်းမှာ ဘယ်လို တံဆိပ်မျိုး ရှိပါသလဲ"

"အဝိုင်းထဲမှာ နဂါးရုပ်ပါတဲ့ တံဆိပ် ဖြစ်ပါတယ်ရှင့်"

"အဲဒီ တံဆိပ် အကြောင်းကို ဦးဘတူက ခင်ဗျားကို ပြောပြဖူးသလား"

"ပြောပြဖူးပါဘူး။ ကျွန်မ မေးတာတောင် အမေး မခံခဲ့ပါဘူး"

"ဦးဘတူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ ခင်ဗျ"

"၁၀ - နှစ်ရှိပါပြီ"

“မမြင့်မြင့်နဲ့ အိမ်ထောင် မကျခင်က ဦးဘတူရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်များကော သိရဲ့လား”

“အဲဒါတော့ မသိပါဘူးရှင်၊ တစ်ခါတုန်းကတော့ ကိုဘတူဟာ အကြီးကျယ် ဖျားပြီး၊ ကယောင် ကတမ်းနဲ့ . . အေးမောင်၊ ကြူတိတ်ဆိုတဲ့ နာမည်တွေခေါ်ပြီး ဆဲပါတယ်။ သူ နေကောင်းလာတဲ့ အခါမှာ အဲဒီအေးမောင်၊ ကြူတိတ်တို့ ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ လို့မေးတော့ သူဟာ တော်တော်ပဲ မျက်နှာ ပျက်သွားပါတယ်။”

“ကောင်းပါပြီ မမြင့်မြင့် ခင်ဗျား သွားနိုင်ပါပြီ။ ဦးဘတူကို သတ်တဲ့ လူသတ်သမားကို မကြာခင်ဘဲ ကျုပ် ဖမ်းပေးပါ့မယ်။”

ကိုနှင်းမောင်၏ စကားအဆုံး၌ “တောက်” ဟူသော ကျယ်လောင်သော တက်ခေါက်သံကြီး တစ်ခု ပေါ်ထွက် လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ထိတ်လန့်၍ သွားကြရ၏။ ကျွန်ုပ်ဆိုလျှင် ကြက်သီးများပင်ထ၍ သွားလေသည်။

ထို တက်ခေါက်သံမှာ မမြင့်မြင့်သည် အခန်းထဲမှ မထွက်မီ ‘ခေါက်’ သွားသော အသံဖြစ်လေ၏။ မိန်းမများ တက်ခေါက်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မကြားဖူးသဖြင့် အံ့သြမိလေ၏။

“ဆင်ဒရဲလား မင်းသမီးလို ဆံပင်ရှည်လှတဲ့ မိန်းမက တောက်လို့ သူ့ပါးစပ်၍ ပြောသွားတာ ကျွန်ုပ် အများကြီး လန့်သွားတယ်” ဟု မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်က ဝန်ခံလေ၏။

(ဆင်ဒရဲလား ဆိုသည်မှာ ဆံပင်လွန်စွာ ရှည်သော မင်းသမီးကလေး ပုံပြင် ဖြစ်၏။ ရဲတိုက်ကြီးပေါ်မှ သူ၏ ဆံပင်ကို ချထားလိုက်လျှင် ဆံပင်အဖျားသည် မြေကြီး၌ ပုံနေသည်ဟု ဆို၏။ ဆင်ဒရဲလား၏ ချစ်သူသည် ဆင်ဒရဲလား၏ ဆံပင်ကို တွယ်၍ ရဲတိုက်ပေါ်ကို တက်ရသော ဟူ၏။ ထို့ကြောင့် မမြင့်မြင့်အား ရှပ်တဲဝပ်က ဆင်ဒရဲလား မင်းသမီးဟု တင်စားခြင်း ဖြစ်၏။)

(စာရေးသူ)

“ပြောကြစမ်းပါဦး . . ဟိုမိန်းမက ‘ကတောက်’လို့ ဘာလို့ပြောသွားတာလဲ”

“စိတ်ဆိုးလို့ပါ”ဟု ကိုဖေသိန်းကဖြေဆိုလိုက်၏။

"စိတ်ဆိုးရင် ဒီလိုပဲ 'ကတောက်'လို့ ပြောရသလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အိုး ဟို . . ကျုပ်က မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ စိတ်ဆိုးရင် "မအေ မအေ" လို့ခေါ်တာပဲ သိတယ်။ အခုလို "ကတောက်"လို့ ပြောတယ် ဆိုတာ မသိဘူး။ အဲဒီ ကတောက် ဆိုတာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်ရှိ သလဲ"

"အဲဒါငါ့ကိုဘာမှတ်သလဲ. .

တစ်နေ့သိမယ်..

ငါသတ္တိရှိတယ် . . .

ငါ့ကိုလာမစမ်းနဲ့ . . .

သေသွားမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေရပါတယ်" ဟု ဦးဖေခင် ကလည်း တက်ခေါက်သံကို အမျိုးမျိုး ဝိဂြိုလ် ဖွင့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရယ်ချင်လှသော်လည်း အစောင့်ထားရလေသည်။

"အိုး... အိုး.. 'တောက်' တစ်ခုထဲက အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ရနေပါ့လား။ ဒီလိုဆိုရင် မြန်မာစကားကို အဘိဓာန်ပြု လုပ်ဖို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ" ဟု မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်က ညည်းတွားလေ တော့၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် အလောင်းနံဘေးမှ ထ၍ ပြဘင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်မှ သွေးစွန်းသော ခြေရာကြီးကို လည်းကောင်း၊ ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အုတ်တံတိုင်းဆီသို့ လည်းကောင်း လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ အုတ်တံတိုင်း၏ အလယ်ပေါက်မှနေ၍ အုတ်တံတိုင်း၏ အလယ်ပေါက် တွင်လည်း ကုတ်၍ တက်ထားကြောင်း ဖော်ပြသည့် သွေးစွန်း သော ခြေရာကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

တအောင့်မျှ ထိုခြေရာနှစ်ခုအား ဆက်စပ်၍ စဉ်းစားနေ ပြီးနောက် ကိုနှင်းမောင်၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင် ဝင်းပ၍ ပြုံးရောင် သမ်းလာလေ၏။

ထို့နောက် ..

"ဦးအောင်သင်းရေ တွေ့ပြီဗျို့" ဟု အားရ ဝမ်းသာ ပြောလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ကိုနှင်းမောင် ကြည့်ရှုနေသော ပြတင်းပေါက်သို့ ပြေး၍ သွားကြပြီးလျှင် ကြည့်ရကြသော်လည်း မည်သည့် အရာကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် . .

"ဘာတွေ့တာလဲဗျ ကိုနှင်းမောင်"

"ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ခြံထဲမှာ ဘာများ တည်ကြသလဲတော့ မသိဘူး မီးဖို တစ်ခု မတွေ့ဘူးလား"

"လဲစေ့လှော်တာပါ ခင်ဗျ" ဟု ထမင်းချက် ကျော်စိန်က ဝင်၍ အဖြေပေးလေ၏၊

"အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းလဲစေ့ လှော်တုန်းက အုတ်ခဲသုံးလုံးကို ဖိုခုလောက် လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အခုတော့ ဖိုးခုလောက်မှာ အုတ်ခဲ နှစ်လုံးပဲ ရှိပါလား။ တစ်လုံး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ အဲဒီအုတ်ခဲကို တွေ့ရင် လူသတ် တရားခံကို တွေ့ပြီပဲ"

ကိုနှင်းမောင်၏ ဖိုခုံလောက် အုတ်ခဲတစ်လုံး ပြန်၍တွေ့လျှင် လူသတ် တရားခံကို တွေ့ပြီဆိုတဲ့ စကားအား ကျွန်ုပ်သာလျှင် မဟုတ်ဘဲ .. အခန်းထဲတွင် ရှိသော လူတိုင်း နားမလည်နိုင်အောင် ရှိလေ၏။

များမကြာမီ အချိန်၌ စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာ ရုပ်ဘဲဝပ်လည်း ကိုနှင်းမောင်အား အမှုအမြန်ဆုံး ပေါ်ပေါက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တိုက်တွန်းပြီးနောက် အင်းစိန်သို့ ပြန်၍ သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုရှေးကျလှသော တိုက်အိုကြီး အတွင်းမှ ထွက်၍ လာခဲ့ကြတော့၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် အုတ်တံတိုင်းကြီးမှ ထွက်ခဲ့စဉ် တံတိုင်းသို့ အရောက်၌ ချောင်းထဲသို့ လောက်စာလုံး အရွယ် ကျောက်ခဲကလေး တစ်လုံး ပစ်၍ ချလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်သော်လည်း မည်သည့် အတွက် ထိုသို့ ပြုလုပ်သည်ကိုမူ လုံးဝ မှန်းဆနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

✳✳✳✳✳

"ပြောကြစမ်းပါဦး. . . ဟိုမိန်းမက'ကတောက်'လို့ ဘာလို့ပြောသွား တာလဲ"

"စိတ်ဆိုးလို့ပါ" ဟု ကိုဖေသိန်းကဖြေဆိုလိုက်၏။

"စိတ်ဆိုးရင် ဒီလိုပဲ 'ကတောက်' လို့ပြောရသလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အိုး ဟို . . . ကျုပ်က မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ စိတ်ဆိုးရင် "မအေ မအေ" လို့ခေါ်တာပဲသိတယ်။ အခုလို 'ကတောက်" လို့ ပြောတယ် ဆိုတာမသိဘူး။ အဲဒီကတောက်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိသလဲ"

"အဲဒါ ငါ့ကိုဘာမှတ်သလဲ . . .

တစ်နေ့သိမယ်. . .

ငါသတ္တိရှိတယ်. . .

ငါ့ကိုလာမစမ်းနဲ့. . .

သေသွားမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်တွေရပါတယ်"

အခန်း (၃)

သေသူကို ကော်ဖီတိုက်ခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် သိမ်ချောင်းရွာအတွင်းမှ ဖြတ်၍ လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း ပြန်၍ လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။

"ကျုပ်ကတော့ ကိုဖေသိန်းဆိုတဲ့ လူကို မသက်ာဘူး၊ ဒီလူနဲ့ သေဆုံးသူ ဦးဘာတူရဲ့မိန်းမ မမြင့်မြင့်နဲ့ဟာ မရှင်းမရှင်းပဲ၊ ဦးဘာတူ သေတာဟာ ကိုဖေသိန်းရဲ့ လက်ချက်ပဲလို့ ကျုပ်ကတော့ ယူဆတယ် ဟု သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ် အနေနှင့်လည်း ဦးဖေခင်ယူသည့် အတိုင်းပင် ယူဆလေ၏။ ကျွန်ုပ်သာလျှင် မဟုတ်ပေ၊ အခြားသော စုံထောက်များ ကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ယူဆကြောင်း ထောက်ခံ ပြောဆိုကြလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်ကမူ ထောက်ခံခြင်းလည်း မပြု၊ ငြင်းပယ်ခြင်းလည်း မပြုဘဲ စီးကရက်ကိုသာ တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် သောက်၍ လာလေ၏။

ရွာထိပ်သို့ ရောက်လျှင် မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်၌ ရေတွင်း တူးမည့် သူများကို တွေ့ပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူများကို ကျော်ဖြတ်၍ ဆက်လက်၍ လာခဲ့ရာ တိုးကြောင်ကလေး ရွာအနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။

ထိုနေရာ အရောက်၌ ကိုနှင်းမောင်သည် သောက်လက်စ စီးကရက်အား ပစ်ချ လိုက်ပြီးလျှင် . .

"လာကြဗျို့ တရားခံမိပြီ" ဟု ဆိုကာ လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း ရှေ့မှ ပြေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ခါးကြားမှ သေနတ်များ ထုတ်ကာ ကိုနှင်းမောင် နောက်မှ ပြေး၍ လိုက်ကြရလေ၏။

အလာတုန်းက ရွာထိပ်တွင် တွေ့ရသော ရေတွင်းတူး၍ နေသည့်

မန်ကျည်းပင်ကြီးသို့ ရောက်သည့် အခါ၌ စောစောက တွေ့ခဲ့ရသော ကန်တော့ပွဲများကို လည်းကောင်း၊ ထိုသူများကို လည်းကောင်း လုံးဝ မတွေ့ ရတော့ဘဲ ၎င်းတို့ ကြဲဖြန့်ထားသည့် ဆန်မန်း ပေါက်ပေါက်များ သာလျှင် မန်ကျည်းပင် ခြေရင်း၌ ဖွေးဖွေး လုပ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ရှေ့မှပြေးသော ကိုနှင်းမောင်သည် မန်ကျည်းပင်ရင်းသို့ အနည်းငယ်မျှ သာလျှင် ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်ပြီးလျှင် အခင်း ဖြစ်ပွားသော အိမ်ကြီးဆီသို့ သာလျှင် တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေး၍ သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်မှလိုက်၍ ပြေးကြရလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ စုံထောက်ကြီး ဆားပုလင်း နှင်းမောင်”

အိမ်အဝင်ဝမှ နေ၍ ကိုဖေသိန်း ဆိုသူက ဆီးကြို၍ ပြောလေ၏။

“သိချင်ရင် ဦးဘတူ အသတ်ခံရတဲ့ အခန်းထဲ လိုက်ခဲ့လေ” ဟုဆိုကာ ကိုနှင်းမောင်သည် ဦးဘတူ အသတ်ခံရသော အခန်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေး၍တက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုနှင်းမောင်နှင့်အတူ ထိုအခန်း အတွင်းသို့ ပြန်၍ ရောက်ကြပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သာလျှင် မဟုတ်ဘဲ ထိုအိမ်ကြီး၏ အိမ်သားများ ဖြစ်ကြကုန်သော ထမင်းချက် ဒေါ်စိန်၊ ဒေါ်ငြိမ်း၊ ဦးဘတူ၏ ဇနီး မမြင့်မြင့်နှင့် ကိုဖေသိန်းတို့သည်လည်း အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိ၍ လာကြလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ဦးဘတူ၏အလောင်းတွင် အုပ်၍ထားသော စောင်ကြီးကို တစ်ဖန် ပြန်၍ ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် အလောင်းကြီးအား ထပ်မံ၍ သေချာစွာ ကြည့်ပြီးလျှင် ...

“ဒီမှာ ကိုဖေသိန်း၊ ဦးဘတူ အသတ်ခံရတဲ့ အကြောင်း ကင်းဂါတ်ကို ပထမ သွားတိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်သူ သွားတိုင်သလဲ”

“ထမင်းချက် ကျော်စိန်ကို တိုင်ခိုင်းပါတယ်”

“ကောင်းပြီ မနက်က ကော်ဖီ ပန်းကန်ကြီးကို ကိုင်ပြီး ခင်ဗျား ဒီအလာင်းရှိတဲ့ နေရာကို ဘာလာ လုပ်တာလဲ၊ ဟောဟိုမှာ ကော်ဖီ ကျထားတဲ့ နေရာမှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေတောင် အုံနေတယ် မဟုတ်လား”

“အိမ်မှာ လူသေသွားရင် အိမ်သားတွေ ထမင်းစား အချိန်မှာ ထမင်း၊ ကော်ဖီသောက်တဲ့ အချိန်မှာ ကော်ဖီ၊ အလောင်းနားမှာ လာပြီး ချထားတဲ့ အလေ့အကျင့် ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ကိုဖေသိန်းက ထစ်ငေါ့ ဆိုင်းတွေ့ခြင်း မရှိဘဲ ဖြေဆိုလိုက် သဖြင့် ကိုနှင်းမောင် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် . .

“တရားခံကိုမိပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်ဦး ဖေခင်က ကိုဖေသိန်းအား လက်ထိတ် ခတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

ကိုနှင်းမောင်က ဦးဖေခင်အား လက်ဖြင့်တားလိုက်ပြီးလျှင်

“တရားခံဟာ ကိုဖေသိန်း မဟုတ်ဘူး၊” ဟုပြောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ” ဟု ဦးဖေခင်ရော ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေပါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မေးလိုက် ကြလေ၏။

“ကျောက်စာ ဝန်ဟောင်း ဦးဘတူဟာ တရားခံပဲ”

“ဒီအလောင်းဟာ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူ မဟုတ်ဘူးလား”

(ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ဝိုင်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏)

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအလောင်းဟာ ဦးဘတူရဲ့ အလောင်း မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဦးဘတူရဲ့ မေးစေ့မှာ သွေးစုနာကလေး ပေါက်နေလို့ ထမင်းချက် ကျော်စိန်ကိုယ်တိုင် အနာကို ညှစ်ပေးပြီး ဖယောင်းချက် ကပ်ပေး ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဦးဘတူ အလောင်းဆိုရင် ဟောဒီ ဖယောင်းချက် ကလေး အောက်မှာ သွေးစုနာကလေး ရှိရမယ် မဟုတ်လား၊ ဟောဒီမှာကြည့် ဘာ သွေးစုနာမှ မရှိဘူး”

ဟုဆိုကာ ကိုနှင်းမောင်သည် အလောင်း၏ မေးစေ့မှ ဖယောင်းချက် ဝိုင်းကလေးကို ခွာ၍ ပြလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အလောင်း၏ မေးစေ့အား ဝိုင်းအုံခါ ငုံ၍ ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။ အမှန်တကယ် ဖယောင်းချက် အောက်မှာ မည်သည့် အနာကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

"ဒီတော့ ဒီအလောင်းဟာ ဦးဘတူရဲ့ အလောင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ လက်ခံကြပြီ မဟုတ်လား"

"လက်ခံပါပြီ . . . ဒါဖြင့် ဦးဘတူက ဘယ်မှာလဲ ကိုနှင်းမောင်"

(ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏)

"ဦးဘတူက တခြားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီ နံရံနောက်က အံဝှက်ထဲမှာ ရှိတယ်။ ထွက်ခဲ့ပါ ဦးဘတူ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲ ပုန်း ပုန်း မလုံပါဘူး။ မြန်မြန်လေး ထွက်ခဲ့စမ်းပါ"

ကိုနှင်းမောင်သည် နံရံဘက်သို့ ကြည့်၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ တစ်ခန်းလုံးသည် အပ်ကျသံပင် ကြားရလု မတတ် တိတ်ဆိတ်၍ နေလေ၏။ အားလုံး၏ မျက်လုံးသည်လည်း နံရံဆီသို့ သာလျှင် စိုက်ကြည့်၍ နေကြလေ၏။

"ကျွီ... ကျွီ... ကျွီ..."

နံရံထက်ဆီမှ တကျွီကျွီ မြည်လျက် နံရံ၏ ဘေးထောင့်မှ တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်၍ လာပြီးလျှင် လူတစ်ယောက် လက်မြှောက် ထွက်လာလေတော့သည်ကို အံ့သြဖွယ် တွေ့မြင်ရလေသည်။

"ဟောဒါ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူပါပဲ" ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူက လွန်စွာ အေးချမ်း၍ တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် . .

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ကျုပ်ဟာ ဦးဘတူ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်ရဲ့ စွမ်းရည် ကိုတော့ နဂိုကတည်းက ကြားဖူးပါတယ်။ အခုတော့ ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ရပါပြီ" ဟုပြောလေသည်။

"ဟောဒီမှာ သေနေတဲ့ လူဟာ နဂါးနက် အသင်းဝင် အေးမောင် ဆိုတာ မဟုတ်လား" ဟု ကိုနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ. .

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ကိုနှင်းမောင် ခင်ဗျားကိုတော့ ချီးကျူးလို့ မဆုံးတော့ပါဘူး၊ တစ်ဆိတ် လောက် ဒီအမှုကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖော်ထုတ် လိုက်တယ် ဆိုတာလေးကို ရှင်းပြနိုင်ရင် ရှင်းပြပါလား”

ဟူ၍ပင် တရားခံဖြစ်သူ ကျောက်စာ ဝန်ပောင်း ဦးဘတူက တောင်းဆိုလေ၏။ အမှန် စင်စစ်အားဖြင့် တရားခံတို့သည် မိမိကို မည်သို့မည်ပုံ သဲလွန်စ ရယူ၍ ဖမ်းဆီးလိုက်သည် ဟူသည့် စုံထောက်တို့၏ ပြုမူလှုပ်ရှားပုံကို များသော အားဖြင့် နားထောင် လိုစိတ် မရှိကြပေ။

သို့ရာတွင် ကျောက်စာဝန်ပောင်း ဦးဘတူကား ထူးဆန်းသော တရားခံ ဖြစ်သည့် အလျောက် ထူးဆန်းသောစိတ် ရှိပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ် အပါအဝင် အခြားသော စုံထောက်များကလည်း ဦးဘတူနှင့် ထပ်တူပင် ကိုနှင်းမောင်အား အမှုတစ်ခုလုံး ဖော်ထုတ်လိုက်ပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင် လိုက်ရ ပါသော်လည်း ဆက်စပ်၍ တွေးခေါ်ပုံမှာမူ ၎င်းအနေနှင့် ရှင်းပြမှပင် သိနိုင်မည်ဖြစ်ရာ..

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုနှင်းမောင် စဉ်းစား တွေးခေါ်ပုံလေး တစ်ဆိတ်လောက် ရှင်းပြစမ်းပါဗျာ” ဟု ဝိုင်းဝန်း ပြောဆိုကြရလေ၏။

*****

ဆားပုလင်း နှင်းမောင်၏ အတွေးအခေါ် သံကွင်း ဆက်ကလေးများ

ကိုနှင်းမောင်သည် အလွန်ကြိုက်တတ်သော ရေခဲတောင် တံဆိပ်စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှိလိုက်ပြီးလျှင် အောက်အတိုင်း ပြောပြလေ၏။ ၎င်း၏ ပြောဆို ရှင်းလင်းပုံမှာ အသံသြဇာ ပြည့်ဝမှု၊ အကြောင်းအရာ ခိုင်လုံမှု၊ တစ်ဖက်သား နားဝင်စေရန် ပြောဆိုမှုတို့ကြောင့် စုံထောက် တစ်ဦးက အခြားစုံထောက်များအား ရှင်းလင်း ပြောကြားနေသည်နှင့် မတူဘဲ ပရော်ဖက်ဆာကြီး တစ်ဦး လက်ချာပေး၍ နေသည် ကဲ့သို့ လေးနက် တည်ကြည် လှပေသည်။

*****

"ဒီအမှုရဲ့ အရေးကြီးဆုံး အချက်ကတော့ နိဒါန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နိဒါန်းဆိုတာဟာ ပြဿနာ တစ်ခုရဲ့ အဆိုပဲ ဖြစ်တယ်။ တစ်နည်း ပြောရရင်တော့ ပုစ္ဆာပါပဲ။ ပုစ္ဆာတစ်ခုကို ဖြေဆိုတော့မယ် ဆိုရင် မဖြေမီမှာ မိမိဖြေဆိုရမယ့် ပုစ္ဆာဟာ မှန်မမှန် စစ်ဆေးဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါကလေးကို သဘော ပေါက်ဖို့အတွက် ရောမ ရာဇဝင်မှာ ရှိတဲ့ ပုံပြင်ကလေး တစ်ခုကို ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ရောမဘုရင် တစ်ပါးဟာ တစ်နေ့မှာ ချိန်ခွင် တစ်ခုနဲ့ ငါးရံ့ အရှင်တစ်ကောင်ကို ကိုင်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ပညာရှိ မှူးမတ် တွေကို မေးခွန်းထုတ်တယ်" ဟု ကိုနှင်းမောင် က အစချီလိုက်လေ၏။

"ဘယ်လို မေးခွန်းများလဲ ကိုနှင်းမောင်" ဟု စုံထောက် ကိုစိန်လှက စိတ်အား ထက်သန်စွာ မေးလိုက်လေ၏။

"မေးခွန်းက ဒီလို၊ ငါးရံ့ဟာ အရှင်မှာ ချိန်ပြီး ကြည့်တာထက် သေတဲ့အချိန်မှာ ချိန်ပြီး ကြည့်လို့ ရှိရင် အလေးချိန် ပိုပြီး စီးနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဘာကြောင့် သေတဲ့အခါမှာ ပိုပြီး လေးသွားရတယ် ဆိုတာကို ပညာရှိ မှူးမတ်များက အကြောင်းအကျိုးနဲ့တကွ ဖြေဆိုရမယ် ဆိုတာပဲ"

"အဲဒါက လွယ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သေတော့ ငါးရံ့ ကိုယ်ထဲမှာ လေတွေ မရှိတော့တဲ့အတွက် ပိုလေးသွားတာပေါ့" ဟု ကိုစိန်လှက မဆိုင်းမတွ ဖြေဆိုလိုက်လေ၏။

"သွေးတွေက လှည့်ပတ် မနေတော့တဲ့ အတွက် လေးပြီး သွားတာပေါ့" ဟူ၍လည်း လွန်စွာ ထိပ်ပြောင်သော ဦးဖေခင်ကပါ ဖြေဆိုပြန်လေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် တစ်ချက်မျှ ပါးခွက်ကလေးပေါ်ရုံ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်

"ခင်ဗျားတို့ အခုပေးတဲ့ အဖြေမျိုးတွေကို အဲဒီတုန်းက ဘုရင်ကြီးရှေ့မှောက်မှာ ရှိတဲ့ ပညာရှိ အမတ်ကြီးတွေကလည်း ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်အားဖြင့် အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အမတ် ကလေး တစ်ယောက်ကတော့ လုံးဝဖြေဆိုခြင်း မပြုဘဲ ရေငုံနေတဲ့ အတွက် ဘုရင်ကြီးက အမတ် ကလေး သင်ကော ဘယ်လို ဖြေမလဲလို့ မေးလိုက်ပါတယ်"

"အဲဒီတော့ အမတ်ကလေးက ဘာများ ပြန်ပြောလိုက်သလဲ ကိုနှင်းမောင်"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးမြန်း လိုက်လေ၏။

"အမတ်ကလေး အဖြေကတော့ ဒီပုစ္ဆာဟာ ငါးရံ့ကို အရှင်မှာ ချိန်တာထက် သေပြီးမှ ချိန်ရင် ပိုပြီး လေးတယ် ဆိုတဲ့ အဆိုကို သက်သေ ထုတ်ခိုင်းတဲ့ ပုစ္ဆာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သက်သေ မထုတ်ခင်မှာ အဆို (နိဒါန်း) ဟာ မှန်ကန်မှု ရှိမရှိ ပထမ စစ်ဆေးလိုပါတယ်။ ဒီတော့ ငါးရံ့ကို အသက် ရှိလျက်များ ချိန်ကြည့်မယ်။ တစ်ခါ သတ်ပြီးတဲ့အခါ အလေးချိန်ကို ပိုလာတာကို တွေ့ရမှ အဖြေပေးပါရစေလို့ ဘုရင်ကြီးကို လျှောက်ထားတယ်။ ဘုရင်ကြီးကလဲ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ အမတ် ကလေးဟာ ငါးရံ့ကို အရှင်မှာ ပထမတစ်ခါ ချိန်ကြည့်တယ်၊ သတ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ ချိန်ကြည့် ပြန်တယ်။

"အဲဒီလို ချိန်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘုရင်ကြီး ပြောသလို သေတဲ့အခါမှာ ပိုပြီး အလေးချိန် စီးတယ် ဆိုတာဟာ လုံးဝမဟုတ်ဘဲ အရှင်မှာဘဲ ချိန်ချိန် အသေမှာပဲ ချိန်ချိန် အလေးချိန်ဟာ အတူတူပဲ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတဲ့အတွက် အဲဒီပုစ္ဆာကို ဖြေဆိုရန် မလိုတော့ပါဘူးလို့ အမတ် ကလေးက လျှောက်တင် လိုက်တယ်။"

"ဟင်"

ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး "ဟင်" ဟု တစ်ညီတညွတ်တည်း အသံပြုလိုက်ကြလေ၏။

"ဒီပုံပြင်ကလေးဟာ တွေးခေါ်ခြင်း ကိစ္စအတွက် အလွန်ပဲ အထောက်အကူပြုတဲ့ ပုံပြင် ကလေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖီလိုဆိုဖီ ခေါ်တဲ့ အတွေးအခေါ် ပညာရပ်မှာ နိဒါန်း မှန်မှ နိဂုံး မှန်မယ် (အမေး မှန်မှ အဖြေ မှန်မယ်) ရယ်လို့ ဆောင်ပုဒ်တစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ အခု ဒီအမှုမှာလည်း ဒီဆောင်ပုဒ်ဟာ မကျိုးင်ပါပဲ။ ကျုပ်တို့ အားလုံးဟာ ကျောက်စာဝန်ပောင်း ဦးဘတူ တစ်ယောက် သေနတ် ပစ်ခံရတယ် ဆိုတဲ့ တိုင်ချက်အရ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ခဲ့ကြ ပါတယ်။ ဟောဒီ မျက်နှာ အထက်ပိုင်း တစ်ခြမ်းလုံး စုတ်သွားအောင် သေနတ်မှန်ပြီး သေနေတဲ့ အလောင်းကို တွေ့ရတယ်။ ဦးဘတူ ဆိုတဲ့ လူကိုလဲ ကျုပ်တို့ဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မြင်ဖူးကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တိုင်ချက် အရ ဟောဒီမှာ သေနေတဲ့ လူကို ဦဘတူရယ်လို့ ကျုပ်တို့က သေချာပေါက် မှတ်ထင် ထားကြတယ်။ အဲဒါဟာ မှားတာပဲ၊ သေနတ် ပစ်ခံရသူဟာ တိုင်ချက်အတိုင်း ဦးဘတူ ဟုတ် မဟုတ် ပထမ စဉ်းစားဖို့ လိုတယ်။ ဦးဘတူ တကယ် အသတ်မခံရဘဲ ဦးဘတူ သတ်တဲ့ တရားခံကို ကျုပ်တို့ဟာ လိုက်ရှာနေကြမယ် ဆိုရင် ဒီလောကမှာ မရှိတဲ့ အရာကို လိုက်ပြီး ရှာနေကြတာမို့ ဘယ်တော့မှ တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဖြောင်း . . . . ဖြောင်း . . . ဖြောင်း" လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေးကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် ဦးဘတူနှင့် ကိုဖေသိန်းတို့သည် ပင် ဝင်ရောက်၍ လက်ခုပ် ဩဘာ ပေးသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

*****

စကားမပြောသော သက်သေ

ကိုနှင်းမောင်သည် စီးကရက်တိုကို ပစ်ချ၍ နောက်ထပ် အသစ် တစ်လိပ် သောက်ပြန်လေ၏။

ထို့နောက်ဆက်ပြောပြန်သည်မှာ . .

"ဒီအလောင်းဟာ ဦးဘတူရဲ့ အလောင်း ဟုတ်မဟုတ် ပထမ သိအောင် လုပ်ရပါမယ်။ ဒီလို လုပ်တဲ့အခါမှာ သက်သေကို အသုံးပြုရမယ်။ အမှုတိုင်း အမှုတိုင်းမှာ **(Mute Evidence)**လို့ခေါ်တဲ့ စကားမပြောတတ်တဲ့ သက်သေနဲ့ **(Oreal Evidence)**လို့ခေါ်တဲ့ စကားပြောတတ်တဲ့ သက်သေ ရယ်လို့ ရှိပါတယ်။ စကားပြောတတ် တဲ့သက်သေကတော့ ဒီအမှုမှာဆိုရင် ဦးဖေသိန်းရယ်၊ ဒေါ်မြင့်မြင့် ရယ်၊ ဒေါ်ငြိမ်းရယ်၊ ထမင်းချက် ကျော်စိန်ရယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောတတ်တဲ့ သက်သေ ဆိုတာဟာ လူတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် လူ့ သဘာဝအရ ချစ်ရင် ချစ်သလို မချစ်ရင် မချစ်သလို ထွက်ဆိုလေ့ ရှိတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့လို အမှုမှန် ပေါ်စေချင်တဲ့ စုံထောက်တွေ အဖို့တော့ တယ်ပြီး အသုံးမဝင်ပါဘူး။ ဒီအမှုမှာ စကားပြောတတ်တဲ့ သက်သေတွေရဲ့ ပြောဆိုချက် အတိုင်းသာ ကျုပ်အနေနဲ့ လိုက်မိရင် ဦးဘတူ မသေဘဲနဲ့ ဦးဘတူကို သတ်တဲ့ တရားခံကို ခင်ဗျားတို့နည်းတူ လိုက်ပြီး ရှာမိမှာပါပဲ"

"ဟုတ်ပါပေ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရယ်လို့ ကျော်ကြား ပေတာပဲ" ဟု ကိုဖေသိန်း စိတ်လိုက် မာန်ပါ ထောက်ခံလိုက်လေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် စီးကရက်ပြာကို လက်ခလယ်နှင့် တောက်ခြွေလိုက်ပြီးလျှင် အောက်ပါ အတိုင်း ဆက်၍ပြောပြန်၏။

"ဒီအမှုမှာ **(Mute Evidence)**လို့ ခေါ်တဲ့ စကားမပြောတတ် တဲ့

သက်သေတွေကို အားကိုး ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ သက်သေတွေ ကတော့ အလောင်းရဲ့ မေးစေ့မှာ ကပ်ထားတဲ့ ဖယောင်းချက် ဝိုင်းကလေး ဟာ အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပဲ။ ကျော်စိန်ရဲ့ ပြောပြချက်အရ ဖယောင်းချက် ဝိုင်းကလေးဟာ ဦးဘတူရဲ့ မေးစေ့မျာ သွေးစုနာကလေး ပေါက်နေလို့ ကပ်ထားတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကျုပ် စစ်ကြည့်တဲ့ အခါမှာ သွေးစုနာကို မတွေ့ရကတည်းက ဒီအလာင်းဟာ ဦးဘတူရဲ့ အလောင်းဟာ ဦးဘတူရဲ့ အလောင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရတယ်။ ပြီးတော့ ဦးဘတူ ကျောက်စာချပ်တွေနဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေထားတဲ့ နေရာကို ဝင်ပြီး ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဦးဘတူရဲ့ ပြုစု လက်စ ကျမ်းတစ်စောင်ကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီကျမ်းမှာ အိန္ဒိယပြည်မှာ ရှိတဲ့ ကျောက်စာတွေကို အတော်လေး ကိုးကား ရေးသားထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးဘတူရဲ့ စာအုပ် ဗီရိုထဲက ဖိုင်တွဲတွေ၊ ဒိုင်ယာ ရီတွေကို လှန်လှော ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဦးဘတူဆိုတဲ့ နာမည်ကို မတွေ့ရဘဲ အိန္ဒိယပြည် ကျောက်စာဌာနမှာ အမှုထမ်းခဲ့တဲ့ လက်ထောက် ကျောက်စာဝန် ဦးစိန်လှျောင်ရဲ့ အမည်ကိုသာ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ဦးဘတူဟာ ဦးစိန်လှျောင် ဆိုတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးနိုင်တယ်။ ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ နာမည် ပြောင်းထားတာလဲ၊ နာမည် ပြောင်းထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဇာတ်မြှုပ်ချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဇာတ်မြှုပ် ချင်တယ် ဆိုတာ အရင်က ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ လူတွေကို အဆက် ဖြတ်ချင်တဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်လား”

“သိပ်ပြီး ဟုတ်တာပေါ့ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်ရယ်”ဟု ဦးဘတူ ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက် ထောက်ခံလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာလိုက်ပြီးနောက် ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ

“ဦးဘတူခေါ် ဦးစိန်လှျောင်ရဲ့ မှတ်စုတစ်ခုမှာ လက်စွပ်တွေ အကြောင်းကို အသေးစိတ် ရေးမှတ် ထားတာကို တွေ့ရတဲ့အပြင် ဒိုင်ယာရီအဟောင်း တစ်ခုမှာ လက်စွပ်လုပ်တဲ့ နေ့စွဲနှစ်ခု တွေ့ရတယ် ဒီတော့ ဦးဘတူမှာ လက်စွပ် နှစ်ကွင်း ရှိရမယ်လို့ သတိပြုမိတယ်”

“စေ့စပ်ပါပေတယ်လို့” ဦးဖေခင်က ပြောလေ၏။

“အလောင်းကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ မျက်နှာ အထက်ပိုင်းကို သေနတ် မှန်ထားတာက ပိုတွေ့ ရတဲ့ အပြင် အလောင်းရဲ့ နောက်စေ့မှာ ရှည်လျားတဲ့ ဒဏ်ရာ တစ်ခုကိုပါ တွေ့ရတယ်။ ဒါကို အင်္ဂလိပ် လိုတော့ **(Triling of the wound)** ဒဏ်ရာရဲ့ အမြီးလို့ ခေါ်ပါ တယ်။ ဒဏ်ရာရဲ့ အမြီးရှိတဲ့ ဘက်က ဒဏ်ရာကို ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့လူ နေတဲ့ဘက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ အခုတိုင်းဆိုင်ရင် အလောင်းဟာ ပြတင်းပေါက်ကို

ကန့်လန့်ဖြတ် လဲနေတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီဒဏ်ရာကို ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တဲ့ ဦးဘာတူဟာ ဒဏ်ရာရဲ့ အမြီးရှိတဲ့ ဘက်ဆိုတော့ ပြတင်းပေါက်ရဲ့ ဟိုဘက်နား ဆီကနေ ဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။"

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ" ဦးဘာတူက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ထောက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

"လူသတ်သမားဟာ ဦးဘာတူသတ်ဖို့ ဟောဒီသေနတ် ပြောင်းတိုနဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ကျော်ပြီးဝင်ခဲ့တယ်။ ဒါကိုသတိ ရှိတဲ့ ဦးဘာတူက ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ အသာကလေး ကွယ်ပြီးရပ် လိုက်ပြီး၊ ဓားနဲ့ နောက်စေ့ကို ခုတ်ချလိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ ဓားနဲ့ခုတ်လို့ လဲသွားတဲ့ အခါကျမှ လူသတ်သမားရဲ့ သေနတ်ကို ယူပြီး မျက်နှာကို ပစ်ချလိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ သေနတ်သံကြောင့် ကိုဖေသိန်းနဲ့ မမြင့်မြင့်တို့ ပြေးတက်လာတယ်။ ကျော်စိန်ကတော့ ဟိုမီးဖိုခန်းမှာ အိပ်တာလဲ ဖြစ်တယ်။ အခန်းကလဲ လုံတော့ မကြားလိုက်ရဘူး။ မငြိမ်း ခေါ်တဲ့ အဒေါ်ကြီးကတော့ အခန်းကလဲ နီးတော့ သေနတ်သံကို ကြားတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သေနတ်သံ ရယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဦးဘာတူ အခန်းတံခါးကို ဆောင့်ပြီး ပိတ်လိုက်တယ်လို့ပဲ ထင်နေရှာတယ်"

"မှန်ပါပေတယ်ခင်ဗျာ၊ ဆက်ပြီး အမိန့်ရှိပါဦး" ဟု ဦးဖေသိန်းက ပြောလေ၏။

"အဲဒီအခါမှာ လူသတ်သမားရဲ့ အဝတ်အစား တွေကိုချွတ် ဦးဘာတူရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ပေး၊ မေးစေ့ နားမှာ ဖယောင်းချက် အဝိုင်းကလေးပါ ကပ်ပေး၊ ဒါတွေ လုပ်တာကတော့ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်။ ဦးဘာတူအတွက် အခက်အခဲ တွေ့တာကတော့ အလောင်းမှာ လက်စွပ် ဝတ်ပေးဖို့ ကိစ္စပဲ၊ ဦးဘာတူရဲ့ လက်သူကြွယ်မှာ လက်စွပ် နှစ်ကွင်း ဝတ်ထားတယ်။ ရိုးရိုး လက်စွပ်က အောက်က၊ နဝရတ် လက်စွပ်က အထက်က ဝတ်ထားတယ်။ လက်စွပ်ကို ချွတ်တဲ့ အခါမှာ နဝရတ် လက်စွပ်က လွယ်လွယ်ကူကူ ချွတ်လို့ရပေမယ့် ရိုးရိုး လက်စွပ်က ကျပ်နေတဲ့ အတွက် ချွတ်လို့ မရဘူး၊ ဒါကြောင့် နဝရတ် လက်စွပ်ကိုပဲ အလောင်းမှာ ဝတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ လက်စွပ် လုပ်ပုံအကြောင်း မှတ်စုစာအုပ်မှာ တွေ့ကတည်းက ဦးဘာတူရဲ့ လက်မှာဆိုရင် ထူးထူး ခြားခြား လက်စွပ် နှစ်ကွင်းတော့ ရှိရမယ်လို့ ကျုပ်ရဲ့ ခန့်မှန်းချက်ဟာ ဒီနေရာမှာ တော်တော် အထောက်အကူ ပြုနေတယ်"

"ဆက်ပြီး ရှင်းပါဦးခင်ဗျာ" ဟု ဦးဖေသိန်းက ပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်လေ၏။

“ဘာများ ကျန်တော့လို့လဲ ဦးဖေသိန်း၊ ခင်ဗျားက လူသတ်သမားရဲ့ အဝတ်အစား တွေကို ယူပြီး ဟောဒီ ပြတင်းပေါက်ပေါက အောက်ကို ဆင်းတယ်။ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်မှာ သွေးစွန်းနေတဲ့ ခြေရာရယ်၊ ဝင်းခြံအုတ်နံရံမှာ တွယ်ပြီး တက်ထားတဲ့ သွေးစွန်း နေတဲ့ ခြေရာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ခြေရာတွေပဲ၊ လူသတ်သမားက ဦးဘတူကို သတ်ပြီး ထွက်ပြေးတယ် ထင်အောင် ခင်ဗျား လုပ်ထားတာ တွေပဲ၊ ဟောဒီခြေရာကို ကျုပ်တိုင်းကြည့် ပြီးပြီ။ ၉ - လက်မမတ်တင်း ရှိတယ်။ အဲဒီခြေရာကို ၈နဲ့ မြှောက်လိုက်ရင် ၅-ပေ ၁၀-လက်မရ တယ်။ အဲဒါခင်ဗျားရဲ့ အရပ်အမြင့်ကို ဖော်ပြတာပဲ”

“ဟင်”

ကိုဖေသိန်းသည် ဟင် တစ်လုံးတည်းသာ ထွက်နိုင်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးလည်း ကိုဖေသိန်းနှင့် ထပ်တူ အံ့သြမိကြလေ၏။

“ခင်ဗျားက လူသတ်သမားရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ယူပြီး ဟောဟိုမီးဖိုက ဖိုခုံလောက် တစ်လုံးနဲ့ ပတ်ပြီး ဝင်းအပြင်က ချောင်းထဲကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုအစစ ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပြီးတော့မှ ဦးဘတူကို အံထိုးတံခါးထဲမှာ ဝှက်၊ ပြီးတော့ ထမင်းချက် ကျော်စိန်ကို ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲပြီး နှိုးလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့ အချိန်ဟာ အားလုံး ၂၅- မိနစ် လောက်ကြာတယ်”

“ကိုနှင်းမောင် ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေ မသိမ်း လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် ဘယ်နှစ်မိနစ် ကြာသွားတယ် ဆိုတာတော့ သတိမပြုမိပါဘူး။ ကိုနှင်းမောင် ဘယ်နည်းနဲ့ သိနိုင်ပါသလဲ” ဟု ဦးဘတူမေးလိုက်၏။

ဒေါ်ငြိမ်းဟာ မအိမ်ခင်မှာ ပုတီးစိပ်လေ့ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူစပြီး ပုတီးစိပ်တဲ့ အချိန်မှာ ဦးဘတူအခန်းက တံခါးဆောင့် ပိတ်သံကြားတယ်လို့ ဆိုထားပြန်တယ်။ အမှန်က သူကြားရတာ သေနတ်သံ ဖြစ်တယ်။ တစ်ခါ ပုတီးစိပ်ပြီးလို့ အိပ်မလို့ လုပ်တဲ့အခါကျမှ ကျော်စိန်က လာနှိုးတယ်လို့ ထွက်ဆိုထားတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ပြင်ဆင် လုပ်ကိုင်နေတဲ့ အချိန်ဟာ ဒေါ်ငြိမ်း ပုတီးစပြီး စိပ်တဲ့အချိန် နဲ့ ပုတီးပတ် ပြည့်သွားတဲ့ အချိန်ထိပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒေါ်ငြိမ်း စိပ်တဲ့ ပုတီးစိပ်ဟာ နမောတဿကို အပိုင်းပိုင်း ပိုင်းပြီး စိပ်တယ်လို့ ဒေါ်ငြိမ်း ပြောထားပြန်တယ်။ အဲဒီ နမောတဿဟာ ပုတီးစိပ်ရင် မိနစ် နှစ်ဆယ်နဲ့ အစိပ်အတွင်းမှာ ကြာတယ်”

"တော်ပါပေတယ် ကိုနှင်းမောင်"

ကိုနှင်းမောင်ကို ချီးမွမ်းရမည်ကို ချောင်းဆိုးသွေးပါ ရောဂါ ဖြစ်မည်ထက်ပင် ကြောက်ရွံ့လေ့ ရှိသော စုံထောက် ကိုစိန်လှသည် ပင်လျှင် ယခုအကြိမ်၌ ကိုနှင်းမောင်အား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ထောက်ခံလိုက်လေ၏။

"ဒီအိမ်ကြီး ထဲမှာပဲ ပုန်းနေလိမ့်မယ် ဆိုတာကတော့၊ ဒီအိမ်ကြီးဟာ ဟိုနှစ်ပေါင်းများစွာက မြင်ကွန်း မင်းသားကြီး အရေးတော်ပုံ ရှုံးနိမ့်လို့ ဆေးဂုံမြို့ကို ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်မှုမပြုမီမှာ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ပုံစံကို ဦးဘာတူရဲ့ ကျောက်စာချုပ်တွေထားတဲ့ အခန်းက စာအုပ် တစ်အုပ် ကြားမှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဟောဒီ အခန်းထဲမှာ ကော်ဖီ စက်ကလေးကို ပုရွက်ဆိတ် တက်နေတာက ထောက်ခံပါတယ်။ ကိုဖေသိန်းဟာ ဦးဘာတူဆာနေမှာ စိုးတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ မလာခင်လေးမှာဘဲ ကော်ဖီ တစ်ခွက် ယူလာပြီး ဦးဘာတူကို တိုက်ခဲ့ ပါတယ်။ ကဲ ဘာများ မေးစရာ၊ ငြင်းချက် ထုတ်စရာ ရှိပါသေးသလဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ငြင်းချက်လဲ ထုတ်စရာ မကျန်တော့ပါ ဘူး။ ကျုပ်တို့ လုပ်ကိုင်နေတာကို ထိုင်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ အပိုအလို တစ်ကွက်ကလေးမှ မရှိပါဘူး။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်" ဟု တရားခံ ဖြစ်သူ ဦးဘာတူ ကိုယ်တိုင်က ချီးကျူးလေတော့၏။

"အိုင်ဆေး . . . ကိုနှင်းမောင် . . . ခင်ဗျားရဲ့ တွေးခေါ်ပုံကတော့ အပစ် အနာအဆာ မရှိတဲ့ သံကွင်း ကလေးတွေ လိုပါပဲ။ အဲဒီ သံကွင်း ကလေးတွေကို ဆက်လိုက်တော့ အလွန်ပဲ ခိုင်မာတောင့် တင်းတဲ့ သံကြိုးကြီး တစ်ချောင်း ဖြစ်သွားတယ်" ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောဆိုလိုက်ရာ . . .

"ဘယ်ကလာ သံကြိုးရမှာလဲ ရွှေကြိုးကြီး၊ စိန်ကြိုးကြီးဗျ၊ တကယ်အဖိုးတန်တဲ့ ဆင်ခြင် တွေးခေါ်မှုကို သံကြိုးရယ်လို ဦးအခေါင်သင်းရယ် . . ရိုင်းလိုက်တာဗျာ။ ဟဲ.. ဟဲ" ဟု အိုင်ပီ ဦးကိုကိုကြီး၏ အသံထွက်လာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီး နှင့်အတူ စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာရုပ်တဲဝပ်ပါ တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မစ္စတာ ရုပ်တဲဝပ်သည် ကွန်ဂရက် ကျူလေးရှင်း (ချီးကျူးပါတယ်) (ဂုဏ်ယူပါတယ်) ဟူသော စကားများ အဆက်မပြတ် ပြော၍ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက် နေသည်မှာ တော်တော့လူ ဆိုလျှင် လက်မောင်းပင် ပြုတ်ကျ ထွက်သွားဖွယ်ရာ ရှိလေ တော့၏။

"ဦးဘတူခေါ် ကိုစိန်လှောင် မြှောက်ထားတဲ့ လက်တွေကို အောက်ကျနိုင်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားကို လာသတ်တဲ့ (အလောင်းကို လက်ညှိုး ထိုးလျက်) ဟောဒီကောင်ဟာ နဂါးနက်အသင်းဝင် အေးမောင် မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် ဒီလို မေးရသလဲ ဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့မိန်းမ ဒေါ်မြင့်မြင့်က ခင်ဗျား နေမကောင်းတုန်းက ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ပြောတဲ့ အထဲမှာ ကြံတိတ်နဲ့ အေးမောင်ဆိုတဲ့ နာမည် တွေပါတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကြံတိတ်ကတော့ ထောင်ထဲမှာ သေပြီလို့ ကျုပ်သိထားတယ်။ ဒီတော့ ဒီကောင်ဟာ အေးမောင် ဖြစ်ရမယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုနှင်းမောင်၊ ဒီကောင်ဟာ အေးမောင်ပါပဲ" ထိုအချိန်၌ အလောင်း၏ ဘေးတွင် ဟော်တယ် လိပ်စာ ကတ်ပြားကလေးကို တွေ့ရှိ၍ ဟော်တယ်သို့ သွားရောက် စုံစမ်းရန် ထွက်သွားသော စုံထောက် ကိုအောင်မြင့်သည် ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်ရှိလာ၍ မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်အား ဆလံပေးကာ အောက်ပါ စကားကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ပြောလေ၏။

"တရားခံကို ခြေရာခံဖို့ရာ မခက်တော့ပါဘူး။ ဟော်တယ်က ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့ ဟော်တယ် အခန်းနံပါတ်( )မှာ တည်းခိုတဲ့လူဟာ မနေ့ညနေက ထွက်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အရပ် မြင့်မြင့်၊ အသား ဖြူဖြူလို့လဲ ပြောတယ်၊ ဟော်တယ် စာရင်းမှာ အောင်မြတ် . . မိုးကုတ်လို့ စာရင်း သွင်းထားပါတယ်။ ဒါလောက် သဲလွန်စ ရနေမှပဲ တရားခံကို မိဖို့ မခက်တော့ပါဘူး။ ဒီကနေ့ပဲ မိုးကုတ်ကို ကျွန်တော် လိုက်သွားပါ့မယ်"

စုံထောက် ကိုအောင်မြင့်၏ စကားကို နားထောင်၍ လွန်စွာ ကျေနပ်ကြီးသော မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ် သည်ပင်လျှင် မျက်ရည်များထွက် လုမတတ် ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။

ကျန်သော သူများကလည်း ကိုအောင်မြင့်ကို ဝိုင်းဝန်း ရယ်မောကြလေ၏။ ကိုအောင်မြင့် သည် အခြောက်တိုက် အလှောင် အပြောင်ခံလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ဆိုးသော်လည်း မင်းကြီး ကိုယ်တိုင်က ရယ်မောနေသည်ဖြစ်၍ စိတ်ဆိုးကြောင်းလည်း မပြဝံ့ဘဲ ...

"နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ဘာကြောင့် ဒါလောက် ရယ်နေ ကြတာလဲ၊ မိုးကုတ်မှာ တရားခံကို သွားဖမ်းမယ် ဆိုတဲ့ စကားမှာ ရယ်စရာများ ပါလို့လား"

ကျွန်ုပ်တို့အား ခပ်ငေါက်ငေါက် မေးလိုက်လေ၏။

“ရယ်စရာကောင်းပြီလား ကိုယ့်လူရယ်။ ဒါထက် ရယ်စရာ ကောင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ။ ကျုပ်တို့ ရှိလို့၊ မရှိရင်လား ခင်ဗျားကို ဟောဟို တရားခံကြီးက ပြန်ပြီး ဖမ်းလိုက်လိမ့်မယ်” ဟု ဦးကိုကိုကြီး က မျက်လုံးပြူး၍ ဦးဘတူ ဘက်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

“တရားခံမိပြီလား၊ ကိုနှင်းမောင် လက်ချက်ပဲထင်တယ်”

“ကိုအာင်မြင့် ဒါတော့မှန်တယ်၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ”

“တရားခံ မိတာ မြန်လှချေလားဗျာ”

“ဒါတောင် ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ စုံထောက်တွေကို အားနာလို့ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်က ဒီအချိန်လောက်မှ ဖမ်းပြလိုက်တာ၊ နို့မို့ ဆိုရင် လာပြီး ခေါ်ပြီးကတည်းက တရားခံ ဘယ်သူ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ သူက သိချင်သိနေမယ့် လူဗျ”

ဦးကိုကိုကြီး စကားကြောင့် ထပ်မံ ရယ်မောရပြန်လေ၏။

ဤအကြိမ် ရယ်မောမှု၌မူ ကိုနှင်းမောင်ပါ ဝင်ရောက် ရယ်မော လေတော့၏။

ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူ၏ အမှုသည်ကား ဤသို့ ရယ်မော ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အဆုံးသတ်လေတော့၏။

“ကဲ . . ဦးဘတူ ခင်ဗျားရဲ့ ရန်သူက မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်မှာ ရေတွင်းတူးမယ့် သူတွေ ယောင်ဆောင်ပြီး စောင့်နေကြတာ ခုနကတင်ကလေးမှ ပျောက်သွားကြတာ။ ဒီတော့ ကျုပ် အနေနဲ့ ဒီလူတွေရဲ့ နောက်ကို လိုက်ရဦးမယ်။ ခင်ဗျားအမှုက မိမိ ကိုယ်ကို ခုခံပိုင်ခွင့်အရ သေစားတော့ သေရမယ် မဟုတ်ပေဘူး။ ရုံးကျမှပဲ ရှေ့နေ ကောင်းကောင်းနဲ့ လျှောက်လဲ ယူပေတော့” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လျှင် ဦးဘတူက

“စိတ်ချပါ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်၊ ကျုပ်ရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်တွေကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြပါ့မယ်။ တချို့ကိစ္စတွေဟာ အလွတ် ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ မှတ်စုတွေ၊ ပေစာထုပ်တွေ၊ ကျောက်စာ မင်စာတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ကျောက်စာနဲ့ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေ ထားတဲ့ အခန်းမှာ ဖြောင့်ချက်ပေးပါရစေ ဟု ဦးဘတူက ခွင့်တောင်း လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ဦးဘာတူနှင့်အတူ အောက်ထပ်ရှိ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ထားသော အခန်းသို့ ဖြောင့်ချက်ယူရန် ဆင်း သက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အောက်တွင် ဖော်ပြလတ္တံ့သော အကြောင်းအရာတို့မှာ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘာတူခေါ် ဦးစိန်လျှောင်၏ နှုတ်မှ ထုတ်ဖော် ပြောပြချက်များ အပြင် ၎င်း၏ မှတ်စုများ၊ ၎င်းနှင့် ဆက်သွယ် ပတ်သက်နေသည့် ပေစာထုပ်များ၊ ကျောက်စာများကို အထောက် အထားပြ၍ ရေးသား ထားသော မှတ်တမ်း ရှည်ကြီး တစ်စောင်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်အားဖြင့် မှတ်တမ်း မူရင်းအတိုင်း တင်ပြရန် ဖြစ်သော်လည်း ထိုအတိုင်း တင်ပြခဲ့ပါမူ ရှေးကျသော ပုလိပ်မှတ်တမ်း ကြီးကိုသာ ဖတ်ရှုရမည်ဖြစ်ရာ စာဖတ်သူတို့အား နှိပ်စက်ဘိ သကဲ့ သို့ရှိပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုမှတ်တမ်းကြီး၏ မူရင်းကိုမထိ ခိုက်စေဘဲ ဝတ္ထုသဖွယ် အဖြတ်အတောက်၊ အထားအသိုများကို ပြင်ဆင်၍ အချို့နေရာ၌ ရှေးကျသော ဝါကျ တည်ဆောက်ပုံတို့ကို လည်းကောင်း၊ အသုံးအနှုန်း ဝေါဟာရများကို လည်းကောင်း အနည်းငယ် ပြောင်းလွဲ၍ ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

(စာရေးသူ)

*****

အခန်း (၄)

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဂွမ်တီ

ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ရင်းမှာ စိန်လျောင်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် ပြည်ကြီးပေါ်က တရုတ်အစစ် ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာလည်း မအူပင်အပိုင် "မလက်တို" ရွာသူ မြန်မာ အစစ်ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်၌ တရုတ်သွေးနှင့်မြန်မာသွေး ဆတူခန့်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ကလေးဘဝ၌ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် မအူပင်မြို့၌ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်၍ ရောင်းချခဲ့ဖူး၏။ ၎င်းကုန်စုံ ဆိုင်ကြီးမှာ မအူပင်မြို့မှသာလျှင်မဟုတ်ဘဲ၊ ရေလဲ၊ အလန်း၊ ပန်တပွတ် စသော ကျေးရွာများမှပင် လာရောက် ဝယ်ခြမ်းရသော ဆိုင်ကြီးဖြစ်၍ ချိန်တွယ် ရောင်းချပေးရသော အလုပ်သမား လေးယောက်နှင့် ထမ်းပိုးပေးရသော ကူလီနှစ်ယောက်ပင် ငှားရမ်း ထားရလေ၏။

ထိုအလုပ်သမားများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု စားသောက်ရန် အတွက် ထမင်းချက် တစ်ဦး ကိုလည်း ငှားရမ်း၍ ထားရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ ဆိုင်၌ အလုပ်လုပ် ခဲ့ကြဖူးသော ကုရောင်း ပေးသည့် သူများ၏ အမည်ကို လည်းကောင်း၊ ကူလီထမ်း ပေးသည့် ကူလီများ၏ အမည်ကို လည်းကောင်း လုံးဝမှတ်မိခြင်း မရှိသော်လည်း လွန်စွာ အချက်အပြုတ် အကြော်အလှော် ကောင်းလှသည့် ထမင်းချက်ကြီး ဦးဂွမ်တီ၏ အမည်ကိုမူ မေ့ပျောက်ခြင်း မရှိရုံမျှမက ကျွန်ုပ် အနေနှင့် ထိုအမည်အား မေ့ပျောက်လိုသည့် တိုင်အောင် မေ့ပျောက် မသွားနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက် သို့တည်းမဟုတ် အသည်းနှလုံး၌ စွဲထင်၍နေကြောင်း ဝန်ခံလိုပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ တရုတ်သွေးနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ၏ မြန်မာသွေး ဆတူပါရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း အထက်၌ ကျွန်ုပ်ဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

အမှန် စင်စစ် အားဖြင့် ကျွန်ုပ်၌ ဖခင်၏ စိတ်ဓာတ် သော်လည်းကောင်း၊

မိခင်၏ စိတ်ဓာတ် သော်လည်းကောင်း တစ်ရွေးသားမျှ ပါရှိခြင်း မရှိဘဲ ထမင်းချက်ကြီး ဦးဂွမ်တီ၏ စိတ်ဓာတ်သာလျှင် ရာခိုင်နှုန်းပြည့်ပါရှိလေ၏။

အကယ်၍ ဖခင်၏ စိတ်ဓာတ်မျိုး ရွေးစေ့ တစ်ခြမ်းလောက် သာပါခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် စျေးသည် ကုန်သည် ဖြစ်၍ လာပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ မိခင်၏ စိတ်ဓာတ်မျိုး တစ်ပဲသားခန့် ပါခဲ့ပါလျှင်လည်း ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီး တဖွားဖွား သောက်၍ စားပြီး အိပ်၊ အိပ်ပြီး စားနှင့်ပင် အချိန်ကုန်ပေလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်မှတ်မိသလောက် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီး တဖွားဖွား သောက်ကာ စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစားသာ နေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၌ရှိသော စိတ်ဓာတ်မှာ ထမင်းချက်ကြီးဦးဂွမ်တီ၏ စိတ်ဓာတ်သာလျှင်ဖြစ်၏။

ထမင်းချက်ကြီး ဦးဂွမ်တီသည် တရုတ်အိမ်၊ မြန်မာအိမ်၊ ဗိုလ်အိမ်တို့၌ လည်းကောင်း၊ ဟော်တယ်ကြီးများ၌ လည်းကောင်း၊ ထမင်းချက်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည့် အလျောက် ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်ခြင်း အတတ်၌ ကျွမ်းကျင်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အထူး မချီးမွမ်းလိုပါ။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဦးဂွမ်တီ၏ ပုံပြော ကောင်းခြင်းကို ချီးမွမ်း လိုပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ကလေးဘဝသည် အခြားသော ကလေးများကဲ့သို့ ဆော့ကစားခြင်းဖြင့် အချိန် ကုန်ခဲ့ရသည် မရှိဘဲ ဦးဂွမ်တီ ထမင်း ချက်ပြုတ်ရာ အနီး၌ ဖင်ထိုင်ခုံကလေး တစ်ခုနှင့် ထိုင်ကာ ဦးဂွမ်တီ ပြောပြသော ပုံပြင်များကို နားထောင်ရင်းဖြင့် သာလျှင် ကုန်လွန် ခဲ့ရလေ၏။

ကျောင်းအပ်နိုင်သော အရွယ်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်အား အဘေီအမ်ကျောင်း ဟုခေါ်သည့် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် ကရင် အမျိုးသားများ သာလျှင် နေလေ့ရှိသော အင်္ဂလိပ် ကျောင်း၌ အပ်နှံ ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌လည်း ကျောင်းအားချိန်များ၌ ဦးဂွမ်တီအနီး၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်၍ နေတတ်၏။

ဦးဂွမ်တီ ပြောပြသော ပုံပြင်များမှာ အိန္ဒိယပြည်မှ ထွက်ပြေး လာရသော အဘိရာဇာ ဆိုသည့် ဘုရင်တစ်ပါးသည် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်သည့် အခါ၌ မြို့ရွာတည်ထောင်၍ ဘုရင်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ပုံ။

အနုရုဒ္ဓါ ဘွဲ့ခံသည့် ပုဂံပြည်မှ ဧကရာဇ် မင်းကြီးတစ်ပါးက မနူဟာမည်သော သထုံပြည်မှ ဘုရင်ကြီးကို တိုက်ခိုက် ဖမ်းယူပြီးနောက် ခေါ်ဆောင်သွားသည့် ပုံပြင်များ ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ် ခုနစ်တန်းသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ မြန်မာရာဇဝင်ကို စတင် သင်ကြားရသည် ဖြစ်ရာ ရာဇဝင် သင်ခန်းစာမှာ အဆန်းတကြယ်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း ထမင်းချက်ကြီး ဦးဂွမ်တီ ပြောသည့် ပုံပြင်များ သာလျှင် ဖြစ်၍ နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရလေ ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းမှ ပြန်လာသည့်အခါ၌ ဦးဂွမ်တီရှိရာ မီးဖိုချောင်သို့ သွားရောက်၍

"ဦးဂွမ်တီ . . ဦးဂွမ်တီပြောပြတဲ့ ပုံတွေကို ကျောင်းမှာ အခုသင်နေရပြီ"ဟု ပြောလိုက်ရာ .

ဦးဂွမ်တီသည် ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်၍ ကျွန်ုပ်ကို အချိန်ကြာမြင့် စွာကြည့်နေလေ၏။

သူ၏ ပြုံးပုံ ပြုံးနည်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြုစု ပျိုးထောင်၍ လာရသော အပင်ငယ် တစ်ပင်၌ အဖူးအပွင့်တို့ ပွင့်ပေါ်၍ လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော ဥယျာဉ်မှူး တစ်ဦး၏ ကျေနပ်မှုမျိုး ပေါ်လွင်နေ၏။

"အေး . . ဒါဖြင့် 'ကောက်တွဲ' ကို ကျောင်းက ရာဇဝင်သင် ပေးနေပြီကိုး၊ ကောင်းတယ် . . ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျောက်စာကို နားလည်အောင် သင်ပေးရတော့မှာပေါ့"

ဦးဂွမ်တီသည် ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်ဖခင်က ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သကဲ့သို့ပင် 'ကောက်တွဲ' ဟူသာ ခေါ် လေ၏။

ကျွန်ုပ်ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်အား ချစ်စနိုးလေးဖြင့် "ကောက်တွဲ"ဟူ၍ ခေါ်လေ၏။ ကောက်တွဲ ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ ခွေးကလေး ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေ၏။

ဦးဂွမ်တီသည် ကျွန်ုပ် ခုနစ်တန်းအထိ သင်ခဲ့ရသော မြန်မာ စာရေးပုံရေးနည်းနှင့် လုံးဝ မတူသော မြန်မာစာတစ်မျိုးကို မီးဖိုခန်း သံမံသလင်းပေါ်၌ မီးသွေးခဲနှင့် ရေးခြစ်၍ သင်ကြား ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ် မှတ်မိပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်အား ထိုမြန်မာစာရေး နည်းအဆန်းကို မသင်မီ၌ အောက်ပါ အလင်္ကာကို အလွတ် ကျက်မှတ် စေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အလွတ် ကျက်မှတ်ခဲ့ရာ ယခု ထက်တိုင် အခေါင်ပင် အလွတ်ရရှိနေပါသည်။

“လောကဖွယ်ရာ၊ လူတို့ရှာ၍၊ မှတ်ပါထူးဆန်း၊ ဒူးဂဏန်းကို၊ ခွဲခြမ်းသင်္ချာ၊ နိဒါန်း ဖြာစိမ့်၊ အစ်မှာကားက၊ ဒွေးကိုစတည့်၊ ငကိုတြိန်း၊ သင်္ချာ ကိန်းချ”

ထိုအလင်္ကာကို အလွတ်ကျက်မှတ်၍ ရသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်က ဦးဂွမ်တီအား အလွတ်ရပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြော၍ အလွတ်ဆို ပြလိုက်ရာ ဦးဂွမ်တီသည် ကျေနပ် သဘောကျလွန်း သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ငွေဖက်နမ်းရှုံ့ပြီးလျှင် . . .

“ကောက်တွဲ အားကြီး တော်တယ်ကွာ၊ အခု မင်းငါ့ကို ဆိုပြတဲ့စကာ ဒူးဂဏန်း ရေးနည်း စာပဲကွ၊ အဲဒါကို တတ်ရင် ပေစာတချို့နဲ့ ကျောက်စာ တချို့ကိုတော့ ဖတ်လို့ ရပြီ။ တကယ့် ကျောက်စာ တွေကို နားလည်ဖို့ကတော့ ကြိုးစားရဦးမယ်ကောက်တွဲ” ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။

ထို့နောက်၌ကျွန်ုပ်အား ပိဋကသင်္ချာ ရေတွက်နည်းမှအစ ပြု၍ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ၊ အနု၊ မစု၊ လက်သန်း၊ ဂဏ္ဌီ၊ ယောဇနာ၊ ဂန္ဓိဋ္ဌစသော ကျမ်းတို့ကို တစ်စတစ်စ သင်ကြားပေးခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ နက်နဲ ခိုင်ခံ့သော ကျမ်းတို့ကိုသာ မဟုတ်ဘဲ၊ မေထုံကို လျှို့ဝှက်စွာ ကျင့်ခြင်း၊ ရန်သူကို အခါမလပ် ကြည့်ရှု တတ်ခြင်း၊ အစာတွေ့လျှင် အဖော်ကို ခေါ်ပြတတ်ခြင်း။ အစာနှင့် ရန်သူကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကြည့်တတ်ခြင်း၊ လုံ့လရှိခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ကျီးကန်း၏ အတုယူ ဖွယ်ရာများ ကဲ့သို့သော လောကနိတိ ဆန်သည့် သင်ခန်းစာ များကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ သင်ကြား ပေးလေ၏။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အဘေီအမ် အင်္ဂလိပ် ကျောင်း၌ တက်ရောက်၍ ပညာ သင်ကြား နေရသည် ဆိုသော်လည်း ဦးဂွမ်တီ၏ မီးဖိုချောင် စာသင်ခန်းသည် ကျွန်ုပ်အတွက် အဓိကဖြစ်၍ နေလေ၏။

“ကျွန်တော်ကျောင်းမှာ စာသင်ရတာ မပျော်ဘူး၊ ဦးဂွမ်တီ ဆီမှာ သင်ရတာ ပျော်တယ်ဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောမိရာ ဦးဂွမ်တီက

"မင်းပျော်မှာပေါ့ကွ။ ငါ့ရဲ့စာသင်ခန်းထဲမှာက စာသင် နေရင်း နှိုက်စားချင်တာကို စားလို့ ရတာကိုး၊ ဒီလို စာသင်ခန်းမျိုး ကမ္ဘာပေါ်မှာတောင် မရှိသေးဘူး၊ စာသင်ရင်း အစားစားလို့ ရတဲ့ ကျောင်းမျိုး ရှိသင့်တယ်ကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ လျှာမှာ ရှိတဲ့ အကျိတ်အဖု ကလေးတွေရဲ့ အကြောနဲ့၊ ဦးနှောက်နဲ့က အနီးဆုံး ဆက်သွယ်နေတယ်။ အစားစားတဲ့ အခါမှာ အရည်တစ်မျိုး ပါးစပ်ထဲက အလိုလို ထွက်လာတယ်။ ခုနက ငါပြောတဲ့ အကြောကလေးတွေ အလုပ်လုပ်တာပေါ့။ အဲဒီလိုအချိန်မှာ မှတ်သားဖို့ ဦးနှောက်ကလည်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေတယ်။ အစားစားခြင်းဟာ သက်ရှိ သတ္တဝါတို့ရဲ့ အဓိက အလုပ် မဟုတ်လားကွဲ့၊ အဓိက အလုပ်ကြီး လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ အဓိက အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ ဦးနှောက်ဟာလဲ မှတ်သားဖို့ အမြဲ အသင့် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်ကြတဲ့ တနေ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းအရာ တွေကို အစားစားရင်း မှတ်သား ရတာဟာ ပိုပြီး လွယ်ကူတယ်လို့ နားလည်လာကြမှာပါ" ဟု ထူးဆန်းသော သူ၏ အယူအဆကို ပြောပြလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က မကျေနပ်သဖြင့်..

"အစာများများ စားတဲ့လူဟာ ဉာဏ်ထိုင်းတယ် မဟုတ်လား ဦးဂွမ်တီ" ဟုမေးလိုက်ရာ.

"အစာတစ်ခုထဲ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လိုတာထက် ပိုလာရင် ဘယ်ဟာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဉာဏ်ထိုင်း စေတယ်၊ စာကျက်တာတောင် အများကြီး ကျက်မှတ် ပစ်လိုက်ရင် ဉာဏ်ထိုင်း သွားတတ်တယ်။ ဉာဏ်ထိုင်း တယ်ဆိုတာ လူများ အလုပ် အများကြီး လုပ်ရတဲ့အခါမှာ ညောင်းသွားသလို ဉာဏ်ညောင်း သွားတာကို ဆိုလိုတာပါ။ နောက်ပြီး ကြုံကြိုက်တုန်း မင်းကို မှာထားရဦးမယ်။ မင်းဟာ လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ရင်တော့ မင်းရဲ့လျှာကို ဂရုစိုက်ရမယ်-ကောက်တွဲ၊ ငါသိသလောက်တော့ လူတော်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ လျှာကို စကားပြောဖို့ လောက်သာ အသုံးမချဘဲ၊ အရသာခံဖို့ပါ အသုံးချလေ့ရှိတာတို တွေ့ရတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အစားအသောက်ကို ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်တတ်အောင် သင်ယူ လေ့ကျင့် ထားသင့်တယ်"

ဦးဂွမ်တီ၏ အထက်ပါ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီ၏ မီးဖိုချောင် စာသင်ခန်း၌ ထမင်း၊ ဟင်း ချက်ပြုတ်ခြင်း အတတ်ကိုပါ လက်တွေ့ သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ရလေ၏။

ဤသို့လျှင် ဦးဂွမ်တီထံ၌ ပညာရပ်များကို ဆည်းပူး လေ့လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်

ရှစ်တန်းသို့ ရောက်သော ကာလ၌ ကျွန်ုပ်သည် နက်နဲသောစာပေ ကျမ်းဂန်များကို သင်ကြား တတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်လေ ၏ ။

ထိုသို့ တတ်မြောက်ရုံ သာမကဘဲ ရှေးဟောင်း အဖြစ်အပျက်များ၊ ရာဇဝင်များ၊ ကျောက်စာ ပေစာများ ဖတ်ရှု လေ့လာခြင်း အလုပ် ၌လည်း ဝါသနာသည် အမြစ်တွယ်လျက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ထိုနှစ်၌ပင် ဦးဂွမ်တီသည် ကျွန်ုပ်ဖခင်အား မအူပင်မြို့မှ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့သွားကြရန် တရုတ်ဘာသာဖြင့် မကြာခဏ ပြောကြားတိုက်တွန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် ဦးဂွမ်တီအား အဘယ်အတွက် ပြောင်းရွှေ့ရမည်ကို မေးမြန်းသည့် အခါ၌မူ ဦးဂွမ်တီက မအူပင်မြို့ ၌ ကပ်ရောဂါဆိုးကြီး ကျရောက်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိကြောင်း လောက်သာ လျှင်ပြောပြနိုင်လေရာ ကျွန်ုပ်ဖခင်က ဦးဂွမ်တီအား အလကား ကောင်၊ စီးပွားဖြစ်တဲ့ နေရာကနေ ပြောင်းသွားဖို့ ပြောတဲ့လူမိုက်၊ ကြက်ဥပုပ်လို ကောင်စား စသည်ဖြင့် ဆဲရေး လွှတ်သည်ချည်း ဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အခါတိုင်း ကဲ့သို့ပင် နံနက်စော စောထ၍ ဆန်ပြုတ်နှင့် အီကြာကွေးကို သောက်ရင်း ဦးဂွမ်တီထံ ၌ သင်ယူလက်စ ကုန်းဘောင်ခေတ် မြန်မာရာဇဝင်ကို ဆက်လက် သင်ယူရန်မီးဖိုချောင်သို့ ထ၍လာရာ ဦးဂွမ်တီကို မတွေ့ ရတော့ဘဲ သံမံသလင်း၌ မီးသွေးခဲနှင့် ရေးထားသည့် အောက်ဖော်ပြပါစာကို သာလျှင် တွေ့ ရတော့၏။

“ကျိုးကန်းထက် မိုက်တဲ့လူတွေ၊ ကျိုးကန်းသော်မှ

အစာနှင့်ရန်သူကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း မြင်တတ် ကြ၏။

သင်တို့ကား အစာကိုသာလျှင်မြင်တတ် ကြပေသည်တကား။”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီမရှိတော့သည့် အဖြစ်နှင့် ထိုစာရေး ထားခဲ့ခြင်းကို ဖခင်အားခေါ်ယူ၍ ပြသရာ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က

“အလကား ဂွမ်တီဆိုတဲ့ ကောင်စာ ကြက်ဥပုပ်လိုကောင်ပဲ၊ သူထွက်သွားပြီပေါ့၊ ငါတို့မှာ ဘာရန်သူရှိလို့လဲ.. ဒါပေမယ့်ဟူ၍ လောက်သာ သာမန်ကာလျှံကာ ညည်းတွားခဲ့လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်မီးဖိုချောင် ယူနီဗာစီတီကျောင်း ကလေးသည် လုံး၀ ရပ်နား ခဲ့ရလေတော့သတည်း။

သို့ရာတွင် ဦးဂွမ်တီ၏ ကြိုတင် သတိပေးချက်သည် မှန်ကန်လှကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ၁၀- ရက်ခန့် အတွင်း၌ မျက်ဝါး ထင်ထင်တွေ့မြင် ကြလေတော့၏။ အကြောင်းမှာ မအူပင်မြို့ တစ်မြို့လုံး၌ ဝမ်းရောဂါ ကပ်ဆိုးကြီး ဆိုက်ရောက်လာသည် ဖြစ်ရာ ခဏ အကြာတွင်မှ မိမိနှင့် ကောင်းစွာ စကားပြောခဲ့ရသော သူသည် နောက် တအစော့ အကြာ၌ပင် ဝမ်းရောဂါဖြင့် သေဆုံး ပြီးလျှင် သင်္ချိုင်းသို့ လိုက်ပို့ရသော အဖြစ်တို့သည် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တွေ့ကြုံရလေ တော့၏။

ထိုအချိန်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဝမ်းရောဂါသည် မအူပင်မြို့ ရှိ လူဦးရေတစ်ဝက် ကျော်ကျော်ကို သတ်ဖြတ် ပစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအထဲ တွင် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်နှင့် ဆေးလိပ်လွန်စွာ ကြိုက်သော မိခင်ကြီးပါ ပါသွားဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကောင်ကြွက် အဖြစ်နှင့် ကျန်ရစ် ခဲ့လေတော့၏။

ဖခင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးများသည် ကျွန်ုပ်အား မြန်မာကလေး ဟုဆိုကာ ဘာသိဘာသာ နေကြ၍ နှစ်သစ်ကူးများ၌ပင် ဖိတ်ခေါ် ဖော်မရသည့် တိုင်အောင် ရှိသကဲ့သို့၊ မိခင်ဘက်မှ အမျိုးများကလည်း တရုတ်ကလေးဟု ဆိုကာ စိမ်းနေကြလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အား တလေးတစား အားပေးစကား ပြောကြားသော လူပျိုကြီး တစ်ဦးတော့ ရှိ၏။ ထိုလူကြီးမှာ သာမန်လူ ထဲကမဟုတ်ဘဲ မအူပင်မြို့ ၌ နေလိုလလို ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လေ၏။

ထိုလူကြီး၏ အမည်မှာ ဦးဖိုးကျော်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သူ့အား သူဌေးဦးဖိုးကျော်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ် ကြလေသည်။

၎င်းဦးဖိုးကျော် သူဌေးကြီး ဖြစ်လာပုံမှာလည်း စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ရာကောင်းလှ၏။ ဦးဖိုးကျော်သည် သာမန်ပန်းထိမ်ဆရာ တစ်ဦးမျှသာဖြစ်လေ၏။ ဘာသာတရား လွန်စွာကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်သည့် အလျှောက် နံနက်တိုင်း ဘုရားဝတ်ပြု၍ နတ်တို့ကို မေတ္တာဝေသည် ဆို၏။

တစ်ညသ၌ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော် တစ်ဆူသည် မြေမှ ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟူ၍ အိပ်မက် မြင်မက် လေ၏။ နံနက်သို့ ရောက်သည့် ကာလ၌ အိပ်မက်တွင် တွေ့ ရသော နေရာကိုလည်း ရှာဖွေရင်း၊ အိမ်၌ ဟင်းချိုချက်ရန် မန်ကျည်းရွက်လည်း

ခူးရင်းသဘောနှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ မြို့ပြင် တစ်နေရာ၌ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော် တစ်ဆူသည် ဦးခေါင်းတော်တိုင်အောင် မြေ၌ ပေါ်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဦးဖိုးကျော်သည် တူးဖော်၍ ရေမိုးသပ္ပာယ်ပြီးလျှင် သန့်ပျံ့စွာ ထားလေ၏။ မအူပင် တစ်မြို့လုံး၌လည်း "ဘုရားပေါ်တော်မူတယ်" ဟူ၍ သတင်းဖြစ်ပွားကာ ထိုဘုရား ဆင်းတုတော်အား လာရောက် ဖူးမြော်ကြပြီးလျှင် ငွေများ လှူဒါန်းကြ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပန်းထိမ်ဆရာ ဦးဖိုးကျော်သည် ပေါ်တော်မူဘုရား၏ ဘုရားလူကြီး ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း ဦးဖိုးကျော် ဖြစ်၍လာ ပြီးလျှင် တစ်စတစ်စ စီးပွားတက်ကာ ချမ်းသာ၍ လာလေ၏။ နောင်တစ်ချိန်၌ အင်္ဂလိပ် အစိုးရကပင် ကေတဲ့ ပေး၍ သူဌေးစာရင်း၌ သွင်းခံရသည့် တိုင်အောင် ချမ်းသာသွားလေသည်။

မှတ်ချက်

❝ရန်ကုန်မှ မအူပင်သို့ သင်္ဘောခရီးဖြင့် သွားလျှင်ပေါ်တော်မူ ဘုရားသို့ စတင် ဖူးမြော်ပြီးမှသာလျှင် မအူပင်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိပါသည် ထိုပေါ်တော်မူဘုရားမှာ ဦးဖိုးကျော် ဖော်ယူခဲ့သော ဘုရားဖြစ်၏။

မအူပင်မြို့ ဆေးရုံကြီးမှာလည်း ဦးဖိုးကျော် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသော ဆေးရုံကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆေးရုံ၌ ယခုတိုင်အောင်ပင် ဦးဖိုးကျော်၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီး တစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားပါသည်။❞

(စာရေးသူ)

ထိုသူဌေး ဦးဖိုးကျော်ကလည်း ကျွန်ုပ်အား မကြာခဏ အားပေးစကားပြော၍ စီးပွားရေးကို စောက်ချ၍ လုပ်ကိုင်ရန် ပြောဆိုလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ၁၀-တန်း အောင်မြင်ပြီးနောက် ကောလိပ်သို့ သွားရကောင်း နိုးနိုး၊ စီးပွားရေးဘက် လိုက်ရကောင်း နိုးနိုး မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ရှိစဉ်၌ အောက်ပါ စာတစ်စောင်ကို ရရှိလေ၏။

❝ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းဟာ တကယ်တော့ ကာလဝမ်းရောဂါထက် တောင်မှ ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ထမင်းချက်ကောင်း တစ်ယောက်ဟာ သူ့ကို ငှားရမ်းထားတဲ့ အိမ်ရှင်ကို အကောင်းဆုံး အစာစာတွေ ချက်ပြုတ်ကျွေးလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ လောကကြီးကိုလဲ အကောင်းဆုံး အရာတွေ ရှာဖွေပေးဖို့ အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့်

မင်းမှာ ထမင်းချက်ကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထားမျိုးတော့ ရှိဖို့လိုတယ်။”

ထိုစာမှာ မည်သည့်နေရာမှ ပေးပို့လိုက်သည်ဟု တပ်အပ် သေချာမသိရသော်လည်း ဦးဂွမ်တီ၏ လက်ရာဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သဘောပေါက် မိပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိဘများ ထားရစ်ခဲ့သော အတွင်းပစ္စည်းများ၊ လယ်များ၊ ကုန်စုံဆိုင်နှင့် အိမ်များကို သူဌေး ဦးဖိုးကျော်ထံ၌ပင် ရောင်းချ၍ ငွေများကို ဘဏ်၌ အပ်နှံကာ ကျွန်ုပ်သည် ကာလကတ္တား ကောလိပ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်ကာလကတ္တား ကောလိပ်၌ ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး၌ ပညာများ ဆုံးခန်း တိုင်သည့် အခါတွင် အိန္ဒိယပြည် ကျောက်စာဌာန၌ပင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။

ကျောက်စာဘက်၌ အလုပ်ဝင်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်ခန့် အကြာ၌ ကျွန်ုပ်ထံသို့ စာတစ်စောင် ရောက်လာပြန်၏။ ထိုစာမှာလည်း ဦးဂွမ်တီ၏ စာဖြစ်ကြောင်းကို အထူး ဖော်ပြဖွယ်ရာ မလိုတော့ပေ။ ထိုစာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

“သေပြီးတဲ့ တိုင်အောင် နာမည် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ၊ လခစားပညာရှိတွေ မဟုတ်ဘူး။ လောကကြီးကို အကျိုးပြု ဖို့တော့ မင်းဟာ ထမင်းချက်ကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထားမျိုးရှိဖို့ လိုတယ်၊ ရှေးဟောင်း၊ ပညာရပ်တွေ လေ့လာဖို့ ပုဂံကို ချန်ထားပြီး တစ်ကမ္ဘာ လုံးကို လေ့လာရင်တောင်ပဲ ပြည့်စုံတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။”

အမှန်တိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းချက်ကြီးဦး ဂွမ်တီအား ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်စောင့် နတ်ကြီး သဖွယ် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား၌ မှတ်ယူထားသည်ဖြစ်ရာ ဦးဂွမ်တီထံမှ စာရလျှင်ပင် ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ပြောင်းလွဲတတ်မြဲ ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အင်အားရှိသော ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးနှင့် တူ၍ ဦးဂွမ်တီကား ထိုသင်္ဘော၏ မာလိန်မှူးသဖွယ် ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယပြည် ကျောက်စာဘက် ဌာနမှ ထွက်၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်၍ လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒမှာ ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်စောင့်နတ် ဖြစ်သူ ထမင်းချက်ကြီး ဦးဂွမ်တီအား

မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာဖွေရန်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ထို့ပြင် ဦးဂွမ်တီအား ပုဂံမြို့ရှိ ဈေးဟောင်း ကျောက်စာချပ်များ အကြား၌ တွေ့မြင် ရလိမ့်မည် ဟူ၍ လည်းကောင်း ကျွန်ုပ် အနေနှင့် ခန့်မှန်းမိတော့သည့် အလျောက် ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယပြည်မှ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် ပုဂံမြို့ သို့ ခြေဦး လှည့်လေတော့ သတည်း။

*****

『ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းဟာ တကယ်တော့ ကာလ ဝမ်းရောဂါ ထက်တောင်မှ ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ထမင်းချက်ကောင်း တစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုငှားရမ်းထားတဲ့ အိမ်ရှင်ကို အကောင်းဆုံး အစာစာတွေ ချက်ပြုတ်ကျွေးလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ လောကကြီး ကိုလဲ အကောင်းဆုံး အရာတွေ ရှာဖွေပေးဖို့ အနိမ့်ဆုံး အားဖြင့် မင်းမှာ ထမင်းချက်ကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထားမျိုးတော့ ရှိဖို့ လိုတယ်။

သေပြီးတဲ့တိုင်အောင် နာမည် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ၊ လခစား ပညာရှိတွေမဟုတ်ဘူး။ လောကကြီးကို အကျိုးပြုဖို့တော့ မင်းဟာ ထမင်းချက်ကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထားမျိုး ရှိဖို့ လိုတယ်၊ ရှေးဟောင်း၊ ပညာရပ်တွေ လေ့လာဖို့ ပုဂံကို ချန်ထားပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးကို လေ့လာရင် တောင်ပဲ ပြည့်စုံတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။』

အခန်း (၅)

မှတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူသုံးယောက်

ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယပြည်မှ ပြန်၍ ရောက်လာပြီးနောက် မအူပင်မြို့ သို့ ခေတ္တသွားရောက်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်စိန်ထွန်း၏ အိမ်၌ ရက်သတ္တပတ်ခန့် တည်းခို နားနေပြီးလျှင် အညာ ဆန်သံဘောကြီးနှင့် အညာဘက်ဆီသို့ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

သံဘော၌ သီးသန့် အခန်းရသော ပထမတန်း ခရီးသည် အဖြစ်လိုက်ပါလာခဲ့သည် ဖြစ်ရာ မြစ်၏ တစ်ဖက် တစ်ချက်စီ၌ တွေ့ရသော ကျေးရွာများ၊ စေတီပုထိုးများနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းများ စသော မြန်မာပြည်၏ အမှတ်လက္ခဏာများကို တစ်ဖန်ပြန်လည်၍ တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ အနည်းငယ် ကြည်နူးမိသလို ရှိသည့် အပြင် ယခင်က လခစားအဖြစ် လုပ်ရင်း ခရီးသွားခဲ့ဖူးရာ မိမိသွားမည့်ခ ရီးနှင့် ရရှိသော ခွင့်ရက်တို့ကို တွက်စစ်၍ စိတ်မှ တထင့်ထင့်နှင့်သာ သွားခဲ့ရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ရောက်ချင်သည့် အချိန်မှရောက် စေတော့ဟူ၍ သဘောတူကာ အေးချမ်းစွာ သွားရသဖြင့် လခစား ဘဝမှ လွတ်မြောက်သော ချမ်းသာသုခ အရသာကို တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့် ခံစားရသဖြင့် ထမင်းချက်ကြီး ဦးဂွမ်တီအား ပို၍ပင် အမှတ်ရလေ တော့၏။

လမ်းခရီး တစ်လျှောက်၌ ကျွန်ုပ်သည် ရှုခင်းများကို ငေးမောကြည့်ရှုခြင်း စာဖတ်ခြင်း စသည့် အလုပ်ဖြင့် သာလျှင် အချိန်များကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။

အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခရီးအစမှနေ၍ ရောက်လေရာ မြို့တိုင်း၌ မုန့်ဟင်းခါးကို အမှတ်တရ စားသောက် ကြည့်ခဲ့ရာ အညာဘက်သို့ နီး၍ လာလေလေ မုန့်ဟင်းခါးသည် ညံ့၍ လာလေလေ ဖြစ်သည်ကိုသတိထား မိတော့၏။

ရက်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ခန့် ဆန်တက်ခဲ့ရာ ချောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ထိုမြို့သည် စည်ကား သိုက်မြိုက်သော မြို့ ကလေး ဖြစ်သည့် အလျှောက် စားသောက်ဆိုင်နှင့် ဟော်တယ်များ ရှိသည့်အပြင် ပုဂံမြို့နှင့်လည်း

လွန်စွာနီးကပ်သော မြို့ဖြစ်သည့် အလျောက် ဦးဂွမ်တီသည် ဤမြို့ ရှိ စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုခု၌ ထမင်းချက်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် ပုဂံမြို့ရှိ ရှေးဟောင်း ကျောက်စာများ ကို လေ့လာမည်ဆိုက ဖြစ်နိုင်လောက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြို့၌ ဆင်းသက်၍ ဦးဂွမ်တီအား ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေ၏။

ချောက်မြို့သို့ သင်္ဘောဆိုက်သည့် အချိန်မှာ ညနေ ၃ နာရီခန့် ရှိပြီ ဖြစ်ရာ စားသောက် ဆိုင်များနှင့် ဟော်တယ်များအပြင် ဗိုလ်အိမ်မှ ထမင်းချက်များကိုပါ စုံစမ်းရသည် ဖြစ်ရာ အချိန် နှစ်နာရီကျော် ကုန်ဆုံး ခဲ့သော်လည်း ဦးဂွမ်တီကို မဆိုထားနှင့် နာမည်တူ တစ်ယောက်တလေ ကိုပင် မတွေ့ရသည့် အဆုံး၌ ပုဂံဘက်သို့ ဆက်၍ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရလေ၏။

အချိန်မှာ အတော်အတန် နှောင်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မော်တော်ကား ခပ်စုတ်စုတ် တစ်စီးက ညောင်ဦးမြို့သို့ တိုင်အောင် အရောက်သွားရန် ကိစ္စရှိသည်ဟု ပြောဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုကားနှင့် လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

မော်တော်ကားသည် ချောက်မြို့မှ ထွက်၍ သဲချောင်းကလေး တစ်ချောင်းကို ဖြတ်ကူး ပြီးနောက် စက်ပျက်သွားသည် ဖြစ်ရာ ဒရိုင်ဘာသည် ကြိုးစား၍ ပြင်ပါသော်လည်း ၎င်းကိုယ်တိုင်က မောင်းရုံမျှသာ မောင်းတတ်သည့် ဒရိုင်ဘာမျိုး ဖြစ်နေသဖြင့် ကားစက်မှာ အသံမျှပင် ထွက်၍ မလာတော့ပေ။

စပယ်ယာ လုပ်သူမျာလည်း မော်တော်ကားခ တောင်းရုံနှင့် ကားဘီး၌ ဂျမ်းတုံးခုရုံ လောက်သာ အသုံးဝင်သည် ဖြစ်ရာ ကားစက် ပြန်၍ နိုးလာမည့် အရေးကို လုံးဝ စဉ်းစားခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ပါ ၎င်းတို့နှင့်အတူ ကားပေါ်၌ပင် အိပ်စက်ရန် ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ထိုသူတို့နှင့် အတူ ကားပေါ်၌ အိပ်စက်ရခြင်းထက် အနီး အနား ရွာတစ်ရွာ၌ အိပ်စက်ရခြင်းက ပိုမို၍ အဆင်ပြေမည်ဟု သဘောရသဖြင့် ရှေ့၌ ရွာရှိမရှိ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ရာကိုမေးရာ စဥ့်ကူ ဆိုသော ရွာကလေး တစ်ရွာရှိကြောင်း ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာလိပ်နှင့် သားရေသေတ္တာကို ဆွဲကာ တစ်ယောက်တည်း ခရီး ဆက်ခဲ့လေ၏။

အတော်အတန် မှောသည်အထိ သွားပြီးနောက် စဥ့်ကူ ဆိုသော ရွာကို ရောက်လေ၏။ တစ်ရွာလုံးသည် ရေနံဆီ မီးခွက်ကလေးများ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်နှင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းတော့၏။

သို့ရာတွင် ထိုရွာကို ဆုံးသည့်အထိ မော်တော်ကားလမ်း အတိုင်း ဖြတ်၍ လျှောက်သွားခဲ့ရာ ရွာအပြင်ဘက်သို့ ရောက်လျှင် လွန်စွာရှေးကျသော တိုက်အိုကြီး

တစ်လုံးကို အစောက်လင်း မီးကြီးများ ထိန်၍ နေအခေါင် ထွန်းထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုတိုက်ကြီး၌ တစ်ညတာအတွက် တည်းခိုရန် ခွင့်တောင်းမည်ဟု စိတ်၌ကြံ၍ ဝင်ရောက်သွားတော့၏။

ခြံဝင်းတံခါးကို ကျော်ဖြတ်၍ တိုက်၏ တံခါးဝသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးချော်မှုကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မကျေနပ်ဖြစ်မိလေ တော့၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော တိုက်တံခါးဝမှ နေ၍ အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာ ကြီးမားသည့် တရုတ် အသုဘ ခေါင်းကြီး တစ်ခုကိုတွေ့ ရပြီးလျှင် ထိုခေါင်းကြီး၏ အနီး၌ တရုတ် အမွေးတိုင်များ၊ ဖယောင်းတိုင်များ၊ ထွန်းညှိ၍ ထားသည်ကို လည်းကောင်း၊ တရုတ်ကပြားဟု ယူဆရသော မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့သည် အကျႌအနက်၊ လုံချည် အနက်များ ဝတ်ဆင်၍ ပူဆွေးသော ရုပ်အသွင်နှင့်ထိုင်၍ နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ဦးက ထိုင်ရာမှ ကပျာကသီ ထ၍ လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာလိပ်နှင့် သားရေသေတ္တာကို ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်းမှ ကူညီ၍ သယ်ယူကာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

၎င်းအိမ်သားများ အနေနှင့် ကျွန်ုပ်အား အသုဘကိစ္စ အတွက် ရပ်ဝေးမှ လာရောက်သော ဧည့်သည် တစ်ဦးဟု ထင်မှတ်နေပုံရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်မှပဲ အေးအေး ဆေးဆေး ပြောမည်ဟု ယူဆ၍ ခင်းပေးသော ဖျာပေါ်၌ ထိုင်၍ အမော ဖြေလိုက်စဉ်တွင် လွန်စွာ အနံ့ကောင်းလှသော မြောက်ဖြူ တံဆိပ် လက်ဖက်ခြောက် ခတ်ထားသည့် ရေနွေးကရား တစ်အိုးနှင့် တရုတ်မုန့်များ လာရောက် ချပေးပြီးလျှင် တရုတ်ကပြား ဒေါ်ကြီးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အနီးသို့ လာရောက်၍ ထိုင်ကာ အသုဘကို မနက်ဖြန် မနက်၌ သင်္ဂြိုလ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ အချိန်မီ ရောက်လာခြင်းမှာ ကောင်းကြောင်း စသည်များကို ပြောလေ၏။ တိုက်၏ အခြားသော ထောင့်ကလေး၌မူ မြန်မာကလေး လေးငါးယောက်ခန့် သည် ပိုက်ဆံအကြွေ အနည်းငယ်မျှနှင့် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဖဲကစားနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အသုဘသို့ လာသော ဧည့်သည် မဟုတ်ကြောင်း မော်တော်ကားပျက်၍ ခေတ္တ ဝင်ရောက် တည်းခိုသူ ဖြစ်ကြောင်းကို ဖွင့်၍ ပြောသင့်ပါလျက် အိမ်ရှင်တို့ကို အားနာသဖြင့် မပြောဖြစ်ဘဲ ရေနွေးကြမ်းကိုသာ မဲ၍ သောက်နေရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ရောက်ပြီး များမကြာမီ၌ ပင်လျှင် ဖဲကစားနေသော ကလေးများမှာ ဒိုင်လုပ်သူက သိမ်းကြုံး၍ နိုင်သွားသဖြင့် ဖဲဝိုင်းပျက်၍ သွားသည်ဖြစ်ရာ ထိုကလေးများ အနက်မှ တစ်ယောက် သာလျှင် ရေနွေးအိုး တည်မည်ဟု ဆိုကာ မီးဖိုဘက်သို့ သွား၍ ကျန်ကလေး များမှာမူ ပိတုန်းတံဆိပ် ဖဲထုပ်ကလေးအား ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ပေါ် ၌ တင်လျက်သား ကျွန်ုပ်အနီးသို့ လာရောက်၍ ချထားပြီးလျှင် အိမ်ရှင်များကို နှုတ်ဆက်၍ အားလုံးလိုလို ထ၍ ပြန်သွား ကြလေတော့၏။

လူရှင်းသည့် အခါ၌ တရုတ်ကပြား အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက် နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများကို သယ်ယူပေးသော မိန်းကလေးနှင့် အခြားသော မိန်းကလေးတစ်ဦးပါ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ လာရောက် ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်အား အိပ်ရှင်တို့ ဝတ္တရားအတိုင်း လာရောက်၍ စကားစမြည် ပြောကြလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်သည် သေဆုံးသူကို လည်းကောင်း၊ ကျန်လူများကို လည်းကောင်း လုံးဝ သိကျွမ်းခြင်း မရှိကြောင်း၊ ပုဂံသို့ ဘုရားဖူးလာရင်း ကားပျက်သောကြောင့် တစ်ညတာ တည်းခိုရန် လာခဲ့ကြောင်းကို ပြောဆိုလိုက်ရာ အသုဘရှင်များမှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ဆိုသကဲ့သို့ ရယ်မော ကြ၍ ကျွန်ုပ်အား တစ်ညသာလျှင် မဟုတ်ဘဲ လိုအပ်သလောက် တည်းခိုနိုင်ကြောင်း အမျိုးသမီးများချည်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ယောကျ်ားအဖော်ရှိခြင်း အတွက် သူတို့အဖို့ ဝမ်းမြောက် ဖွယ်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သိရသည်မှာ အဒေါ်ကြီးနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ ဒေါ်ကြင်တီဟူ၍ ဖြစ်ပြီး ကျန် တစ်ဦးမှာ ဒေါ်ကြင်ကီဟု ဖြစ်လေရာ ထိုနှစ်ဦးသည် ညီအမအရင်းများ ဖြစ်ကြဖွယ်ရာ ရှိလေ၏။

မိန်းကလေးနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦး၏ အမည်မှာ မကြင်စွမ် ဟူ၍ဖြစ်လေ၏။ မကြင်စွမ်ကား ဒေါ်ကြင်ကီအား အမားဟူ၍ခေါ် ပြီးလျှင် ဒေါ်ကြင်တီအား တီတီဟူ၍ ခေါ်ခြင်းကို ထောက်ခြင်းဖြင့် ဒေါ်ကြင်ကီ၏ သမီး ဒေါ်ကြင်တီ၏ တူမဖြစ်ဖွယ်ရာ ရှိလေ၏။

ကျန်သော တစ်ယောက်မှာမူ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာလိပ်နှင့်သားရေသေတ္တာကို ကူညီ၍ သယ်ယူ ပေးသော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။

ထိုအိမ်၌ ထိုမိန်းကလေးသည် တရုတ်ကပြားမကလေး တစ်ဦးကဲ့သို့ အသားရောင်အားဖြင့် ဝါဝင်း သော်လည်း မျက်လုံး မျက်တောင်တို့မှာမူ

ပန်ချာပီမကလေး ကဲ့သို့ နက်မှောင် ကော့သွယ်၍ နှာတံမှာလည်း တရုတ် ကပြားမလေး ကဲ့သို့ ပြားချပ်ခြင်း မရှိဘဲ များစွာ ပေါ်လွင်လေ၏။ ကိုယ်လုံးမှာ ကြော့ရှင်း၍ သွားဟန် လာဟန်မှာလည်း စက္ကဝတ်ငှက်ကဲ့သို့ လှပလေ၏။ ကျွန်ုပ်အား ရေနွေး ကြမ်းကရားမှ ရေနွေးကို ပန်းကန်အတွင်းသို့ ငှဲ၍ ပေးစဉ်၌ ၎င်း၏ လက်ချောင်း ကလေးများကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိရာ ၃၂ တိုင်ထုပ် အတွင်းမှ ဖယောင်းတိုင် ကလေးများ သဖွယ် ဖြူသွယ်၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည်ကို အသိအမှတ်ပြုမိလေ၏။

လှသည်ဟု ဆိုသော မိန်းမ တော်တော် များများသည် မျက်နှာနှင့် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် သာလျှင် လှပ ကြသော်လည်း လက်ချောင်း ခြေချောင်းများကို ကြည့်ရှု ရသည့် အခါ၌ အချို့မှာ ခြေသည်း ညိုပုပ်ပုပ်၊ လက်ချောင်း တိုတို တုတ်တုတ်များ ဖြစ်၍ နေတတ်ကြလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာမူ မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးမှ အစ ခြေချောင်း၊ လက်ချောင်း ကလေးများပါ မကျန် လှပ၍ နေသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိ ပြုမိပါသည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ အမည်မှာ 'မြနန်းနွယ်'ဟု သိရလေ၏။

ထို့ကြောင့် မြနန်းနွယ်ဟူသော အမည်မှာ တရုတ် ကပြားမကလေးများ မှည့်ခေါ်လေ့ရှိသည့် အမည်မျိုး မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သတိပြုမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချောမောလှပသော မြနန်းနွယ်နှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စဉ်းစားလျက် ရှိနေစဉ်ပင်...

"မုန့်တွေ စားပါဦး၊ ခရီးပန်းလာရင်လဲ ဟိုနားမှာ အိပ်ရာ ခင်းပေး ထားပါတယ်။ တုံးတုံး ပက်လက် အနားယူနိုင်ပါတယ်ရှင်" ဟူ၍ မြနန်းနွယ်က ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာ၌ နားဝင်အချိုဆုံး အသံကို ပြောပြပါဟုဆိုလျှင် ထိုအချိန်က ကြားခဲ့ရသော မြနန်းနွယ်၏ အသံကိုသာ ပြောရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှင်များကို အားနာသော်လည်း ခရီးပန်း၍ လာသည် ဖြစ်သဖြင့် နံရံအနီး၌ မြနန်းနွယ် ခင်းပေးထားသော အိပ်ရာ၌ သွားရောက်၍ လဲလျောင်းရလေ၏။

ကျွန်ုပ် လဲလျောင်းနေသော နေရာနှင့် မနီးမဝေး၌ပင် မြနန်းနွယ် အပါအဝင် အိမ်သား များသည် စုဝေးလျက် စကားပြော ဆိုနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်လဲလျောင်း၍ တအခေင့်မျှ အကြာတွင် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်၍ လာသံကို ကြားသဖြင့် အိမ်သားများ သည် မျှော်၍ ကြည့်လိုက်ကြစဉ်၌ပင် ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်သည် အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိ၍ လာလေ၏။

ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်ဟု ကျွန်ုပ်ဆိုရသည့် အကြောင်းမှာ ထိုလူသည် အရပ်အမောင်း အားဖြင့် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ရှိပြီးလျှင် ဝတ်ထားသော အဝတ်အစား များမှာ သံကြွန်တွင်း၌ ကလေးများ ဝင်၍ကပြသည့် တိုးနယား၏ ကိုယ်လုံး၌ တပ်ဆင်ထားသော အဝတ်စများ ကဲ့သို့ နေရာမလပ် ချုပ်ရာဖာရာများနှင့် ဖွာ၍ နေလေ၏။

ထိုအရာတို့ထက် ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုသူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးပင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုသူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးမှာ ရင်ညွန့်ကို ကျော်လွန်၍ ချက်၏ အနီးသို့ပင် ရောက်ရှိနေသည် ဖြစ်၏။

ထိုသူသည် တရုတ်ခေါင်းကြီးကို တစ်လှည့်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အပါ အဝင်အိမ်တွင်းရှိ လူအားလုံးကို တစ်လှည့်၊ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်၍ ဝင်လာ လေ၏။

“စားတော်ကဲကြီးရဲ့ အသုဘကို လာတာပါ”ဟု ထိုသူက ဖျာပေါ်၌ ထိုင်ခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်အား ပြောလိုက်လေ၏။

“ဪ... ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်၊ ညစာများကော သုံးဆောင် ပြီးပါပြီလား၊ အားမနာပါနဲ့၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ အပြည့်အစုံရှိပါတယ်”ဟု မြနန်းနွယ်က အိမ်ရှင်၏ ဝတ္တရား အတိုင်း ပျူပျူငှာငှာ ပြောလိုက်သော်လည်း ထိုထူးဆန်းသော မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူက စကား တစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍ မပြောတော့ဘဲ ညစာအတွက် မလိုကြောင်း လက်ဝါးကိုသာ ကာ၍ ပြလိုက် ပြီးလျှင် လွန်စွာ အနံ့ပြင်းသော ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ သောက်နေတော့၏။

မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူသည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်လှည့်၊ တရုတ် ခေါင်းကြီးကို တစ်လှည့်၊ မြနန်းနွယ် အား တစ်လှည့်စသည်ဖြင့် အဆက်မပြတ် အကဲခတ်၍ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ခရီးပန်း၍ လာသဖြင့် အိပ်တော့မည်ဟု ကြံသော်လည်း ထိုသူ၏ အမူအရာအား မသင်္ကာသဖြင့် မအိပ်ဘဲ ထိုသူအား ပြန်၍ အကဲခတ်နေရလေ၏။

အချိန် အတော် ကြာညောင်းသွားသည့် အခါ၌ ထိုသူအိပ်ရန်အတွက် ဖျာတစ်ချပ်နှင့် ခေါင်းဦး တစ်လုံးကို မြနန်းနွယ်က စီစဉ်ပေးလေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် ခြံတွင်းသို့ လူဝင်၍ လာသည့် အသံကြားသဖြင့် ထိုသူအပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် တံခါးဆီသို့ မျှော်ကြည့် လိုက်ကြစဉ်မှာပင် မုတ်ဆိတ်မွှေးရှည်၍ ညှင်းသိုးသိုးနိုင်သော လူနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် တရုတ်ခေါင်းကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား အကဲခတ် ပြီးနောက် ပထမ ရောက်ရှိနေသော မုတ်ဆိတ်အနီး၌ ဝင်၍ထိုင်လေ၏။

ထိုနှစ်ယောက် အနက်မှ တစ်ယောက်သောသူက အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးဘက်သို့ လှည့်၍

"အခု သေဆုံးတာဟာ၊ စားတော်ကဲကြီးပါပဲ"

"ဦးဂွမ်တီဟုတ်ပါသလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးဂွမ်တီပါပဲ"

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအံ့သြ၍ သွားမိတော့၏။ ကျွန်ုပ်ရှာ ဖွေနေသည့် ဦးဂွမ်တီသည် ကျွန်ုပ် မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်ရောက်ခဲ့သော အိမ်တစ်အိမ်တွင်းရှိ တရုတ်ခေါင်းကြီး အတွင်း၌ ရောက်ရှိနေသည့် အဖြစ်ကိုတွေးကာ အံ့သြမိခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ် အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤအိမ်ကြီးနှင့် လုံးဝ ပတ်သက်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ နံနက် မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားကြုံ တစ်စီးဖြင့် ပုဂံသို့ လိုက်ပါ သွားရန်သာ ရှိပါလေ၏။

သို့ရာတွင် တရုတ်ခေါင်းကြီး အတွင်းရှိသော အသုဘသည် ဦးဂွမ်တီဖြစ်၍ နေလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ရန် မဖြစ်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ ခရီးစဉ်သည် ဤနေရာ၌ အဆုံးသတ်နေပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းဘေးမှ ထောင်၍ ထားသော ဓာတ်ပုံကို နောက်မှ သေချာစွာ ကြည့်ရလေတော့၏။

ဓာတ်ပုံ၏ ရှေ့၌ အမွေးတိုင်များ၊ ဖယောင်းတိုင်များ ရှုပ်ယှက်ခတ်၍ နေအောင် စိုက်ထူ ထွန်းညှိထားသည် ဖြစ်၍ မျက်နှာကိုမူ သဲကွဲစွာ မမြင်ရပေ။

ဓာတ်ပုံမှာလည်း ဓာတ်ပုံဟု လွယ်ကူစွာ ခေါ်ရသော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဓာတ်ပုံ မဟုတ်ပေ၊ တရုတ် မင်တောင့်ဖြင့် ရေးဆွဲထားသော ပုံတူသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

"ဦးဝွမ်တီ သေတာ ဘယ်နှစ်ရက် ရှိပြီလဲ" ဟု ပထမ ရောက်သော မုတ်ဆိတ်နှင့်လူက မေးလိုက်၏။

"သုံးရက်ရှိပါပြီရှင်" ဟု မြနန်းနွယ်က ယဉ်ကျေးစွာ ဖြေဆိုလေ၏။

"ဘာရောဂါနဲ့လဲ"

"လူကြီးရောဂါပေါ့ရှင်"

"နေစမ်းပါဦး၊ မိန်းကလေးနဲ့ ဦးဝွမ်တီနဲ့ ဘယ်လိုများ တော်စပ်ပါသလဲ"

"မြနန်းနွယ်ရဲ့ ဖေဖေပါ"

"ကျုပ်တို့ သိထားတာကတော့ စားတော်ကဲ ဦးဝွမ်တီဟာ အိမ်ထောင်မရှိဘဲ လူပျိုကြီးလို သိထားတာပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူးရှင်"

"ဒီလို ဆိုရင်တော့ မိန်းကလေးကို မေးရမှာပဲ။ ဦးဝွမ်တီရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို သိမှာပေါ့"

"မြနန်းနွယ်ရဲ့ ဖေဖေမှာ ဘာလျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စမှ မရှိပါလားရှင်"

"ဒါဖြင့်ရင် မိန်းကလေး မသိဘူးပေါ့"

"မသိပါဘူးရှင်၊ မြနန်းနွယ် ဘာမှမသိရပါဘူး"

"ဒီလိုပဲ သေပြီ သေပြီနဲ့ ပြန်ပြန်ပြီး ပေါ်လာတာ သုံးခါ ရှိပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့

မရဘူး၊ ခေါင်းထဲက လူဟာ ဦးဂွမ်တီ ဟုတ်မဟုတ် ဖွင့်ပြီးကြည့်ရမယ် မိန်းကလေး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖွင့်ကြည့်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖွင့်ကြည့်ရမယ်”

“ဖွင့်ကြည့်ရမယ်”

“ဖွင့်ကြည့်ရမယ်”

မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူသုံးယောက်သည် ခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်၍ ကြည့်ရန် အော်ဟစ် တောင်းဆိုကြတော့၏။

မြနန်းနွယ်က ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ အကြည့်မှာ ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ အကူအညီ တောင်းသော အကြည့်မျိုး ဖြစ်လေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မည်သို့မည်ပုံ အကူအညီပေးရမည်ကို မကြံတတ်အောင် ရှိတော့၏။

မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူသုံးယောက်သည် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး တရုတ်ခေါင်းကြီး အနီးသို့ ကပ်၍ သွားပြီးလျှင် သတိကြီးစွာဖြင့် လွန်စွာ လေးလံသော ခေါင်းဖုံးကြီးကို ဖွင့်ကြလေ၏။

ထိုသူတို့၏ မျက်လုံးများသည် ခေါင်းကြီးအား ပြင်းထန် စွာ ပေါက်ကွဲတော့မည့် ဗုံးကြီးအား ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် ခေါင်းတွင်းသို့ ဓားမြှောင်များဖြင့် ထိုးစိုက်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်ကြပြန်လေ၏။

သူတို့၏ အမူအရာမှာ အကယ်၍ ခေါင်းတွင်းမှ ဦးဂွမ်တီသည် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေလျှင်လည်း တစ်ခါတည်း ဓားများဖြင့် ထိုးစိုက်ကြမည် ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး ပေါ်လွင်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုသူတို့သည် ဓားမြှောင်များကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက် ခေါင်းကြီးအတွင်းသို့ စိတ်အား ထက်သန်စွာ ငုံ့ကြည့်ကြ ပြီးလျှင် တစ်ဦး၏ မျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်ကာ ငိုင်၍ သွားကြလေ၏။ ထိုသူတို့သည် ဓားမြှောင်များကို ကိုင်လျက် ကြက်သေသေကာ ငြိမ်၍ နေကြလေသည်။

ခေါင်းအတွင်း၌ ရှိသော ဦးဂွမ်တီ၏ အလောင်းကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် အံ့ဩလွန်း၍ ကြက်သေသေလျက် ရှိကြသော မုတ်ဆိတ် မွေးနှင့် လူသုံးယောက်ကို ကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း လွန်စွာ အံ့ဩလျက် ရှိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကြီးမျှားသော တရုတ် ခေါင်းကြီး အတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လွန်စွာ အံ့ဩ၍သွားမိလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းအတွင်း၌ စန့်စန့်ကြီး သေ၍ နေသည့် ဦးဂွမ်တီ၏ အလောင်းကြီးကို တွေ့ရမည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း အမှန်တကယ်၌ မည်သည့် အလောင်းကိုမျှ တွေ့ရခြင်းမရှိဘဲ ခေါင်း၏ အခင်းပြင်၌ မီးသွေးဖြင့် ရေးထားသော အောက်ပါ စာတန်းတို့ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသတည်း။

❝သေသောသူသည် သုသာန်သို့ သွားသည်။

ပုဂံရေချိုး၊ ပဲခူးမှာပေါ်၊

လူလိုမှ နတ်လို၊ နတ်လိုမှ ဂြိုလ်မ၊

ငကန်းသေလျှင် ငစွေပေါ်လိမ့်မည်❞

အခန်း (၆)

စားတော်ကဲကြီး ဦးဂွမ်တီနောက်သို့

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီ၏ အခေါင်းပျဉ်၌ ရေးထားသော စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လေ့လာ ဆည်းပူး ခဲ့ဖူးသော ရှေးဟောင်းစာပေ ရေးသားခြင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများအား ပြန်လည်၍ စဉ်းစားမိလေသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာအားဖြင့် **(Pyramid text)** ပစ်ရမစ်တိတ် ခေါ် သင်္ချိုင်း အုတ်ဂူ ဟောင်းကြီး များ၌ ရေးထိုးလေ့ရှိသော စာမျိုး၊ **(The book of Dead)**ခေါ် လူသေနှင့် အတူ ထည့်ပေးလေ့ရှိသော ကျူရွက်ပေါ်၌ ရေးသည့် စာမျိုး၊ **(Coffin text)** ခေါ် လူသေခေါင်း၌ ရေးလေ့ စာမျိုး၊ **Coffin text** ခေါ် လူသေခေါင်း၌ရေးသည့် စာမျိုးစသည့် ရှေးဟောင်းစာပေရေးခြင်းတို့သည် ခရစ်တော်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း ၂၇၀၀ လောက်ကပင် ရေးသားလေ့ရှိကြခြင်းကို ကျွန်ုပ်သည် ကာလကတ္တား ယူနီဗာစီတီ၌ ပညာသင်ကြားခဲ့စဉ်ကပင် သင်ကြားလေ့လာ ခဲ့ရဖူးလေသည်။

အိန္ဒိယပြည်၌ ကျောက်စာ ဝန်ထောက် အဖြစ် လုပ်ကိုင်နေစဉ်၌လည်း အီဂျစ်ပြည် နိုင်းလ်မြစ်အနီး **(Sakara)** စကာရာဟူသော ဒေသသို့ သွားရောက် လေ့လာခဲ့ရာ ၎င်းစာအမျိုး မြောက်မြားစွာကို တွေ့ရှိခဲ့ရဖူးလေသည်။

ယခု ဦးဂွမ်တီ၏ ခေါင်း၌ ရေးသားထားသော စာမှာအထက်၌ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း **(Coffin text)** ခေါ် ခေါင်း၌ရေးသော စာအမျိုး အစား၌ အကျုံးဝင်လေ၏။

ထို "စာမျိုးမှာ" သေသူက တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရည်ရွယ်၍ ရေးလေ့ မရှိဘဲ တစ်တိုင်းပြည်လုံး၊ သို့မဟုတ် လူသားအားလုံး အားရည်ညွှန်း၍ ရေးသားခဲ့သော သိုက်စာဆံဆံ၊ တဘောင်ဆံဆံ ရေးသားလေ့ ရှိသည့် အပြင် သာမန်လူများ အနေနှင့်လည်း ရေးသား မှာကြားခဲ့ခြင်း မရှိဘဲ ပညာရှိများကသာ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်လေ့ ရှိလေ၏။

အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာတစ်ခု ပြရလျှင် ပညာရှိအမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးသည် သေဆုံးသည့် အခါ၌ ဂူအား ခေါင်းသွင်းလျှင် ခြေနှစ်ဘက် လက်နှစ်ဘက်ကို ခေါင်းအပြင်၌ ထုတ်၍ ထားရန် မှာခဲ့လေ၏။

ထိုသို့မှာခြင်းမှာ အသက်ရှင်စဉ် အခါ၌ ပညာရှိကြီး တစ်ဆူဖြစ်သော်လည်း သေသည့်အခါ၌ ထိုပညာ တို့သည် သေရွာသို့ ပါသွားသည် မဟုတ်ဘဲ လက်ချည်း ခြေချည်း သက်သက်သာ ဖြစ်ကြောင်း ကျန်သည့် လူများအား မှာကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအပြုအမူသည်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် **(Coffine text)** အမျိုးအစား၌ပါဝင်လေ၏။

အခြား အထောက်အထားတစ်ခု တင်ပြရလျှင် **(Ipuwer)**အီ ပူဝါးဟုခေါ်သော ရှေးဟောင်း အီဂျစ် ပညာရှိကြီးသည် အထက်ပါ စာမျိုးရေးသားခဲ့လေ၏။

သူ၏ စာမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ အားဖြင့် ဤသို့ ဖြစ်လေ၏။

A man Smites his brother. A man looks upon his son as an enemy. Blood is everywhere.

"အဓိပ္ပာယ်မှာ တစ်အူထုံဆင်း ညီအစ်ကိုရင်းတို့ သတ်ဖြတ်ကြ၍၊ ဖခင်က ရင်သွေးအား ရန်ပြုကာ သွေးချောင်း စီးလတ္တံ့" ဟု ဖြစ်လေ၏။

ထိုစာ၏ ဆိုလိုချက်မှာ ကမ္ဘာပေါ်၌ လူသားတို့ ဖြစ်ပျက်ကြမည့် အဖြစ်အပျက်များကို တဘောင်ဆံဆံ ရေးသွားခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ငယ်စဉ်ကပင် ခက်ခဲနက်နဲသော စာပေကျမ်းဂန်များကို သင်ပေးသွားသည့် ထမင်းချက်ကြီး ဦးဂွမ်တီ သည်ကား သာမန်လူတန်းစားထဲက မဟုတ်ကြောင်း ကိုမူ ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ပေပြီ။

ယခု ထပ်မံ သိရပြန်သည်ကား လျှို့ဝှက်ချက်ပေါင်း များစွာ ရှိသည့် စားတော်ကဲကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြန်၏။ သူသည် ဒေါသပြင်းထန်လှသော မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူသုံးယောက်အား လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့် မြနန်းနွယ်တို့အား လည်းကောင်း ပျက်ရယ်ပြုလို၍ ခေါင်းပျဉ်၌ စာရေး ခဲ့သည်ဟု ကျွန်ုပ် မယူဆပေ။ ပဝေသဏီအခါက ပညာရှိများကို မှာကြားလိုသည့် အလျောက် သိုက်စာဆံဆံ၊

တဘောင်စနည်းဆံဆံ (Coffin text) ခေါ် "ခေါင်းစာ" ရေး၍ သွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သေသောသူသည် သုသာန်သို့ သွားသည်။

အမှန်စင်စစ် အားဖြင့် ထိုစာမျိုးကို ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်ကပင် ကြားဖူးလေသည်။ ကလေး ချင်းချင်း ပညာစမ်းသည့် သဘောဖြင့် "ပေ့ကောင် မင်း "သ"ဆိုတဲ့ စာလုံးနဲ့ချည်းပဲ စာတစ်ကြောင်း ဖြစ် အောင် စီတတ်ပါ့မလား" ဟု တစ်ယောက်က မေးလျှင် ကျန်တစ် ယောက်က စီတတ်ကြောင်း ပြော၍ အထက်ပါစာကြောင်းကို ရေး၍ ပြတတ်လေ၏။

ပုဂံရေချိုး ပဲခူးမှာပေါ်

ထိုစကားမှာလည်း ကလေး အချင်းချင်း ပုံပြင်စကား ပြောကြားရာ၌ ပုဂံကျွဲဟု ခေါ်သည့် လူသန်ကြီးတစ်ဦး ရှိကြောင်း၊ ထိုပုဂံကျွဲ ဆိုသူမှာ မည်မျှ ထွားကျိုင်းပါသနည်းဆိုမူ ပုဂံမြို့ဧရာဝတီ ဖြစ်အတွင်းမှ ရေချိုးလိုက်ရာ ခြေထောက်သည် ပဲခူး၌သွား၍ ပေါ်သည်ဟူ၍ ယုံတမ်းစကား ပြောကြားခြင်း သာလျှင် ဖြစ်ပေ သည်။

လူလိုမှ နတ်လို၊ နတ်လိုမှ ဂြိုလ်မ

၎င်းစကားမှာလည်း ဆုံးမစာ ရိုးရိုးပင် ဖြစ်၍ လူအချင်းချင်း နှစ်လိုခင်မင်ဖွယ် ဖြစ်အောင် ဆက်ဆံပေါင်းသင်း ကျွေးမွေး လှူဒါန်းလျှင် လူအများစုက လိုလားပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ် များကလည်း လိုလားနှစ်သက် လာပေမည်။ ထိုသို့နတ်များက လိုလား နှစ်သက်သည့် အခါ၌ ဂြိုလ်နက္ခတ်တို့ကလည်း မစကြပေလိမ့်မည်ဟု ရှေးလူကြီး သူမများ၏ ဆုံးမစကား ရိုးရိုးသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစကားမှာ စကားပုံသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ကန်းသောသူ မရှိသည့် အတွက် ပူပန်နေစရာ မလိုပေ၊ မျက်စိစွေသော (အကန်း ထက်သာသည့်)သူ ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟု ဆိုသော စကားပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် စားတော်ကဲကြီး ဦးဂွမ်တီ၏ "ခေါင်းစာ" များကို မှတ်စုစာအုပ်၌ ကူးယူ ထားပြီးလျှင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စဉ်းစား လေ၏။

သို့ရာတွင် မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကိုမျှ မှတ်မှတ်ရရ နားလည်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူသုံးယောက်မှာလည်း 'ခေါင်းစာ' ကို ကူးယူပြီးလျှင် ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သာလျှင် ခရီးမည်သို့ ဆက်ရမည်ကို မကြံတတ်အောင် ရှိနေရာမှ ဤအိမ်၌ မိန်းမသား ချည်းသာလျှင် ရှိသည့် အတွက် ဆက်လက် တည်းခိုရန် မသင့်ဟု ယူဆသည့် အလျောက် မိမိဇာတိ ချက်မြှုပ်ဒေသ ဖြစ်သော မအူပင်သို့ ပြန်တော့မည်ဟု သဘောပိုက်ကာ သားရေ သေတ္တာနှင့် အိပ်ရာလိပ်များကို ပြင်ဆင် လေတော့၏။

"စားတော်ကဲဘကြီး ဦးဂွမ်တီကို မရှာတော့ဘူးလားရှင်"

ဟု မြနန်းနွယ်က ကျွန်ုပ်အနီး၌ ပုဆစ်တုပ်ကလေး ထိုင်ကာ မေးလိုက်လေ၏။

"သူ့အကြောင်းကို သေသေချာချာ သိတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ သူမှာကလဲ ကျုပ်အနေနဲ့ မစဉ်းစား နိုင်လောက်အောင် ဆန်းကြယ် နက်နဲတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကလဲ ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ မုတ်ဆိတ်မွေး နဲ့ လူသုံးယောက်ကလဲ ဘာတွေမှန်း မသိဘူး။ သူတို့ကလဲ သဲသဲမဲမဲ လိုက်ရှာ နေတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဘာမှန်းမသိရတဲ့ ဇာတ်ထုပ်ထဲမှာ မျောပါနေဖို့ ကတော့ မလွယ်ဘူး ထင်တယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး မြနန်းနွယ် ဟာ ဦးဂွမ်တီရဲ့သမီးအရင်းလား"

"မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူဟာ မြနန်းနွယ်တို့ ဆွေတော် မျိုးတော်တွေ အိမ်မှာ စားတော်ကဲ (ထမင်းချက်) လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူပါ"

"ဪ. . မြနန်းနွယ်က ဆွေတော်မျိုးတော်တွေထဲကကိုး"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

"ဦးဂွမ်တီနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိသမျှတော့ ကျုပ်ကို ပြောပြစေချင် ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဦးဂွမ်တီဟာ ကျုပ်ငယ်စဉ် ကတည်းက စာပေကျမ်းဂန်များကို သင်ကြားပေးခဲ့သူလဲ ဖြစ်တဲ့ အပြင် အခုနောက်ဆုံး အိန္ဒိယပြည် ကျောက်စာဝန်ထောက် အလုပ်ကနေ ထွက်ပြီး ဒီကို ရောက်လာတာလဲ သူဆီက စာတစ်စောင်ရရှိခဲ့ တဲ့အတွက်ပါပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် ကျုပ်ကိုတော့ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြသင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်"

"ဒီလိုပါ စားတော်ကဲကြီးဟာ မြနန်းနွယ်ရဲ့ ခမည်းတော်နဲ့အတူ ရှားပါးလှတဲ့ ကျောက်မျက် ရတနာ တစ်မျိုးကို ရှာဖွေခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ ကျောက်မျက်ရတနာဟာ "ဝင်သဝတ်"ဆိုတဲ့ မြကျောက် တစ်မျိုးပါပဲ"

"ဟင်"

ကျွန်ုပ်သည် 'ဟင်'ဟုပင် ပါးစပ်မှ ယောင်ယမ်း၍ ထွက်သွား မိလေ၏။ အဖြစ်အပျက်တို့မှာ တစ်စထက်တစ်စ ဆန်းကြယ်၍ လာသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလေသည်။

"အဲဒီမြကျောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရှာကြတာလဲ"

"ဖခမည်းတော်ဟာ တခြား ဆွေတော်မျိုးတော် တွေလို မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားတစ်နည်းနဲ့ ကျမ်းဂန်စတဲ့ ပညာရပ် ဘက်တွေမှာ အလွန်ပဲ ဝါသနာရှိတဲ့အတွက် လိုက်စား ခဲ့ပါတယ်။ ခမည်းတော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ကတော့ အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ လက်ကို ကျရောက်သွားတဲ့ မြန်မာ့ ထီးနန်းကို ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံနဲ့ ပြန်ပြီးယူမှ ရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့ အတွက် အခြားသော ပညာရပ် တွေကို အတော်ပဲ လိုက်စားပါတယ်"

"တော်တော်ကလေး ဆန်းတာပဲ မြနန်းနွယ်၊ ဒါပေမယ့် လို့စိတ်မဆိုးရင် တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါတယ်။ မြနန်းနွယ်ရဲ့ ခမည်းတော် ဘုရားဟာ စိတ်ကူး မချော်လွန်းဘူးလား၊ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်သာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ လက်အောက်ကို ကျရောက်သွားတဲ့ တိုင်းပြည်တွေဟာ အများကြီးပါပဲ၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေဟာ **(M)**သုံးလုံး စနစ် ဆိုတာက **(Missionary)** မစ်ရှင်နာရီ လို့ခေါ်တဲ့ သာသနာပြုတွေကို အရင်စေလွှတ်ပါတယ်။ အဲဒီ

သာသနာပြုတွေဟာ အတော်အတန် အခြေကျပြီး ကျုပ်တို့လူမျိုး တချို့ကို စည်းရုံးမိတဲ့အခါမှာ **(Marketing)** မားကတ်တင်းလို့ ခေါ်တဲ့ ကုန်သည်တွေ လွှတ်ပြီး ဈေးကွက် ရှာခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီကမှ တဆင့် **(Military)** မီလစ်တရီလို့ခေါ်တဲ့ စစ်တပ်တွေကို အသုံးပြုပြီး နယ်ချဲ့ ခဲ့တာပါ။ ဒီတော့ နယ်ချဲ့ပုံ နယ်ချဲ့နည်းဟာ အလွန်ပဲ စနစ်တကျ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကို အခြားပညာရပ်တွေနဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ခုခံဖို့ ကြိုးစားတာကိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။”

“မြနန်းနွယ်ရဲ့ ဖခမည်းတော်ဟာ ထီးဘုရားရဲ့ (သီပေါမင်းကို ဆိုလိုဟန်တူ၏) တူတော် မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခမည်းတော်ဟာ အင်္ဂလိပ် သာသနာပြု ကျောင်းထွက် တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အတွက် ကမ္ဘာ အရပ်ရပ် ဗဟုသုတလဲ စုံပါတယ်။ အခုလို ယုတ္တိမရှိတဲ့ ကိစ္စတွေကိုလဲ အရင်က စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထူးဆန်းတာကတော့ ခမည်းတော် ဘုရားဟာ သူရရှိတဲ့ အမွေ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ထူးဆန်းတဲ့ ပုရပိုက်ကလေး တစ်ဆူကို ရရှိပါတယ်။ အဲဒီပုရပိုက်ကို ရရှိတဲ့နေ့က စပြီး ခုနက မြနန်းနွယ် ပြောခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို စွဲစွဲ မြဲမြဲကြီး လုပ်တော့တာပါပဲရှင်၊ ခမည်းတော် ဘုရားရဲ့ လက်သုံး တောင်ဝှေး လူယုံတော်ကြီးကတော့ စားတော်ကဲ ဦးဂွမ်တီပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“နေပါဦး မြနန်းနွယ်၊ စားတော်ကဲ ဦးဂွမ်တီအကြောင်းလဲ နည်းနည်း သိချင်ပါတယ်။”

“ဒီလိုပါရှင် မြနန်းနွယ်တို့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေဟာ ထီးနန်း အရိုက်အရာ မရှိတော့ ပေမယ့် ရိက္ခာတော် ရကြပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ထမင်းချက် ကောင်းကောင်းတွေကို ရှာပြီး လစာ ရိက္ခာ ကောင်းကောင်း ပေးပြီး စားတော်ကဲ ခန့်ကြပါတယ်။ ပစ္စည်း ဥစ္စာ ချမ်းသာ ကြပါတယ်။ ရယ်စရာတော့ ကောင်းပါတယ် မြနန်းနွယ် တို့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေဟာ စားတော်ကဲ အဖိုးတန် ခန့်တဲ့ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင် လုပ်ငန်းတစ်ခု ခေတ်စားကြ သေးတယ်ရှင့်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက မယ်တော် ဘုရားက ဦးဂွမ်တီကို စားတော်ကဲ ခန့်ခဲ့တာ မြနန်းနွယ်မှ ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတယ်။ ဦးဂွမ်တီဟာ တကယ့်အဖိုးတန် စားတော်ကဲကြီး တစ်ဦးပါပဲ၊ အချက် အပြုတ် အကြော် အလှော် ဘက်မှာသာ ကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဗဟုသုတ အရာမှရော စာပေ ကျမ်းဂန် အရာမှာရော တော်တော့ကို တတ်ကျွမ်းနားလည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခမည်းတော် ဘုရားဟာ ထိုလမ်းစဉ်ကို စတင်လိုက်စားတဲ့အခါမှာ ဦးဂွမ်တီကို အတော်ပဲ အားကိုးတော်မူရှာပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မြနန်းနွယ်ရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးက အခုဘယ်မှာလဲ”

“နတ်ရွာစံသွားပါပြီ၊ ၁၀ - နှစ်လောက်တောင် ရှိပါပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ချောမောလှပသော ဘုရင့်နွယ်တော် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ သာယာ ဖွယ်သော အသံကလေးနှင့် ပြောပြ နေသည့် ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေမိလေ၏။

“မြနန်းနွယ်ရဲ့ ခမည်းတော်လဲ မရှိတော့ဘူး၊ စားတော်ကဲ ဦးဂွမ်တီက ဘယ်လို လျှို့ဝှက်ချက် တွေနဲ့ ဆက်လက်ပြီး ဘာတွေ လုပ်ကိုင်နေတာလဲ၊ မြနန်းနွယ်ကရော သူလုပ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေကို အကုန် သိနေပါသလား”

“အမှန် ကတော့ မြနန်းနွယ်ဟာ ခမည်းတော် ဘုရားတို့ လိုက်စားနေတဲ့ ပညာရပ်တွေကို စိတ်လဲ မဝင်စားပါဘူး။ နားလည်း မလည်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ယုံလဲ မယုံပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မြနန်းနွယ် အခု ကိစ္စတွေမှာ ဝင်ပြီး ပါနေရတာကတော့ မခံချင်စိတ် တစ်ခုကြောင့်ပါ”

“မခံချင်စိတ် ဟုတ်လား၊ ဘာကို မခံချင် ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဝင်သဝတ် ခေါ်တဲ့ မြကျောက် တစ်လုံးကြောင့် ဒီကိစ္စထဲ ကို ဝင်ပြီးပါနေရတာပါ”

“ဒီကျောက်က ဘယ်လောက်များ အဖိုးတန်လို့လဲ မြနန်းနွယ်”

“တန်ပြီလားရှင် ပုဂံခေတ်မှာတင် ငွေလှည်း ခြောက်စီး အဖိုးထိုက်တဲ့ကျောက်ပါ”

“ပုဂံခေတ် ကတည်းက ရှိတဲ့ ကျောက် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်လဲ ရာဇဝင်ဆရာ တစ်ယောက်ပဲ မြန်မာ ရာဇဝင်မှာတော့ အပ်ကျတာ တောင် ကျုပ်သိတယ်၊ အဲဒါ ပုဂံခေတ်က ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲ ဒီကျောက်နဲ့ မြနန်းနွယ်ဟာ ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာလဲ”

မြနန်းနွယ်သည် ကလေးငယ်ပမာ စာအုပ်၌ ဆိုသည့်အတိုင်း ဤ၊ သည်၊ ၍ မကျန် ကျွန်ုပ်အား ရွတ်ပြလေ၏။

ရွတ်ဆို ပုံမှာလည်း တကယ့် ကလေးငယ် တစ်ဦး ဆရာ့ထံ မှောက်၍ စာရွတ်ပြ သကဲ့သို့ ရွတ်ဆိုပြပုံကို ယခုထက်တိုင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိထဲ၌ မြင်ယောင်လျက်

ရှိပါသေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြနန်းနွယ်၏ အပြစ်မဲ့သော မျက်နှာကလေး အား တစိမ့်စိမ့် ကြည့်၍ မဖော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာ တစ်ခုကို ခံစား ပြီးလျှင်. .

“မြနန်းနွယ် မင်းပြောတော့ မြဆိုကွဲ့၊ အခု မင်းရှုတ်ပြတဲ့ စာမှာတော့ ပတ္တမြား လက်စွပ်လို့ ဆိုထားပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရာဇဝင် စာအုပ်တွေမှာတော့ ပတ္တမြားလို့ပဲ ရေးသားလေ့ ရှိပါတယ်။ ၁ အင်္ဂါရှိတဲ့ ကြေးပရပိုက် တစ်ခုမှာ ဆူမှာ တော့ “မနောမယ လက်စွပ် မြ ရောင်းရငွေ ဘဏ္ဍာ၊ သူနိုင်သည်ကို မဖြစ်လို” ဟု ဆိုမြွက်ဟကာ လို့ရေးထားပါတယ်။ တခြားအထောက် အထားတွေ အတော်များများ မှာလဲ မြလက်စွပ်လို့ ရေးထားတာ တွေ့ ရပါတယ်။ ပြီးတော့ မနူဟာမင်းရဲ့ မြစ်တော် သူရဲကောင်း နာဂသမာန်းဟာ မနူဟာမင်း အကျယ်ချုပ် ချထားတော်မူတဲ့ နေရာကို နောင်လာ နောက်သားတွေ မှတ်သိကြစေရန် အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး သက္ကရာဇ် ၅၅၀ - မှာ “ နန်းဘုရား” တစ်ဆူ တည်ပါတယ်။ အဲဒီ နန်းဘုရား မှတ်တမ်း ကျောက်စာမှာလဲ မြလက်စွပ်လို့ပဲ ရေးထိုး ထားပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး မြနန်းနွယ်၊ သူရဲကောင်း နာဂသမာန်း ဆိုတာဟာ ရန်မံငထွေ၊ တလိုင်းသိင်္ဂပစ္စင်၊ အနန္တသူရိယ ရယ်လို့ လေးမည်ရတဲ့ သူရဲကောင်း အမတ်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ နရပတိ စည်သူမင်းကြီး ထံမှာ ခစားခဲ့တာပဲ၊ သူရေးထိုးခဲ့တဲ့ ကျောက်စာတွေထဲမှာ မြနန်းနွယ် ပြောတဲ့ မနူဟာမင်း လက်စွပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျောက်စာရေး ထိုးထားတာကို ကျုပ်တော့ဖြင့် မတွေ့မိပါလား”

“ရှင် ကျောက်စာကို လေ့လာတာဟာ ကျောင်းသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ လေ့လာခဲ့တာ မဟုတ်လား ။ တကယ်လို့ ရှင်မယုံဘူးဆိုရင် အဲဒီ ကျောက်စာက နေကူးထားတဲ့ မင်စာကို ကျွန်မ ပြနိုင်ပါတယ်။ ကျောက်စာ မူရင်းတော့ မရှိတော့ဘူး”

“အင်း ဆက်စမ်းပါဦး၊ မင်းပြောတဲ့ မြလက်စွပ်ပဲ ထားလိုက် ပါတော့၊ အဲဒီမြလက်စွပ်နဲ့ မင်းနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာလဲ”

“ခမည်းတော် ဘုရားတို့ဟာ အထက်က ဆိုခဲ့တဲ့ အဲဒီပညာ တွေကို လိုက်စားရင်း လိုက်စားရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး တိုတိုပြောရရင် သူတို့လုပ်ငန်း အောင်မြင်ဖို့ ကိစ္စမှာ ‘ဝင်သဝတ်’ဆိုတဲ့ မြကျောက် တစ်မျိုးဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့ ဆေးအမယ်အဖြစ် လိုလာပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ စားတော်ကဲကြီး ဦးဂွမ်တီရဲ့ စွမ်းဆောင် ကြိုးပမ်းမှု

ကြောင့် အဲဒီမြကျောက်မျိုးဟာ တစ်ခါက မနူဟာမင်းရဲ့ လက်ထက် လက်တော်၌ ဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးပြီး မြင်းကပါ သူဌေးကို ရောင်းလိုက်တဲ့ လက်စွပ် ဆိုတာလဲ အခိုင်အမာသိရော ဦးဂွမ်တီဟာ မြင်းကပါ သူဌေးမျိုးဆက်ကို မရမက စုံစမ်း တော့တာပါပဲရှင်"

ကျွန်ုပ်သည် စားတော်ကဲကြီး ဦးဂွမ်တီ၏ စွမ်းရည်ကို လွန်စွာ အံ့အားသင့်မိလေတော့၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ် ၁၂၀၀ကျော်ခန့်က သာမညသူဌေးတစ်ဦး၏ မျိုးဆက်အား ရှာဖွေရသည်မှာ အမှန် စင်စစ် လူသာမန်တို့ စိတ်တောင်မျှ ကူးဝံ့ဖွယ်ရာမရှိပေ။

"ဆက်ပြောပါဦး မြနန်းနွယ်"

"ဦးဂွမ်တီ စုံစမ်းချက် အရ မြင်းကပါ သူဌေးဆီ ရောက်သွားတဲ့ မနူဟာမင်းရဲ့ မြလက်စွပ်က နောက်ဆုံး ၁၁၄၃ ခုနှစ်မှာ နန်း တက်လာတဲ့ ဘိုးတော်မင်းလက်ထက်မှာ မြောက်ပြင် သူဌေး တစ်ဦး လက်ထဲကို ရောက်သွားတယ်လို့ သိရပြန်ပြီး၊ အဲဒီ အဆက်သွယ်ကို ဦးဂွမ်တီ ဆက်ပြီး လိုက်လိုက်တာ နောက်ဆုံး ထီးဘုရား (သီပေါ မင်း) လက်ထက်မှာ၊ မန္တလေးမြို့မှာနေတဲ့ သူကြွယ်ကြီး ဦးကာလက် ထဲကို အဲဒီ မြကျောက်ဟာ ရောက်ရှိ လာပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဦးကာရဲ့ ဆီမှာ အဖိုးတန် ကျောက် တစ်လုံးရှိကြောင်းကို ဘုံဘေဘားမားသစ် ကိုယ်စားလှယ်ကြီး တစ်ဦးက သိထားတဲ့အတွက် မန္တလေးမြို့ ကို အင်္ဂလိပ်တွေ သိမ်းပိုက်တဲ့ ၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလ ဆုတ် ၈ ရက်နေ့မှာ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီး မေဂျာဖလင့်ဆိုသူကို သတင်း ပေးလိုက်တဲ့ အတွက် လက်နက်အာဏာ အားကိုးနဲ့ လုယက် သိမ်းပိုက် သွားခဲ့ပြီး အဲဒီ မြလက်စွပ်ဟာ မဒရပ်ကို ရောက် ရှိသွား ပါတယ်"

ကျွန်ုပ်သည် မြနန်းနွယ် ရှင်းပြသော အနူဟာမင်း၏ မြလက်စွပ် ရာဇဝင်ကို နားထောင် ပြီးနောက် ဦးဂွမ်တီ၏ စွမ်းရည်ကို ပို၍ လေးစားလာမိလေ၏။

မြနန်းနွယ်လည်း ကျွန်ုပ်အား အချိန် အတော်အတန် ကြာသည်အထိ ရှင်းပြ၍ အနည်းငယ် မောပန်းသွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ် အား လည်း ရေနွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို ငှဲ့ပေး၍ ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခွက် ငှဲ့၍ သောက်လေ၏။

ရေနွေးငွေ့စဉ်၌ သူ၏ ဖြူ သွယ်သော လက်ချောင်း ကလေးများကို ထပ်မံ၍ သတိပြုမိပြန်လေ၏။

မြနန်းနွယ်သည် ရေနွေးတစ်ခွက်သောက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

"ခမည်းတော်ဟာ မနောမယ ပညာကို ရဖို့အတွက် မနောမယ ဝင်သဝတ် မြကျောက်ကို ရှာဖွေနေရင်းနဲ့ပဲ ချောင်းဆိုး သွေးပါ ရောဂါနဲ့ နတ်ရွာစံ ပါတယ်။ မြနန်းနွယ်ကတော့ ဒီမြလက်စွပ်ကို လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာသူကြွယ်တစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို အခုလို မတရား သိမ်းပိုက် သွားတာကို မခံချင် ဖြစ်မိတာပါပဲ။ ထီးနန်း စည်းစိမ် ကိုတော့ မတရား သိမ်းတာကို အခုလောက် မခံချင်စိတ် မဖြစ်မိပါဘူး။ ထီးနန်းနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ သူကြွယ်တစ်ဦးရဲ့ ပစ္စည်းကို အခုလို လုယူသွားတာကိုတော့ မကျေမနပ် ဖြစ်မိပါတယ်။ ပြီးတော့ ခမည်းတော်ဘုရား အလွန် လိုလားတော်မူတဲ့ ပစ္စည်းကို မြနန်းနွယ်အနေနဲ့ မရရတဲ့ နည်းနဲ့ ပြန်ယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ် မိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ကတော့ စားတော်ကဲကြီး ဦးဂွမ်တီဟာ မြနန်းနွယ်ကို အမျိုးမျိုး လေ့ကျင့် သင်ကြား ပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။"

"ထားပါတော့ မြနန်းနွယ်၊ ဦးဂွမ်တီရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ပြောစမ်းပါဦး"

"အဲဒါကတော့ မြနန်းနွယ် ပြောတာထက် ရှင်ကိုယ်တိုင် ဦးဂွမ်တီနဲ့ တွေ့အောင် ကြိုးစားပြီး တွေ့တဲ့ အခါကျမှပဲ မေးကြည့် ပါတော့ရှင်"

မြနန်းနွယ်၏ "ရှင်ကိုယ်တိုင် ဦးဂွမ်တီနဲ့ တွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ" ဟူသော စကားသည် ကျွန်ုပ်၏ သိလိုစိတ်ကို နှိုးဆွ လိုက်သောစကားပင် ဖြစ်ပေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဦးဂွမ်တီသည် လျှို့ဝှက် နက်နဲသော ပဟေဠိကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ယခုတစ်ဖန် မြနန်းနွယ်နှင့်တွေ့ သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ် သိလိုသော အရာတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ မရိုးမရွ ဖြစ်လာသည့် တိုင်အောင် နှိုးဆွလျက် ရှိလေ၏။

လူဆိုသည့် သတ္တဝါသည် သိလိုစိတ်၏ ခိုင်းစေမှုကိုပြုလုပ် လေ့ရှိသည်။ သဘာဝ လွန်ကဲသော သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်၏။

ထိုသို့ သိလိုစိတ် ပြင်းပြသော သဘာဝကို မြနန်းနွယ်က ရိပ်စားမိပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား "ရှင်ကိုယ်တိုင် ဦးဂွမ်တီနဲ့ တွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ" ဟူသော စကားသည် ကျွန်ုပ်၏ သိလို စိတ်ကို နှိုးဆွလိုက်သော စကားပင် ဖြစ်ပေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဦးဂွမ်တီသည် လျှို့ဝှက် နက်နဲသော ပဟေဠိကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်ပေသည်။ ယခုတစ်ဖန် မြန်းနွယ်နှင့် တွေ့သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သလိုသော အရာတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ မရိုးမရွဖြစ်လာသည့် တိုင်အောင် နှိုးဆွလျက်ရှိလေ၏။

လူဆိုသည့် သတ္တဝါသည် သိလိုစိတ် ပြင်းပြသော သဘာဝကို မြနန်းနွယ်က ရိပ်စားမိပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား "ရှင် ကိုယ်တိုင် ဦးဂွမ်တီနဲ့ တွေ့ နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ" ဟု ကျွန်ုပ်၏ သိလိုစိတ်ကို နှိုးဆွလိုက်ခြင်းကြောင့် ဦးဂွမ်တီအား မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်ရလေတော့၏။

"ကဲ.. မြနန်းနွယ် ကျုပ်ကတော့ ဦးဂွမ်တီကို မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာမယ်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်၏ မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာမယ်ဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုကြားရသည့်အခါ မြနန်းနွယ်၏ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာ ကလေးသည် ဝင်းလက်၍ သွားလေ၏။ ညီညာ လှပသော သွားလေးများ ပေါ်သည်အထိ ပြုံးရယ်လိုက်ပြီးလျှင် . .

"တွေ့ ပါစေလို့ ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ်။ သူရေးခဲ့တဲ့ စာမှာ 'ပုဂံရေချိုး ပဲခူးမှာ ပေါ်တယ်' ဆိုတော့ မြနန်းနွယ် အထင်တော့ ဦးဂွမ်တီဟာ ပဲခူးမှာ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ" ဟု ဦးဂွမ်တီ ရှိနိုင်သော နေရာအား နှပ်ကြောင်း ပေး၍ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဆက်လက်၍ စဉ်းစားမိသည်မှာ "သေသော သူသည် သုသာန်သို့ သွားသည်" ဟူသော စာအရ၊ ပဲခူး၌ ရှိလျှင်လည်း သုသာန်၌ သာလျှင် ရှိပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ အောက်မေ့မိ သဖြင့် ပုဂံအနီးရှိ စဥ့်ကူးဆိုသော ရွာကလေးမှ မြနန်းနွယ်ဟူသော မဟာနွယ်သွေး မိန်းမချောကလေးကို ထားခဲ့၍ ပဲခူးဘက်ဆီသို့ ထွက်ခွာ လာခဲ့လေတော့သတည်း။

*****

အင်္ဂလိပ်၏ MMM နယ်ချဲ့စနစ်

“အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ လက်အောက်ကို ကျရောက်သွားတဲ့ တိုင်းပြည်တွေ ဟာ အများကြီးပါပဲ၊ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတွေဟာ (M) သုံးလုံးစနစ် ဆိုတာက (Missionary) မစ်ရှင်နာရီလို့ခေါ်တဲ့ သာသနာပြု တွေကို အရင်စေ လွှတ်ပါတယ်။ အဲဒီသာသနာပြုတွေဟာ အတော်အတန် အခြေကျပြီး ကျုပ်တို့ လူမျိုး တချို့ကို စည်းရုံးမိတဲ့အခါမှာ (Marketing) မားကတ် တင်းလို့ ခေါ်တဲ့ ကုန်သည်တွေ လွှတ်ပြီး ဈေးကွက်ရှာ ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ တဆင့် (Military) မီလစ်တရီလို့ ခေါ်တဲ့ စစ်တပ်တွေကို အသုံးပြုပြီး နယ်ချဲ့ခဲ့တာပါ။ နယ်ချဲ့ပုံနယ်ချဲ့နည်းဟာ အလွန်ပဲ စနစ်တကျ ရှိပါတယ်။ အခြားပညာရပ်တွေနဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ခုခံဖို့ ကြိုးစားတာကိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ခမည်းတော်ဟာ မနောမယ ပညာကို ရဖို့အတွက် မနောမယ ဝင်သဝတ် မြကျောက်ကို ရှာဖွေနေရင်းနဲ့ပဲ ချောင်းဆိုး သွေးပါ ရောဂါနဲ့ နတ်ရွာစံ ပါတယ်။ မြနန်းနွယ် ကတော့ ဒီမြလက်စွပ်ကို လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာ သူကြွယ် တစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို အခုလို မတရား သိမ်းပိုက်သွား တာကို အခုလောက် မခံချင်စိတ် မဖြစ်မိပါဘူး။ ထီးနန်းနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ သူကြွယ်တစ်ဦးရဲ့ ပစ္စည်းကို အခုလို လုယူသွား တာကိုတော့ မကျေမနပ် ဖြစ်မိပါတယ်။ ခမည်းတော်ဘုရား အလွန် လိုလားတော်မူတဲ့ ပစ္စည်းကို မြနန်းနွယ်အနေနဲ့ မရ ရတဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ယူ မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့ပါတယ်။ ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင်ကတော့ စားတော်ကဲကြီး ဦးဂွမ်တီဟာ မြနန်းနွယ်ကို အမျိုးမျိုးလေ့ကျင့် သင်ကြားပေး ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

“လူဆိုသည့် သတ္တဝါသည် သိလိုစိတ် ပြင်းပြသော သဘာဝကို မြနန်းနွယ် ရိပ်စားမိပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်အား “ရှင်ကိုယ်တိုင် ဦးဂွမ်တီနဲ့ တွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ”ဟု ကျွန်ုပ်၏ သိလိုစိတ်ကို နှိုးဆွလိုက်ခြင်းကြောင့် ဦးဂွမ်တီအား မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေတော့၏။

အခန်း (၇)

သူဌေးကန်ရွာမှ ကျိန်စာတစ်စောင်

ကျွန်ုပ်သည် ပုဂံမှပြန်၍ လာပြီးနောက် ပဲခူးရှိ သင်္ချိုင်းများ၌ လှည့်လည်၍ ဦးဂွမ်တီအား ရှာဖွေလေတော့၏။

ပဲခူးမြို့၌ သင်္ချိုင်းများကို လှည့်လည် ရှာဖွေရန်မှာ ကျွန်ုပ်ဖို့ လွန်စွာ ခဲယဉ်းခြင်း မရှိလှပါ။

ကျွန်ုပ်သည် သုံးရက်တိုင်တိုင် ချောင်ကြို ချောင်ကြားမှ သင်္ချိုင်းများကို လှည့်လည် ရှာဖွေ ပြီးနောက် ကားလမ်းနှင့် များစွာ မဝေးလှသည့် သင်္ချိုင်းကြီးတစ်ခု၌ စတည်းချရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ရ တော့၏။

(မှတ်ချက် ။ ၎င်းသင်္ချိုင်းအား ကိုငြိမ်းသင်္ချိုင်းဟု ခေါ်ကြပါသည်။သုဘရာဇာ ကိုငြိမ်းအား အစွဲပြု၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

(စာရေးသူ)

အုတ်ဂူဟောင်း၊ အုတ်ဂူပျက်များ၊ မြေပုံနှင့် မှတ်တိုင်များ စသည့် သင်္ချိုင်းကုန်း၏ အမှတ်လက္ခဏာများနှင့် ပြည့်စုံစွာ ရှိသည့် အပြင် ကုက္ကိုပင်ကြီးများ၏ သိပ်သည်းသော အရိပ် တို့ကြောင့် သင်္ချိုင်းကုန်းသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အေးချမ်းလျက် ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခိုင်ခံ့ကြီးမားလှသော အုတ်ဂူကြီးတစ်ခု ပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်၏ သားရေသေတ္တာနှင့် အိပ်ရာလိပ်ကို တင်ထားပြီးလျှင် ၎င်းအိပ်ရာပေါ်၌ မှီလျက် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ အနားယူလျက် သင်္ချိုင်းကုန်း၏ အေးချမ်းပုံကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့သည် သေဆုံးသည့် အခါ၌ **(REST in Peace)** (ရက်စ်အင်ပိစ်) ငြိမ်းချမ်းခြင်း၌ အနားယူခြင်းဟူသော စကားကို အသုံးပြုတတ်သည်ကိုလည်း သတိရသဖြင့် ထိုစကား၏ လေးနက်ပုံကို တစ်ပါတည်း

စဉ်းစားမိပြန်၏။

ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင်မှ ဖြတ်၍ တိုက်လာသော လေကလည်း မောပန်းခြင်းကို ဖြေဖျောက် ပေးသကဲ့သို့ ရှိရာ စီးကရက် တစ်လိပ်ကုန်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် စီးကရက်ကို လွှင့်၍ ပစ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် မျက်စိများကို မှိတ်လိုက်ရာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါ၌. .

"ဘယ်လိုလဲ ကျောက်စာဝန်မင်း၊ တော်တော်ကလေးပင် ပန်းလာတယ် မှတ်တယ်။ ရော့ . . ရော့ ဟောဒီ ရေဘူးထဲက ရေနဲ့ မျက်နှာ သစ်လိုက်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ဟောဒီမှာ လက်ဖက်ရည် အချိုလေး သောက်လိုက်စမ်းပါ၊ တံတားထိပ် မြင်းဖြူဆိုင်က ဝယ်လာတာ" ဟူသော အသံကို ကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လိုက်လံ ရှာဖွေလျက်ရှိသော စားတော်ကဲကြီး ဦးဂွမ်တီအား တွေ့ ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်၍ အုတ်ဂူ ပေါ်မှ ခုန်၍ ဆင်းပြီးလျှင် ၎င်းအား ပွေ့ဖက် မိလေ၏။

"ရော့. . . . . ရော့ ကောက်တွဲ မျက်နှာသစ်လိုက်ပါဦး" ဟု ဆိုကာ ဦးဂွမ်တီသည် ဘူးသီးခြောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေဘူးကိုပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ၎င်းပြောသည့်အတိုင်း ရေဘူးမှ ရေအနည်းငယ်ကို သွန်ချ၍ မျက်နှာ သစ်ခြင်း၊ ဇက်ပိုးအား ရေဆွတ်၍ ရိုက်ခြင်းစသည်တို့ကို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ဦးဂွမ်တီ တိုက်သော လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လေ၏။

(ရှေးယခင်က ပဲခူးတွင် မြင်းဖြူ လက်ဖက်ရည်ဆိုသည်မှာ နာမည်အတော်အတန်ရှိသော လက်ဖက်ရည် ဖြစ်၏။ နောင်တွင် ၎င်းဖျော်စပ်နည်းကို ယူ၍ မြင်းဖြူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ နေရာ အနှံ့အပြားတွင် ပေါ်ပေါက်လာလေတော့၏။)

(စာရေးသူ)

ဦးဂွမ်တီသည် ကျွန်ုပ်အား ငယ်စဉ်က ခေါ်သကဲ့သို့ပင် ကောက်တွဲဟုသာခေါ်လေ၏။

"မင်းကလဲကွာ. . . . ပညာတွေ ဒါလောက် သင်ပြီးမှတော့မှ လခစား ဝင်လုပ်ရတယ်လို့ကွာ" ဟု ဦးဂွမ်တီက အပြစ်တင်လေ၏။

"ကျွန်တော်တတ်တဲ့ ပညာတွေက အခုလို လခစားမှ မလုပ်ရင် ဘာများ လုပ်လို့ ရမှာတုန်း"

"အဲဒါ မင်းမှားတာပေါ့ကွ၊ မင်းဟာ ယူနီဗာစီတီ ကျောင်းကြီးမှာ သင်ခဲ့တဲ့ဟာ တကယ်တော့ ပညာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အခြေခံအတန်းလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအခြေခံကနေ ဆက်ပြီး မနားမနေ ကြိုးစားလေ့လာမှ လူ့လောကအတွက် တကယ်

အဖိုးတန်တဲ့ ပညာရှိတစ်ဆူ ဖြစ်လာမှာကွ။ ယူနီဗာစီတီက ထွက်တာနဲ့ လခစား ဝင်လုပ်လိုက်ရင် ဘူးသီးကို မွေးသတ်လိုက် သလို ဖြစ်ကရောပေါ့ကွာ။

"ဦးဂွမ်တီ ကတော့ တကယ့်ကို အဘိဓမ္မာ ဆရာကြီးပါပဲ ဗျာ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာတွေများ ဆက်ပြီး သင်ပေးဖို့ ရှိသေးလို့ ခေါ်ရတာလဲ"

"မင်းပြောသလို ငါဟာအဘိဓမ္မာ ဆရာကြီးပဲ ထားလိုက် ပါတော့ကွာ၊ ဒီတော့ အဘိဓမ္မာ ဆိုတာ သင်လို့ မရဘူးကွ။ စကား ပြောရတာ၊ အပြန်အလှန် ပြောရတာ။ ဆိုကရေးတီး ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးဟာ သူ့တပည့် ပလေတိုကို ဈေးလမ်းပေါ် လျှောက်ရင်း သူပြောချင် တာတွေကို လျှောက်ပြော၊ ပလေတိုက မရှင်းတာတွေ ပြန်မေးနဲ့ပဲ နောက်ဆုံး ပလေတိုဟာ ပညာရှိကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ပလေတို ကလည်း သူ့တပည့် အော်ဂစတပ်ကို အကယ်ဒမစ်ဆိုတဲ့ ဥယျာဉ် ကြီးထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း သူပြောချင်တာတွေကို လျှောက်ပြော၊ အဓောက်ဂစတပ်က မရှင်းတာတွေ ပြန်မေးနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးတော့လဲ အော်ဂစတပ်ဟာ ပညာရှိကြီး ဖြစ်သွားတယ်ကွ။ ကုန်ကုန်ပြော မယ်ကွာ ငါတို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဟာလည်း သူ့ရဲ့ တပည့် ပဥ္စဝဂ္ဂီငါးဦးကို မိဂဒါဝုန်(တော)မှာ သူ့ရဲ့ အဘိဓမ္မာတွေ ပြောပြခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား"

"ကဲပါ ဦးဂွမ်တီ ခင်ဗျားကလဲ ကျွန်တော့်ကို သင်္ချိုင်းကုန်း တွေမှာ ခေါ်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ အဘိဓမ္မာ တွေကို ပြောပြမယ်ဆိုပါတော့" ဟု ကျွန်ုပ်က သူ၏စကားကိုဖြတ်၍ မေးလိုက်ရာ ဦးဂွမ်တီက သူ၏ ဦးခေါင်းအား တိုင်ကပ်နာရီ၏ ချိန်သီးကဲ့သို့ လေးလေးနှင့် မှန်မှန်ကြီးယမ်း၍ ပြလေ၏။

"မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းမလို့ မရမက ခေါ်ယူရတာ"

“ဘာ အကူအညီလဲ ဦးဂွမ်တီ၊ မနူဟာမင်း ရောင်းလိုက်တဲ့ မြလက်စွပ်ကြီးကို ကူညီ ရှာပေးဖို့လား၊ အဲဒါတွေ ကတော့ မြနန်းနွယ် ပြောပြလို့ သိခဲ့ရပါပြီဗျာ”

“အေး.. လွယ်လွယ် ပြောရရင်တော့ဒါပဲကွ”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်၍ တစ်စုံ တစ်ခုကို ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားလိုက်မိစဉ်၌...

“ချမ်းသာပြီး ပညာရှိကြီး တစ်ဦး ဖြစ်ချင်လို့၊ အဲဒီ မြလက်စွပ် ကိုရှာနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွ” ဟု ဦးဂွမ်တီက ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြုံး ကြီးကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဦးဂွမ်တီတို့၏ အူကြောင်ကြောင် နိုင်လှသောအကြံအစည်ကို ဘဝင် မကျသဖြင့် ပြောတော့မည်ဟု လုပ်နေခိုက် ကျွန်ုပ်အကြံကို သိနေသည့်အလား ဦးဂွမ်တီက အထက်ပါ အတိုင်း ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးဂွမ်တီ၏ အကင်းပါးမှုကို အံ့သြမိ တော့၏။

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားတို့က အဲဒီ မြလက်စွပ်ကို ဘာကြောင့် သဲသဲမဲမဲ ရှာနေရတာလဲ၊ ပြီးတော့ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ လူသုံးယောက်ကကော ဘာတွေလဲ”

“မင်းပြောတာတွေ ဖြေရမှာပေ့ါကွာ၊ ဟောဒီ မြေပုံကို ကြည့်” ဟုဆိုကာ မြေပုံတစ်ခုကို ထုတ်၍ ပြပါသည်။ မြေပုံမှာ မှိုင်းခံ စက္ကူပေါ်တွင် ဟင်္သာပဒါးနှင့် လည်းကောင်း တရုတ်မင်တောင့် အနက်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရေးဆွဲထားပြီးလျှင် နောက်ဘက်၌ တရုတ်ပိုးစတစ်ခုဖြင့် ကပ်ထားသော သာမန် မြေပုံကလေး တစ်ချပ်ဖြစ်ပေသည်။

ဎင်းမြေပုံအား ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှ သော်လည်း ဦးဂွမ်တီ၏ ရိုတသေ သိမ်း၍ ထားသော မြေပုံ ဖြစ်သဖြင့် ဦးဂွမ်တီအား လေးစားသော အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လေးလေး စားစားပင် ကောက်ယူ၍ ကြည့်မိ၏။

မြေပုံမှာ ကျွန်ုပ် ထင်သည့် အတိုင်းပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် မကောင်းလှသော ပုဂံမြို့ မြေပုံ ဖြစ်၏။

ဎင်း မြေပုံမျိုးကို မည်သည့် ပုဂံဘုရား သမိုင်းစာအုပ်များ၌ ဖြစ်စေ တွေ့နိုင်ပေရာ ဦးဂွမ်တီက အထူးအဆန်းလုပ်၍ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤမြေပုံကို သိမ်းထားရသနည်း ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်ုပ် မတွေးတတ်အောင်

ရှိလေတော့၏။

"ကောက်တွဲရ မင်းထင်သလို ပုဂံမြေပုံ သက်သက် မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း ပါဦးကွ၊ အရိုးအိုး တစ်ခု မင်း မတွေ့ဘူးလား"

"ဘယ်နားမှာလဲ ပြစမ်းပါဦး"

"အရိုးအိုးတွေကို ကကြီး ခချေးတွေနဲ့ အမှတ်ပြထားတယ် ကွာ" ဟု ဆိုကာ မြေပုံပေါ်မှ အရိုးအိုး များကို ထောက်၍ ပြလေ၏။

"ဟုတ်ပြီ အဲဒီအရိုးအိုးတွေက ဘာတွေလဲဗျ၊ ရှင်းရှင်းပြော စမ်းပါဗျာ"

၎င်းအဝတ်ထုပ် အတွင်းမှ ထွက်၍ လာသော အရာမှာ မိုးကြိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မိုးကြိုး ပြားများ ဖြစ်လေ။ ၎င်းမိုးကြိုး ပြားပေါ်၌ စာများ ရေးထားသည်ကိုတွေ့ ရလေ၏။

၎င်းစာမှာ မြစေတီ ကျောက်စာ၌ ရေထိုးထားသော အရေး အသားကဲ့သို့ လွန်စွာ ရှေးကျ လှသော မြန်မာစာ အရေးအသားဟန် ဖြင့် ရေးသားထားလေ၏။ ၎င်စာအား ကျွန်ုပ်ဖတ်ကြည့်မိရာ အောက်ပါ အဓိပ္ပာယ်ကိုရလေ၏။

ပုဂံရေချိုး ပဲခူးမှာပေါ်

ဘေးဘိုးဘီဘင်တို့၏ အခါ၌ ပုဂံပြည်ကြီးအား အရှင် အဇ္ဇဂေါဏသည် ကြွယ်ဝအောင် လုပ်ခဲ့ပြီး၏ ထိုသို့သော လုပ်ရပ် တို့ကား ငုံ့လျှိုး ပျောက်၍ လုပ်ရပ်တို့သည် ပုဂံ၌ ရေချိုးဟူသော စကားအတိုင်း ရေ၌ ငုပ်လျှိုး ပျောက်ကွယ်ခဲ့ လတ္တံ့တည်း၊ လုပ်ရပ်ကို ဆောင်၍ ပဲခူးသို့ သူကြွယ် တစ်ဦး လွတ်လေ၏။ ၎င်းကို ရှာ၍တွေ့လျှင် ပုဂံကြွယ်သကဲ့သို့ ပဲခူးလည်း ကြွယ်လတ္တံ့တည်း၊ ငါတို့ကား ကျွန်မျိုး ဖြစ်၍ မဆောင်မရွက်နိုင်ချေ၊ ဆောင်နိုင်သူတို့ ဆောင်ကုန်၊ကျွန်မျိုး၌ဖြစ်သော အရှင်မြတ်၊ ရာဇာမြတ်တို့၏ ပျောက်ဆုံးသော ရတနာကို ပြန်၍ ဆောင်ယူနိုင်လျှင် ကျွန်မှ လွတ်လတ္တံ့ ဟူသော စာငါ၌ ရှိသည်။ ဤစာကို တွေ့သောသူသည် မသမာသော အကြံဖြင့် ဘုရား ယောင်ကို ဖောက်သော သူတည်၊ လုပ်ရပ်ကိုသော်ရှာ၊ ရတာနာ သော်လည်း ရှာစေရမည်။ သို့တစ်မူကား ဘေးဒုက္ခ အသိန်းအသောင်း တွေ့စေ မေတ္တေးရှင်အားလည်း အဖူးရစေနှင့်ဟု ငါကျိန်သတည်း။

သူကြွယ် ရွှေတောင်

ငင်းစာမှာ ဖတ်၍ရသမျှသော အစိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ငင်း၏ မူရင်းနှင့် အတန်ငယ် ကွာခြားကောင်း ကွာခြားလိမ့် မည်ဖြစ်ပေ၏။

ဦးဂွမ်တီ၏ ဆေးပြင်းလိပ်ပြာသည် တစ်လက်မ နီးပါးခန့်ရှိ သည့်တိုင်အခေါင် ပြာကြွေခြင်း မရှိဘဲ ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်စာဖတ်၍ ပြီးသည့်အချိန်ကျမှပင် ဦးဂွမ်တီက ဆေးလိပ်ပြာကို အုတ်ဂူပေါ်၌ ခြွေချလိုက်လေ၏။

"အဲဒီလို မတော်လောဘနဲ့ အုတ်ဂူတွေကို ဖောက်ခဲ့တာ ငါထင်သလို ရတနာတွေတော့ မရဘူးဟေ့၊ အဲဒီ ကျိန်စာထုပ်ကြီး ရတော့တာပဲ၊ အဲဒီကျိန်စာကြီး ရပြီးကတည်းက ငါလည်း ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်း မနေရပါဘူးကွာ၊ ပထမတော့ ဆွေတော်မျိုးတော် တစ်ဦး အိမ်မှာ ထမင်းချက် လုပ်ရင်း လောကီပညာတွေ လိုက်စားခဲ့ တယ်ကွ"

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီ၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိစပြုလေပြီ။ ဦးဂွမ်တီသည် ကျိန်စာကို ကြောက်ရွံ့၍ ကျိန်စာ၌ ပါရှိသည့်အတိုင်း ပဲခူးဘက်တွင် လောကီပညာရပ် နည်းများကို ရှာဖွေပေလိမ့်မည်။

ငင်းကိစ္စများကို လုပ်နိုင်ရန်အတွက် မြနန်းနွယ်၏ ဖခင်အား စိတ်ပါရန် တစ်စတစ်စ ဆွဲဆောင်ပေမည်။

ထိုမှတစ်ဖန် လောကီပညာ နည်းလမ်းများမှာ မလွယ်ကူကြောင်းတွေ့ရှိသည့် အခါ၌ ကျိန်စာ၌ ပါရှိသည့်အတိုင်း ဘုရင် တစ်ဦးဦး၏ ပျောက်ဆုံးနေသော ရတနာပစ္စည်းကို ရှာဖွေရန် ကြံပြန် လိမ့်မည်။

ထိုသို့ အကြံထုတ်ရာ၌လည်း မြနန်းနွယ်၏ ဖခင်ကိုပါ ငင်းပစ္စည်းအား ရရှိအောင် ကြိုးစား ခိုင်းမည် ဆိုက ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစားခိုင်းမည် မဟုတ်ပေ၊ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းအတွက် ထိုပစ္စည်းသည် မရှိမဖြစ်သော ပစ္စည်းအဖြစ် မြနန်းနွယ်၏ ဖခင်ကို ယုံကြည် စေရန်အတွက် နည်းမျိုးစုံဖြင့် လှည့်ဖျားကာ

ရှာဖွေစေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်သည် သဘောပေါက်မိတော့၏။

"ဦးဂွမ်တီ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ ကျိန်စာကြီးကို ရပြီးတဲ့ နေ့ကစပြီး၊ လောကီပညာ ဖြစ်ဖို့ လုပ်ကြည့်သေးတယ်၊ မဖြစ်တဲ့ အဆုံးမှာ ဘုရင်တစ်ဦးဦးရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ပစ္စည်းကို ရှာဖွေမယ် ဆိုတဲ့ ကျိန်စာမှာ ပါတဲ့အတိုင်း မနူဟာမင်းရဲ့ မြလက်စွပ်ကို ရှာဖို့ ကြိုးစား ပြန်တယ်။ အဲဒီအလုပ်တွေမှာ မြန်နန်းနွယ်နဲ့ သူ့အဖေကို ခင်ဗျားဟာ ဓားစာခံအဖြစ် အသုံးပြု ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ပညာရှိသလောက် အကြံမဲ့တာပဲဗျ၊ မသိနားမလည်တဲ့ လူတွေကို အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ဟာ တကယ့်တော့ ခင်ဗျား တို့ကို ကျွန်စာရင်း သွင်းခဲ့တဲ့ ရာဇကုမာရ ကျိန်စာ ထက်တောင်မှ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးလိမ့်ဦးမယ်။ အခုတစ်ခါ ကျုပ်ကိုပါ ခင်ဗျား ဟာ သားကောင်အဖြစ် အသုံးပြုဖို့ နှစ်ရှည်လများ စီမံကိန်း ချပြီး ဒီသင်္ချိုင်းကို ခေါ်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ခင်ဗျားဟာ ပညာရှိသလောက် ကောက်ကျစ်တဲ့သူပဲ"

"အေး ဟုတ်တယ်ကွ၊ လူဟာ ပညာရှိလေလေ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲလေပဲကွ။ မင်းကြည့် ပါလား၊ သတ္တဝါထဲမှာ လူဟာ ပညာအရှိဆုံးပဲ မဟုတ်လား။ အေး ကောက်ကျစ်တဲ့ နေရာမှာလဲ လူသတ္တဝါ ဟာ ထိပ်ဆုံးကပဲကွ။ ဒါကြောင့် မင်းပြောတာ ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး ကွာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မြန်နန်းနွယ်ရဲ့ အဖေနဲ့ မင်းကတော့ သားကောင် မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ သားကောင်ဆိုတဲ့ စကားကို မသုံးသင့်ဘူး။ ကျားကောင်... ကျားကောင် မင်းတို့ကို ကျားကောင်လေးတွေ အဖြစ် အသုံးပြုပြီး ကျားရွှေ့ဖို့တော့ လုပ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲကွ။.ဒါပေမယ့် ဟောဒီ သင်္ချိုင်းဂူတစ်ခုထဲက ရတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုကို တွေ့ရင်တော့ ငါ့ကို မင်း ခွင့်လွှတ် ပါလိမ့်မယ်ကွာ" ဟု ဆိုကာ ဦးဂွမ်တီသည် သူ၏ ကြီးမားသော လွယ်အိတ်ကြီး အတွင်းမှ အထုပ်ငယ် တစ်ခုကို ထုတ်၍ ပြပြန်လေ၏။

"ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအထုပ်ငယ်အား ဖြေ၍ ကြည့်ရ ပြန်တော့သည်။

၎င်းအလုပ်ငယ်အား အပေါ်မှ ထုပ်၍ ထားသော အဝတ်ငယ်ကို ဖြေလိုက်ရာ လွန်စွာ လှပသော တရုတ် ကြွေကရားကလေး တစ်လုံး ထွက်၍ လာလေ၏။

"ဒါကဘာလဲဗျ"

"ရေနွေးကြမ်း သောက်တဲ့ ကရားလေကွာ"

"ဒါတော့ သိတာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်သလဲလို့ သိချင်တာပါ။"

ဦးဂွမ်တီသည် ကျွန်ုပ်အား ပြုံးရယ်၍ ပြပြီးလျှင် ၎င်းကရား အား နှုတ်သီးမှ တဘက်၊ လက်ကိုင်ကိုင်းမှ တဘက် ကိုင်မ၍ ဆွဲ လိုက်လျှင် ကရားလေးသည် နှစ်ခြမ်းပြဲ၍ သွားလေ၏။ အတွင်း၌ကား ရွှေရောင်ထလျက်ရှိသော တရုတ်စာလုံးတို့ကိုတွေ့ ရလေတော့၏။

၎င်းစာများ၏ သက္ကရာဇ်မှာ နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ - ကျော် ၊ ၈၀၀ - လောက်ကို ဖော်ပြ ထားသော်လည်း စာများ မှာ ယခု လတ်တလော ရေးထားသည့် စာများကဲ့သို့ သစ်လွင်လေ၏။

၎င်းစာများ၌ တရုတ်ပြည်မှ နေ၍ သထုံသို့ ရောက် သွားသော မြလက်စွပ် တစ်ကွင်း အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ လောကီ ပညာ ကျင့်စဉ်များနှင့် ၎င်းမြလက်စွပ် ဆက်သွယ်ပုံ အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ပုဂံပြည်ကြီး၌ အစောင်မြင်ခဲ့သော အရှင် အဇ္ဇဂေါဏ၏ ရွှေလုပ် နည်းကို လည်းကောင်း၊ ပဲခူးသည် ပုဂံကဲ့သို့ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော တိုင်းပြည်ကြီး ဖြစ်၍လာမည့် အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ကျန်စာသင့်သည့် ဘုရားကျွန်တစ်ဦးသည် နောက်ဆုံး၌ ဤနေရာတွင် ရောက်လာပြီး ၎င်းအိုးကလေးကို ရရှိကာ လွန်စွာ အစွမ်းထက်မြက်သွားမည်ကို လည်းကောင်း ရေးသားထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းစာများကို လုံဝဥဿုံ မှန်မိခြင်း မရှိသော်လည်း အစောက်ပါ တရုတ် အက္ခရာတို့ကိုမူ ယခုတိုင်အစောင် မှတ်မိ၍ နေသေးတော့၏။

ကရား အတွင်းရှိ အချို့ သော နေရာ၌ အင်္ဂဝိဇ္ဇာဖြင့် တွက်ပြထားသော ဂဏန်းသင်္ချာ များကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ထိုစာ၏ တစ်နေရာ၌ မြေပုံငယ် တစ်ခုကိုလည်း စက်ဝိုင်းငယ် အတွင်း၌ ရေးသားထားပြန်၏။

၎င်းမြေပုံမှာ ပုဂံမြို့၏ အရိုးအိုးများကို ဖော်ပြထားသော မြေပုံဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းကရားအတွင်းမှ စာများကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ ဖတ်ကြည့် ပြီးနောက် ဦးဂွမ်တီအား ကြည့်လိုက်ရာ ဦးဂွမ်တီက . . .

“ကောက်တွဲ မင်းမယုံလို့လား၊ ဒီပစ္စည်းဟာ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းပဲ၊ ဟောဒီ သင်္ချိုင်း တရုတ်ဂူတွေထဲက ရတာကွ၊ လောတ ဓာတ်ပညာနဲ့စမ်းသပ် ကြည့်ပေါ့ကွာ။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးသိရမှာပေါ့”

ကျွန်ုပ်သည် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရလေတော့၏။ ယခုအခါ

ၚင်းကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာသည် ဆုံးဖြတ်ရန် လွယ်ကူသော ပြဿနာ မဟုတ်ပေ။

“လောကမှာ ဘာမှ မြဲတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူးကွ၊ ယုတ်မာတယ် ဆိုတာလဲ မမြဲဘူး။ ပထမ ငါဟာ ကျန်းစာစူးမှာ စိုးတဲ့အတွက် ငါလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေမှာ မြန်နန်းနွယ်ရဲ့ အဖေနဲ့ မင်းကို အသုံးချဖို့ စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ လူသား အားလုံးအတွက် အကျိုးရှိစေဖို့ ငါဟာ လုပ်နေတာ၊ မင်း အိန္ဒိယပြည်ကို ထွက်သွားတဲ့ နှစ်မှာပဲ အဲဒီပစ္စည်းကို ငါရခဲ့တာ”

“ထားပါတော့ ကျုပ်က ဦးဂွမ်တီကို ဘယ်လိုအကူအညီ ပေးရမှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲဒီ မြလက်စွပ်၊ လက်စွပ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ မြချည်း သက်သက် ဖြစ်သွားပြီ၊ အဲဒါကို ပြန်ပြီးရအောင် ကြိုးစားဖို့ ငါတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ မင်းပါ ကူညီရလိမ့်မယ်”

“ရတော့ကောဗျာ”

“ရရင် ငါ့တာဝန်ပြီးပြီ၊ ကျန်တာက သာမန်လူတွေမှာ မရှိတဲ့၊ အစွမ်းသတ္တိတွေ ရှိစေတဲ့ ဆေးတွေ၊ အတတ်ပညာတွေနဲ့ ဆိုင်တဲ့နည်းနာနိသျှတွေ အပြည့်အစုံ ငါ့မှာရှိနေပြီ၊ အဲဒီ ပစ္စည်း တစ်ခုပဲ လိုတော့တယ်။ အဲဒါရရင် လူမျိုးတစ်မျိုးလုံး ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီ ပေါ့ကွာ။ ပုဂံက ရှင်အဇ္ဇဂေါဏ မရှိတော့တဲ့နောက် နှစ်ပေါင်း ၉၀၀ မှာ ပဲခူးက ဂွမ်တီဆိုတဲ့ လူစွမ်း ပေါ်ထွက် လာမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားဟာ ပညာတော့ ရှိပါရဲ့ ဒါပေမယ့် တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ”

“ငါဘယ်တော့မှ စိတ်ကူး မယဉ်တတ်ပါဘူးကွ၊ စိတ်ကူး ယဉ်တတ်ရင်လဲ ပညာရှိ ဘယ် ဟုတ်တော့မလဲ။ မင်းငယ်ငယ်တုန်းက မင်းတို့အိမ်မှာ ငါထိုင်နေစဉ်က နှစ်လ သုံးလလောက် ပျောက်သွားလိုက် လုပ်တာကို မင်း မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မင်းတို့ အိမ်နဲ့ မြန်နန်းနွယ်တို့ အိမ်မှာ ခွဲပြီး နေနေတာ၊ တစ်ဖက်ကလည်း လောကီပညာတွေ ရှာဖွေရင်း မြလက်စွပ်ရဲ့ သဲလွန်စ ကိုပါ ရှာဖွေ နေတာကွ၊ ဒီလို နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ငန်း တစ်ခုထဲမှာ ဇာတ်မြှုပ် ပြီး အကွက်ချ စီမံလေ့ရှိတဲ့ လူဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ကောက်တွဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီ ပြောပြသည့် အခါမှပင် ဦးဂွမ်တီ ပျောက်ပျောက်

သွားတတ်ပုံကို ပြန်လည်၍ သတိရတော့၏။

ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် မြနန်းနွယ်တို့ဆီ၌ စားတော်ကဲ လုပ်ခဲ့သော နှစ်များ၌ မအူပင်ရှိ ကျွန်ုပ် ဖခင်၏ ကုန်စုံဆိုင်၌လည်း ထမင်းချက်လုပ်ခဲ့သော နှစ်များ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဦးဂွမ်တီကား သူပြောသည့် အတိုင်းပင် လွန်စွာ အကွက်စေ့စေ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြံစည် တတ်သူ ဖြစ်ပေ၏။

"ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မယုံဘူးလား၊ ဘဂ္ဂဒက်မြို့ကြီး ကောင်းကင်ပျံတယ် ဆိုတာကိုတော့ မင်းလဲကြားဖူးမှာ ပေါ့ကွာ"

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီအား များစွာအံ့ဩ၍ သွားလေတော့၏။

ဘဂ္ဂဒက်မြို့ကြီး ကောင်းကင်ပျံတယ် ဆိုသည်မှာ ရာဇဝင် ဆိုင်ရာ စာပေကို နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် လေ့လာသူများ သာလျှင် သိရှိနိုင်သော အကြောင်းအရာ ဖြစ်လေ၏။

၎င်းအဖြစ်အပျက်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ အဒေီ ၁၁၆၀-ခုနှစ် တွင် ဘဂ္ဂဒက်မြို့၌ တစ်မြို့လုံးက တန်ခိုးရှင်ဟု ယုံကြည်ခြင်းခံရသူ တစ်ဦးရှိလေ၏။

၎င်း၏ အမည်မှာ **David Alroy** မင်းသားဟု ဆို၏။ ၎င်း **David Alroy** မင်းသားအား စူလတန် ဘုရင်ကြီးက ထီးနန်းကို ၎င်း၏ တန်ခိုးဖြင့် လုပ်ကြံ ယူငင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်သဖြင့် ဖမ်းဆီးသွားလေ၏။

တန်ခိုးရှင် **David Alroy** မင်းသားအား ဖမ်း၍ ထားစဉ်၌ ဘဂ္ဂဒက်မြို့သို့ လူနှစ်ယောက်သည် စာတစ်စောင် ယူလာ၍ ပြလေ၏။ စာမှာ တန်ခိုးရှင် **David Alroy** မင်းသား၏ လက်မှတ် ရေးထိုးထားသော စာဖြစ်ပြီးလျှင် ဘဂ္ဂဒက် မြို့သူမြို့သား အပေါင်းအား သင်တို့သည် မနက်ဖြန် နံနက် မိုးသောက် အလင်းရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်များ ရရှိလိမ့်မည်။ ကောင်းကင်သို့ ပျံနိုင်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သင်တို့ အားလုံး မနက်ဖြန် နံနက်၌ ကောင်းကင်မှ ပျံသန်း၍ မိစ္ဆာဘုရင် စူလတန်အား တိုက်ခိုက်ကြလော့ဟု နှိုးဆော်ထားလေ၏။

ဘဂ္ဂဒက် မြို့သူမြို့သားတို့လည်း ၎င်းစာကို ဖတ်ပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့

နံနက်၌ တန်ခိုးရှင် ဖြစ်၍ ကောင်းကင်၌ ပျံသန်း ကြရမည့်အဖြစ်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကာ စျေးသည်များလည်း ဆိုင်များကို ပိတ်ကြ၏။ လယ်ယာ လုပ်ကိုင်သူများလည်း ကျွဲ၊ နွားများကို လွှတ်၍ ပစ်ကြတော့၏။

စာယူလာသော လူနှစ်ဦးအားလည်း ဘဏ္ဍာတိုက် တစ်မြို့လုံးက ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားကို ကြိုက်တာယူ၍ သွားပါဟု ဆိုကာ သေတ္တာများကို ဖွင့်၍ ပေးကြလေ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးသည် အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်များဖြင့် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတို့ကို မြင်းလှည်းဖြင့် သယ်ဆောင်၍ သွားကြ လေ၏။

ထိုနေ့ည သန်းခေါင်အချိန်၌ ဘဏ္ဍာတိုက်မြို့ သူမြို့သားတို့သည် ကလေးလူကြီး၊ မိန်းမ၊ ယောကျ်ား၊ သူတောင်းစားပါ မကျန် တိုက်ခေါင်မိုးများပေါ်သို့ ဝတ်ရုံကြီးများ ဝတ်ကာ မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပျံသန်းကြရန် တစ်ညလုံး စောင့်စား၍ နေကြလေ၏။

သို့သော်လည်း ပျံသန်းရန် မဆိုထားဘိ၊ တစ်လက်မမျှပင် မကြွသည့် အဖြစ်ကို သိရှိကြရလေ၏။ သမိုင်းဆရာတို့က ထိုနှစ်အား **(The year ofFying)** ကောင်းကင်ပျံသော နှစ်ဟူ၍ပင် မှတ် တမ်းတင်၍ ထားလေ၏။

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်လဲ နားမလည်ဘူး ဦးဂွမ်တီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်မကြိုက်တဲ့ အတွက်တော့ အကူအညီပေးဖို့ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားရလိမ့်မယ်"

"ငါကလည်း အခုနေ မင်းက ချက်ချင်း လုပ်မယ် ဆိုရင်တောင် လက်မခံ သေးပါဘူးကွ၊ စဉ်းစားခိုင်းဦးမှာပါ" ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဦးဂွမ်တီအား နောက်တစ်နေ့တွင် တွေ့ဆုံဦးမည်ဟု ဆိုကာ ရွှေမော်ဓော ဘုရား ပေါ်သို့ တက်၍ လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေမော်ဓော စေတီရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ် အတွေ့ချင်ဆုံးသူကို တွေ့ ရလေတော့၏။

ထိုသူကား မြနန်းနွယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှုပ်ထွေးသော ပြဿနာများ ရင်ဆိုင်ခဲ့ ရသဖြင့် စိတ်ညစ်၍ လာခဲ့သော်လည်း မြနန်းနွယ်ကို တွေ့မြင်

လိုက်ရသောအခါ၌ ထိုစိတ်ညစ် ဖွယ်ရာ တို့သည် လုံး၀ ကင်းစင်၍ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် အေးချမ်း၍ သွားလေတော့၏။

"စားတော်ကဲကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ပြီလားရှင်" ဟု မြနန်းနွယ်က ဆီးမေးလေ၏။

"တွေ့ခဲ့ပါပြီ မြနန်းနွယ်"

"ကျွန်မလည်း အခုပဲ ပဲခူးကို ရောက်ပါတယ်။ သူနဲ့ သွားတွေ့မလို့ပဲ၊ ရောက်ရောက်ချင်း ဘုရား တက်ပြီး ဖူးတာ၊ ရှင်နဲ့ အဆင်သင့် လာပြီး တွေ့ရတယ်။ ရှင့်ကို တွေ့ ရတာ စားတော်ကဲကြီး အပေါ်မှာ စိတ်ကုန်လာတဲ့ပုံပဲ"

"ဟုတ်တယ် မြနန်းနွယ်"

"သူက ရှင့်ကို သူဟာ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ ဘုရားကျွန်ကြီးလို့ ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ မြနန်းနွယ်ရဲ့ ခမည်းတော် ဘုရားကို တစ်ပတ် ရိုက်ပြီး သူက မြေလက်စွပ်ကို ရှာခိုင်းတယ်လို့ကော မပြောဘူးလား"

"ကျုပ်ကလဲ ထင်လို့ မေးလိုက်တာ၊ သူက ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်တယ်"

"အလကား ပြောတာ၊ အမှန်က ဘုရားကျွန်က သူ မဟုတ်ဘူး၊ မြနန်းနွယ် တို့ကမှ ဘုရား ကျွန်တွေ၊ ခမည်းတော် ဘုရားက ပုဂံမြို့က ရှေးဟောင်း အုတ်ဂူတွေထဲမှာ ရှင်အဇ္ဇဂေါဏရဲ့ လောကီကျမ်းတွေရှိမယ် အထင်နဲ့ လျှောက်ပြီး ဖောက်ခဲ့ရာက အစ သင်္ချေးကန်က နောက်ထပ် ကျိန်စာတစ်ခုနဲ့ ထပ်ပြီး တွေ့ခဲ့ရတာ၊ ဦးဂွမ်တီက မြနန်းနွယ်တို့ကို စေတနာ့ဝန်ထမ်း ကူညီလာခဲ့တဲ့ သူပါ"

"ဒါဖြင့်ရင် စဥ့်ကူရွာမှာ တုန်းက မြနန်းနွယ် ပြောတာဟာ လုပ်ကြံပြီး ပြောတာပေါ့"

"အဖြစ်မှန်ကို တစ်စိမ်းတွေ ရှေ့မှာ မြနန်းနွယ် ဘယ်လိုလုပ် လုပ်ပြီး ပြောရမှာလဲ ရှင်"

ကျွန်ုပ်သည် မဟာသွေး၊ မဟာနွယ်ဟူ၍ ထင်မှတ်လာခဲ့သော မိန်းမချောကလေး ကိုယ်တိုင် သူသည် နှစ်ပေါင်း ကိုးရာကျော်ခန့်က ရှိခဲ့သည့် ဘုရားကျွန်အမျိုးမှ ဆင်းသက်လာ သူပါ၊ သူ့ ဖခင်သည်လည်း သင်္ချေးကန်ရွာ အနီးရှိ ရှေးဟောင်း သူဌေးတစ်ဦး၏ အုတ်ဂူအတွင်းရှိ ကျိန်စာကို ရရှိထားသဖြင့်

ငင်းကျိန်စာမှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားရင်း သေဆုံးသွားသူပါဟု ဆိုသည့် အပြင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ပညာရှိသော်လည်း စိတ်ထား ကောက်ကျစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည့် ထမင်းချက် ပညာရှိကြီး ဦးဂွမ်တီကား ပညာရှိ တစ်ဦး ဖြစ်ရုံသာမကပဲ မိမိနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိ သည့် ကိစ္စ၌ မိမိဘဝတစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံကာ အကူအညီ ပေးလျက် ရှိသည့် တကယ့် သူရဲကောင်း အစစ်ကြီး ဖြစ်သည်ကို သိရလေတော့ သတည်း။

*****

ဘေးဘိုးဘီဘင်တို့၏ အခါ၌ ပုဂံပြည်ကြီးအား အရှင်အဇ္ဇဂေါဏသည် ကြွယ်ဝအောင် လုပ်ခဲ့ပြီး၏ ထိုသို့သော လုပ်ရပ်တို့ကား ငံ့လျှိုး ပျောက်၍ လုပ်ရပ်တို့သည် ပုဂံ၌ ရေချိုးဟူသော စကားအတိုင်း ရေ၌ ငုပ်လျှိုး ပျောက်ကွယ်ခဲ့လတ္တံ့တည်း၊ လုပ်ရပ်ကို ဆောင်၍ ပဲခူးသို့ သူကြွယ်တစ်ဦး လွတ်လေ၏။ ၎င်းကို ရှာ၍တွေ့လျှင် ပုဂံကြွယ် သကဲ့သို့ ပဲခူးလည်း ကြွယ်လတ္တံ့တည်း။ ငါတို့ကား ကျွန်မျိုး ဖြစ်၍ မဆောင်မရွက်နိုင်ချေ။ ဆောင်နိုင်သူတို့ ဆောင်ကုန်၊ ကျွန်မျိုး၌ ဖြစ်သော အရှင်မြတ်၊ ရာဇာမြတ်တို့၏ ပျောက်ဆုံးသော ရတနာကို ပြန်၍ ဆောင်ယူနိုင်လျှင် ကျွန်ပ်မှ လွတ်လတ္တံ့ဟူသော စာငါ၌ ရှိသည်။ ဤစာကို တွေ့သောသူသည် မသမာသောအကြံဖြင့် ဘုရားယောင်ကို ဖောက်သောသူတည်၊ လုပ်ရပ်ကိုသော်ရှာ၊ ရတနာသော်လည်း ရှာစေရမည်။ သို့တစ်မူကား ဘေးဒုက္ခ အသိန်းအသောင်း တွေ့စေ မေတ္တာရှင်အားလည်း အဖူးရစေနှင့်ဟု ငါကျိန်သတည်း။

သဋ္ဌေးကန်ပန်းတောမျိုးသူကြွယ်ရွှေတောင်

တရုတ်ပြည်မှ နေ၍ သထုံသို့ ရောက်သွားသော မြလက်စွပ်တစ်ကွင်း အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ လောကီပညာ ကျင့်စဉ်များနှင့် ၎င်းမြလက်စွပ် ဆက်သွယ်ပုံ အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ပုဂံပြည်ကြီး၌ အောင်မြင်ခဲ့သော အရှင် အဇ္ဇဂေါဏ၏ ရွှေလုပ်နည်းကို လည်းကောင်း၊ ပဲခူးသည် ပုဂံကဲ့သို့ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော တိုင်းပြည်ကြီး ဖြစ်၍ လာမည့် အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ကျန်စာသင့်သည့် ဘုရားကျွန် တစ်ဦးသည် နောက်ဆုံး၌ ဤနေရာတွင် ရောက်လာပြီး ၎င်းအိုး ကလေးကို ရရှိကာ လွန်စွာ အစွမ်းထက်မြတ် သွားမည်ကို လည်းကောင်း ရေးသားထားလေသည်။

အခန်း (၈)

သူ့နေရာသူပြန်ထားခြင်း၏ လေးနက်ပုံ

ကျွန်ုပ်နှင့် မြနန်းနွယ်တို့သည် ရွှေမော်ဓောဘုရား၏ တနင်္ဂနွေထောင့်ရှိ အေးချမ်းလှသော အရိပ်အာဝါသ၌ ထိုင်လျက် သပွတ်အူတမျှ လိမ်ကောက် ရှုပ်ထွေး၍ စာဘူးတောင်းသိုက် သဖွယ် အကွေ့အကောက် အလိမ်အပတ် များလှသည့် မြနန်းနွယ်နှင့် ဦးဂွမ်တီတို့၏ ဇာတ်လမ်းကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

ဤမျှ ရှုပ်ထွေးသော အကြောင်းအရာကို ပြောဆိုနေရလင့် ကစား ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် ချမ်းသာ ကြည်လင်လျက် ရှိကြောင်းကို အထူးဖော်ပြဖွယ်ရာ မလိုတော့ပေ။

"နေပါဦး မြနန်းနွယ် ရာဇကုမာရ လက်ထက်လောက်က ဘုရားကျွန်တွေဟာ ခုထိအစောင်ပဲ ဘုရားကျွန် အဖြစ် ရှိနေကြတုန်းပဲလား" ဟု ကျွန်ုပ်က မေးမြန်းမိ၏။

"အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တချို့တော့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အလိုက် ဘုရားကျွန်အဖြစ် ရှိနေကြတုန်းပါပဲ၊ တချို့ကလဲ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝတဲ့ သူတွေ၊ ရာထူး ရာခံရှိတဲ့ သူတွေတောင် ဖြစ်နေကြပါပြီ။ မြနန်းနွယ်ရဲ့ သဘောကတော့ ဒါတွေကို မယုံပါဘူး ခမည်းတော် ဘုရား..."

"ဟိုး. . . ဟိုး ခမည်းတော်ဘုရား ဆိုတာက မြနန်းနွယ်ရဲ့ အဖေကိုပြောတာ မဟုတ်လား၊ ဘုရားကျွန် တွေပါလို့လဲ မြနန်းနွယ်က ပြောသေးတယ်။ တစ်နေရာ မှာတော့လဲ ထီးသုံး နန်းဟန် တွေနဲ့ သုံးနှုန်းနေတာကို တွေ့ရပြန်တယ်။ အဲဒါကို ကျုပ်ကတော့ ဘယ်လို နားလည်ရမှာလဲ"

"ဒီလိုပါရှင် တကယ့်မျိုးရိုး အစစ်ကတော့ မြနန်းနွယ်တို့ရဲ့ ခမည်းတော် ဘုရားဘက်က ခုနက ပြောတဲ့ မျိုးရိုးကပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်လို့ မယ်မယ်တို့ ဘက်ကတော့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်"

သဘာဝချင်း မတူသည့် မျိုးဆက် နှစ်ခုမှ ပေါက်ဖွားခဲ့သည့် မြနန်းနွယ်၏

ထူးခြားသော ရုပ်လက္ခဏာကို ကျွန်ုပ်သည် ငေးမော၍ ကြည့်နေမိပြန်၏။

“ခမည်းတော် ဘုရားဟာ ပုဂံမြို့က အရိုးအိုးတွေထဲမှာ လေကီပညာကျမ်းတွေ ရှိလိမ့်မယ် အထင်နဲ့ အရိုးအိုးတွေကို ဖောက်ပြီး ရှာဖွေခဲ့ရာက အစ၊ သဗ္ဗေးကန်ရွာက အုတ်ဂူမှာ ကျိန်စာ တစ်စောင်ကို ရရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကျိန်စာကို ခမည်းတော်ဘုရားဟာ တော်တော်ပဲ ယုံကြည်ပုံ ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျိန်စာပါအတိုင်း ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မနူဟာမင်းရဲ့ မြလက်စွပ်ကို ရှာဖွေဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါပဲ၊ ဦးဂွမ်တီ ကတော့ ကြားထဲက သက်သက်ဝင်ပြီး ကူညီခဲ့ပါ တယ်”

“အခုတော့ မြနန်းနွယ်ရဲ့…။”

ဟုတ်ပါတယ် ခမည်းတော် ဘုရားကတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီအလုပ်ကို ဆက်ပြီး လုပ်နေရတော့တာကတော့ ဦးဂွမ်တီကြီးဟာ ကြားထဲကနေ ဝင်ပြီး ကူညီရင်းက လျှို့ဝှက်ကျမ်းစာ အမျိုးမျိုး၊ ပရပိုက် အမျိုးမျိုး၊ စာပေကျမ်းဂန် အမျိုးမျိုးကို ရရှိခဲ့ရုံမျှမကဘဲ သူကိုယ်တိုင်ဟာလဲ တော်တော်ကို ပေါက်ပေါက် ရောက်ရောက် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် မြနန်းနွယ် အနေနဲ့ နောက် မဆုတ်စေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ မြနန်းနွယ်ရဲ့ ခမည်းတော်ဘုရား အယုံကြည်ကြီး ယုံကြည်သွားတဲ့ အလုပ် တစ်ခုကို မအောင်မြင်မချင်း လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိပါတယ်ရှင်”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ခုအား အလေးအနက် စဉ်းစားပေပြီ၊ ဥပမာအားဖြင့် ဆိုရသော် မြနန်းနွယ်သည် လည်းကောင်း ၎င်း၏ ခမည်းတော်ဆိုသူသည် လည်းကောင်း၊ ဦးဂွမ်တီသည် လည်းကောင်း၊ မနူဟာမင်း၏ ပျောက်ဆုံးနေသော လက်စွပ်သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသော ပုဂံခေတ် ကျိန်စာများနှင့် လောကီပညာရပ် ကျမ်းများသည် လည်းကောင်း၊ လှည်းဘီးတစ်ခု၏ ဒေါက်များ သဖွယ်သာ ဖြစ်ပြီးလျှင် ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဘီးကြီး တစ်ခုလုံးအား လည်ပတ်နိုင်စေမည့် ဝင်ရိုးကြီးနှင့်သာ တူ၍ နေလေ၏။

ဝင်ရိုး၏ တစ်နေရာ၌ ရောက်နေသူသည် ဝင်ရိုးနှင့် ထိုက်တန်သော စွမ်းရည်များ လိုပေသည်။ သတ္တိနှင့် စွန့်လွှတ်မှု များလည်းလိုပေသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ရင့်ကျက်သော တွေးခေါ်ရ တို့လည်း လိုပေသည်။

အရှင်းဆုံး ဆိုရပါမူ မြနန်းနွယ်၏ ခမည်းတော်ဘုရား အတွက် ဦးဂွမ်တီကြီးက ကြားထဲမှ သက်သက် အနစ်နာခံ၍ ဘဝ တစ်ခုလုံးမြှုပ်နှံသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးဂွမ်တီနှင့် မြနန်းနွယ်တို့ ၏ ထူးဆန်းသော ချဉ်ခြင်းကို အလိုဖြည့်ရန်အတွက် ဘဝ တစ်ခုလုံးမြှုပ်နှံရပေမည် မဟုတ်လော။

"ဒီမှာ မြနန်းနွယ် ဘာဘာညာညာ ကျမ်းတွေ ကျိန်စာတွေကိုတော့ ကျုပ်လည်း မယုံဘူး"

"မနုဟာ မင်းရဲ့မြလက်စွပ်ဆိုတာ ကိုတော့ ယုံကြည်တယ် ဆိုပါတော့"

"အဲဒါကိုတော့ ယုံပါတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းကို ရရင် မြနန်းနွယ်က ဘယ်လို အသုံးချမှာလဲ"

"မြနန်းနွယ် သဘောကတော့ ဒီပစ္စည်းဟာ၊ မနုဟာမင်းက မြင်းကပါသူဌေးကို ရောင်းချ ပြီးသားမို့ မြင်းကပါ သူဌေးပဲ ပိုင်တာပေါ့။ သူ့ပစ္စည်းကို သူ့ရဲ့ အရိုးအိုးထဲမှာပဲ ပြန်ပြီး ထားလိုက် ရုံပေါ့။ ဦးဂွမ်တီကိစ္စကရော ဦးဂွမ်တီက အဲဒီပစ္စည်းကို သူ့လက်ထဲမှာ ၄၉-ရက်လောက် ခေတ္တ ဆောင်ထားရုံလောက်ပဲ အလုပ်ရှိတယ် လို့ ဆိုပါတယ်"

ကျွန်ုပ်သည် လူတစ်ဦးဘဝ ဆုံးသွားနိုင်သည် အထိ ကြိုးပမ်းရှာဖွေပေးရမည့် ပစ္စည်း တစ်ခုသည် သင်္ချိုင်း ဂူခေါင်းတစ်ခုတွင်းသို့ ပြန်လည် ထည့်သွင်းရုံမျှသာ အလုပ်ဖြစ်သည် ဟူသော စကား အတွက် အနည်းငယ် စိတ်ပျက်မိလေ၏။

"မြနန်းနွယ် ဒီပစ္စည်းကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထား ဖို့လောက်တော့ဖြင့် ဒါလောက်တောင် ကြိုးစားကြဖို့၊ စဉ်းစားကြဖို့ မလိုပါဘူး ထင်ပါတယ်"

"လိုတာပေါ့ကွ"

ကျွန်ုပ်သည် မြနန်းနွယ်ကို ပြောလိုက်သော်လည်း မည်သည့်အချိန်က ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ရောက်၍နေသည် မသိရသော ဦးဂွမ်တီ၏ ကြားဖြတ်၍ အဖြေပေးလိုက်သံကို ကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကုတ်အင်္ကျီ အနက်ကြီးကို ဝတ်လျက် လွန်စွာ ကြီးမားသော ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းထားသည့် ပြောင်းဖူးမွေး ကဲ့သို့ ဖြူသလိုလို ဝါသလိုလို နှုတ်ခမ်းမွေးများနှင့် ဦးဂွမ်တီ၏ ရုပ်သွင်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

၎င်း၏ ဟန်ပန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ်က တွေ့မြင်ဖူးသော မြေလျှောက် ဝိဇ္ဇာ ဆိုသူများနှင့် တူသလိုလို၊ တရုတ်စာအုပ်များ၌ ရေးဆွဲထားသည့် တရုတ်ပညာရှိ အဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့် တူသလိုလို ရှိလေ၏။

လက်ထဲတွင်လည်း လူတစ်ရပ်မက မြင့်မားသည့် ဝါးတောင်ဝှေးကြီး တစ်ခုကို

ကိုင်၍ ထားသည်ဖြစ်ရာ တကယ်ပင် ပုံပြင်စာအုပ်များ၌ ရေးဆွဲထားသည့် ခရီးသည် တရုတ်အဘိုးအိုကြီး၏ ပုံပေါ်လွင်နေ၏။

"မင်းက ငါ့ကို ဘာကြည့်နေတာလဲ တရုတ်ပညာရှိကြီး ကွန်ဖူးရှပ်နဲ့ တူလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် 'လောက်အိုဇူး'ဆိုတဲ့ တရုတ်အဘိဓမ္မာဆရာကြီးနဲ့ တူနေလို့လား"

"အဲဒီလိုလဲ တူတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ မြနန်းနွယ်ကိုလဲ ကျုပ်က တော့ သိပ်ပြီး အံ့သြနေတယ်၊ ပစ္စည်းတစ်ခုကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထားဖို့ ကိစ္စလောက် အတွက်ကို ဒါလောက် စွန့်စား ကြိုးစား နေကြ တာကို နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ"

"လောကကြီးမှာ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားတဲ့ အလုပ်လောက် အရေးကြီးတာ ဘာများ ရှိလို့လဲကွ၊ အရေးအကြီးဆုံး အလုပ်ပေ့ါ ကွာ"

"ဘယ်လိုများလဲဗျာ၊ နားလည်အောင် ရှင်းပြစမ်းပါဦး"

"သူ့နေရာသူ ပြန်ထားတတ်အောင် လေ့ကျင့်ရမယ်တွ နေရာတိုင်း အရာတိုင်းမှာ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ တစ်ခုသာ ရှိစမ်းပါစေကွာ၊ အဲဒီလူဟာ တကယ့်ကို အစွမ်းထက်တဲ့ လူ၊ လောကကို အကျိုးပြုနိုင်တဲ့လူ ဖြစ်နေပြီကွ။ တိုတိုပြောမယ်ကွာ မင်းတို့ငါတို့ရဲ့ ဘုရင်သီပေါမင်းဟာ သူ့နေရာမှာသူ မရှိတော့ ဘူး၊ ကုလားဖြူတွေ ဖမ်းသွားပြီ မဟုတ်လား၊ အေး... သီပေါမင်း၊ ဒါမဟုတ် သီပေါမင်းလို ငါတို့ မြန်မာအမျိုးသားထဲက မင်း တစ်ပါးပါးကို ထီးနန်းရအောင် လုပ်တယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအလုပ်ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ လူဟာ တကယ့် မြန်မာရာဇဝင်မှာ ကမ္ဘည်း ထိုးလိုက်တဲ့ သူရဲကောင်းပေ့ါကွ။ ဒါဟာလဲ ဘာလဲ. . . သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်းပဲ မဟုတ်လား။ ကဲ ထားပါတော့၊ ငါတို့ ဟာ တကယ့်တော့ သုည သဘောက စခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံး သုည သဘောကို ရောက်သွားရင် နိဗ္ဗာန်လို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါဘာလဲ 'သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း'ပဲ မဟုတ် လားကွ။ ဒါကြောင့် အစွမ်းသတ္တိ ထူးချင်တဲ့လူတွေ၊ သူရဲကောင်း တွေ ဖြစ်ချင်တဲ့ သူတွေဟာ ဘုရားဟောင်းတွေ ပြန်ပြီး ပြင်ကြ တယ်တဲ့ကွ။ ဒါဟာလဲ တကယ့် အနှစ်သာရကို ထုတ်လိုက်ရင် 'သူ့ နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း'ပဲ မဟုတ်လား"

"ခင်ဗျား ပြောလိုက်တော့လဲ ဟုတ်သလိုလိုပဲ"

"ဟုတ်သလိုလိုတွင် ဘယ်ကလိမ့် မတုန်းကွ၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်တာမောင်. . .

ထပ်ပြီး ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ သေခြင်း၊ မွေးဖွားခြင်း ဆိုတဲ့ အလုပ်တွေဟာ 'သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း'ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တွေပဲကွ။ နိမ့်မှာန် မရမချင်း လုပ်နေရမယ့် အလုပ်တွေ မဟုတ်လားကွ၊ ဟဲ. . . ဟဲ. . . မင်း ခေါင်းနည်းနည်း ရှုပ်သွားပြီထင်တယ်။ မင်းလဲ ကြားဖူးမှာပေါ့ကွာ၊ နှစ်ပေါင်း များစွာ အသက်ရှည်တဲ့ ရသေ့ကြီးတွေ အကြောင်း အစဉ်နုပျိုနေကြတယ် ဆိုတာလေ။ တကယ်တော့ ဒါဟာ မဆန်းပါဘူးကွ၊ လူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ထဲမှာရှိတဲ့ (မိန္ဒူ) ကလေးတွေကို ယိုယွင်း မသွားဘဲ 'သူ့နေရာသူပြန် ထားခြင်း'အလုပ်ရဲ့ အဖြေတစ်ခု၊ ရလဒ်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား"

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီ၏ စကားကို လေးနက်စွာ စဉ်းစား ရလေတော့၏။ သူ၏ တွေးခေါ်ပုံသည် ဟုတ်သလိုလိုလဲ ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် 'သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း' ဆိုသည့် အဘိဓမ္မာ သည် မည်သူ၏ အဘိဓမ္မာမှ ဆက်နွယ် ပေါက်ဖွား လာသနည်းဆို သည်ကိုလည်း စဉ်းစားကြည့်မိ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အဘိဓမ္မာကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသော်လည်း ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ အဘိဓမ္မာ တို့ကို ထိုက်သင့် သလောက်တော့ ဖတ်စမ်းကြည့်ဖူး၏။

သို့ရာတွင် ထမင်းချက်ကြီး ဦးဂွမ်တီ၏ 'သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း' ဆိုသည့် အဘိဓမ္မာကို ဖတ်မိခြင်း မရှိပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ စဉ်းစားနေရာမှ မြနန်းနွယ်အား လှမ်း၍ ကြည့်ရာ မြနန်းနွယ်သည် အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးငယ် ကဲ့သို့ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

"ချစ်ခြင်း ဆိုတာရယ်၊ သနားခြင်း ဆိုတာရယ်၊ သူတစ်ပါး ချမ်းသာတာကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာရှိခြင်း ဆိုတာရယ်ဟာ တကယ်တော့ 'သူ့နေရာသူပြန်ထားခြင်း' သဘောတရားတွေ ပါပဲကွာ၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာဆိုတဲ့ ဥပေက္ခာ စကားလုံးဟာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ဖြစ်ကြတာပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့. . . 'သူ့နေရာသူပြန်ထား ခြင်း' သဘောတရားကပဲ ချုပ်ထားတာပဲ မဟုတ်လားကွ"

ဟု ဦးဂွမ်တီက မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ စသည့် ဗြဟ္မစိုရ် တရားကိုပင် ရှင်းပြလေ၏။

"ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆန္ဒက ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ သဘောတရား အတိုင်း

မနုဿဟာမင်းရဲ့ လက်စွပ်ကို ရအောင် ကြိုးစားပြီး သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်းဆိုတဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့က အလုပ်ကြီးများမှာ ကူညီပေးစေချင်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

“ဒီကိစ္စက ကူညီချင်တဲ့ စေတနာတစ်ခုတည်း ရှိရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးဗျ၊ ရဲရင့်ခြင်းလဲ ရှိဖို့ လိုတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်မှာ ရဲရင့်ခြင်း ရှိမရှိကိုတော့ ခင်ဗျားတို့က မလေ့လာသေးဘူးလား”

“လေ့လာဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။ သတ္တဝါဆိုတာ မူလက ရဲရင့်ခြင်းရှိပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တွေကို သိနေ၊ မြင်နေ၊ ကြားနေရပါများလာတဲ့အခါမှာ တဖြည်းဖြည်း ရဲရင့်ခြင်း တွေဟာ ဆုတ်လျော့လာတယ်ကွ။ ဒီစကား မင်းမယုံဘူးလား။ ဥပမာ ပြောပြမယ်။ လူငယ်နဲ့ လူကြီးတောင် မတူဘူးကွ၊ လူငယ်မှာ ရဲရင့်ခြင်း ပိုရှိတယ်။ လူကြီးကတော့ ခုနက ငါ့ပြောတဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတွေ လူငယ်ထက်ပိုပြီး ကြုံတွေ့ ရလေတော့ ရဲရင့်ခြင်းတွေ ပိုပြီး ဆုံးရှုံးကုန်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒီတော့ ရဲရင့်ခြင်း ရှိမရှိ စုံစမ်းဖို့ မလိုပါဘူး။ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်းနည်းဗေဒနဲ့ မင်းကို ရဲရင့်ခြင်းတွေ အပြည့်အဝ ရရှိအောင် ငါလုပ်ယူနိုင်ပါတယ် ကောက်တဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီ၏ သဘောတရားကိုလက်ခံရတော့ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်လာ၏။ စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လဲ ၎င်းပြောသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ ရပြန်လေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် စောဒက တက်လိုသေးသည် ဖြစ်၍ အောက်ပါစကားကို ပြောလေ၏။

“ရဲရင့်ခြင်း ဆိုတာဟာ လုပ်ယူလို့ ရသလား ဦးဂွမ်တီ”

“ဒီလို မဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ်တော့ ဒီလောကကြီးမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ နှိုင်းယှဉ်မှုကြောင့်သာ အရာရာဟာ ဖြစ်ပေါ်နေတာ၊ ရဲရင့်ခြင်းလဲ မရှိဘူး၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းလဲ မရှိဘူး၊ မြင့်မားတာလဲ မရှိဘူး၊ နိမ့်ကျတာလည်း မရှိဘူး”

“ဦးဂွမ်တီ ပြောတာ ကျုပ်နားမလည်ဘူး”

“ဒီလိုလေကွာ ငါဟာမင်းရဲ့ ဦးလေးအရွယ်မို့ မင်းကငါ့ကို ဦးဂွမ်တီလို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ အခုနေ အသက် ၈၀ လောက်အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဒီအနားကို ရောက်လာရင် ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်မယ် မှတ်သလဲ ‘တူမောင် မောင်ဂွမ်တီ’လို့ ခေါ်မှာပေ့ါ၊ သူ့ရဲ့ တူအရွယ်လောက် ရှိတာကိုး၊ ဒီတော့ ဂွမ်တီ တစ်ယောက်တည်း မှာ ဦးလေး ဖြစ်လိုက်၊ တူ ဖြစ်လိုက် ဖြစ်မနေဘူးလား၊ တကယ်တော့ ဦးလေး ဆိုတာလဲ မရှိဘူး၊ တူ ဆိုတာလဲ မရှိဘူး၊ ဥပမာ ထပ်ပြောဦး မယ်ကွာ၊ မင်းကို စာသင်ပေးတဲ့ ကျောင်းဆရာနဲ့ တွေ့ရင် မင်းဟာ တပည့် မဟုတ်လား၊ တစ်ခါ မင်းက စာသင်ပေးခဲ့ရတဲ့ လူနဲ့ တွေ့ရင်တော့ မင်းက ဆရာ ဖြစ်နေပြန်ရော မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ လောကမှာ ဆရာ တပည့်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ နှိုင်းယှဉ်မှုကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်နေတာ။ ဆရာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်မိရင် မင်းဟာ တပည့် ဖြစ်သွားပြီ၊ တပည့်နဲ့နှိုင်းယှဉ် မိရင် မင်းဟာ ဆရာ ဖြစ်သွားပြန်တယ်။ ဒီလိုပဲ မင်းထက်အရပ်ပုတဲ့ လူနဲ့ မင်းနှိုင်းယှဉ်မိရင် မင်းဟာ အရပ်မြင့်တဲ့လူ ဖြစ်ပြီ၊ မင်းထက် မြင့်တဲ့သူနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တော့ မင်းဟာ ပုတဲ့သူ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီတော့ မြင့်ခြင်း . . . . နိမ့်ခြင်း ဆိုတာဟာ မရှိဘူး၊ နှိုင်းယှဉ်မှုကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်နေတာတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီ၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် သူ၏ အတွေးအခေါ်များအား လက်မခံရတော့မလို ဖြစ်၍ နေ၏။

“တစ်သက်မှာ တစ်ခါကတော့ သေမှာပဲ၊ သေခြင်း ဆိုတာဟာလည်း တကယ့်တော့ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်းဆိုတဲ့ သဘောတရားထဲက တစ်ခုပဲ၊ ဒီတော့ ဘာမှကြောက်ဖို့ မရှိပါဘူး။ သေဖို့ အဆင်သင့် အမြဲ ဖြစ်နေတဲ့လူဟာ ဘာကိုများ ကြောက်ရွံ့ဖို့ ရှိသေးလို့လဲ”

“သတ္တဝါတွေဟာ သေဖို့ ကြောက်နေကြတာ ချည်းပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ရဟန္တာတွေကျတော့ သေဖို့ ဘယ်ကြောက်လိမ့်မလဲ။ ဆက်ပြီး ရှင်နေတာကိုတောင် ငြီးငွေ့တော်မူကြတယ်။ အရဲရင့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေ့ါကွာ”

ဦးဂွမ်တီသည် ဤသို့ ပြောဆိုနေစဉ်၌ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ထုတ်၍ ကိုက်ဖွဲ့ လိုက်ပြီးလျှင် ပါးစောင်၌ ငုံ၍ ထားလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီနှင့် မြနန်းနွယ်တို့၏ ကိစ္စ၌ ပါသင့် မပါသင့်ကို ဆုံးဖြတ်ရန် အတွက် အလေးအနက် စဉ်းစား၍ နေလေ၏။

"စွန့်လွှတ်မှုတိုင်းမှာ ရရှိမှုတစ်ခု ရှိစမြဲပဲကွ။ ဘိန်းမုန့် သည် ဘိန်းမုန့် တစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ရတဲ့ အတွက် ပိုက်ဆံ တစ်ပြားရတယ်။ စာရေးတစ်ယောက်ဟာ တစ်လလုံး သူလုပ်ချင်တာ မလုပ်ဘဲ အရာရှိက ခိုင်းလိုက်တာကို လုပ်ဖို့ သူ့ရဲ့တစ်လတာ အခွင့်အရေးကို စွန့်လွှတ်ရတဲ့အတွက် လကုန်တဲ့အခါမှာ လခအဖြစ် ငွေ ၃၀ိ/-ကို ရတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းလဲ အခုကိစ္စမှာ စွန့်လွှတ်မှု အတွက် တန်ဖိုးတစ်စုံတစ်ရာကိုတော့ ရမှာအမှန်ပဲ" ဟု ကျွန်ုပ်၏ ချီတုံချတုံ ဖြစ် နေသော စိတ်ဓာတ်ကို နှိုးဆွလိုက်သော စကားကို ဆိုလေ၏။

"ကျုပ်က ဘ၀တစ်ခုလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တဲ့ မြကျောက်ကို ရအောင် ကြိုးစားတဲ့အတွက် ဘယ်လိုများ တန်ဖိုး တွေ့ရမှာလဲ ဦးဂွမ်တီ"

"ဒါကတော့ ရှင်ကြိုက်တာ ပြောပေါ့၊ မြနန်းနွယ်တို့ကတော့ ရှင့်ရဲ့ အကူအညီကို လိုနေတာ အမှန်ပဲ၊ ပြောသာ ပြောပါ အားမနာပါနဲ့" ဟု တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ပိတ် ရေငုံနေသည့် မြနန်းနွယ်က ဝင်၍ ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြနန်းနွယ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ တကယ်ပင် ကျွန်ုပ်၏ အကူအညီကို လိုချင်လှကြောင်း ပေါ်လွင်လျက် ရှိပေသည်။

"ပြောလိုက်လေကွာ ၊ မင်း ဘာကို လိုချင်သလဲ"

"ကျုပ် ဘာကိုမှ မလိုချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စ အောင်မြင်အောင် ကျုပ် ကူညီပေးမယ်"

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မည်ပုံ ဆုံးဖြတ်မိသည်ဟုပင် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် မပြောတတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်ပါးစပ်မှတော့ အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အဖြေကို လွန်စွာ သဘောကျ၍ သွားသဖြင့် ဦးဂွမ်တီသည် မျက်စိပေါက်များ ပျောက်ကွယ်သည့်အထိ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

"မင်းလိုချင်တဲ့ ဥစ္စာက အဖိုးတန်ဆုံးကွ"

"ကျုပ်က ဘာမှမလိုချင်ဘူးလို့ ပြောတာဗျ"

"အေးလေ ဘာမှ မလိုချင်ဘူး ဆိုတာကိုက မင်းလိုချင်တဲ့ ဆန္ဒမဟုတ်လားကွ၊

ဘာမှ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အရာဟာ တကယ့်တော့ ရှိတယ်ကွ။ ဒါက သိပ်ပြီး လေးနက်တယ်။ သုညရဲ့ သဘောတရားကို မင်းနားလည်သွားတဲ့ နေ့ကျရင်တော့ ငါပြောတာတွေဟာ တန်ဖိုးရှိ လာလိမ့်မယ်” ဟုဆိုကာ ဦးဂွမ်တီသည် ဆေးငုံ၍ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မြနန်းနွယ်တို့ သာလျှင် စကား ပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။ မြနန်းနွယ်၏ အမူအရာနှင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ ဆက်ဆံရေး တို့သည် နာရီပိုင်း အတွင်း၌ပင် ရင်းနှီး၍ လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွှေမော်ဓောစေတီအား အတူတကွ လှည့်ပတ် ဖူးကြပြီးလျှင် လမ်းခွဲ ကြရလေ၏။ မြနန်းနွယ်သည် ပဲခူးမြို့တွင်းရှိ ၎င်း၏ အသိမိတ်ဆွေ တစ်ဦး၏ အိမ်၌ တည်းခို၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဂွမ်တီမှာမူ ဘုရားပေါ်၌ ရှိသော ဇရပ်တွင် ပင်လျှင် တည်းခိုကြ လေ၏။

မြနန်းနွယ်နှင့် ခွဲခွာခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်ဟု အကြံပြုမိသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခြင်းနှင့် မြနန်းနွယ်အား ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ သို့မဟုတ် ချစ်ခြင်းတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပတ်သက်ခြင်း မရှိသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်သည် လုံးဝ ပြောဆို ခြင်း မပြုတော့ဘဲ နှုတ်ပိတ်၍ နေလိုက်ရ တော့၏။

*****

အခန်း (၉)

သင်ဆရာ မြင်ဆရာ

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဂွမ်တီသည် ထိုနေ့ညက ရွှေမော်ဓောဘုရား ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ဇရပ်တစ်ခု အတွင်း၌ပင် အိပ်စက်ကြလေ၏။

ညစာစားရန် အချိန်၌ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးသာလျှင် ကုန်းတော်ပေါ်မှ ဆင်း၍ ထမင်းဆိုင်၌ ထမင်း သွား၍ စားရ၏။

ဦးဂွမ်တီမှာမူ နေမွန်းတိမ်းသည့် အချိန်မှစ၍ ရေနွေးကြမ်း မှတစ်ပါး မည်သည့် အစား အသောက်ကိုမျှ စားသောက်သည်ကို ကျွန်ုပ် မတွေ့ ရပေ။ ရေနွေးကြမ်း သောက်ရာ၌လည်း ကျွန်ုပ်အား သင်္ချိုင်းကုန်းတွင် ထက်ခြမ်းခွဲ၍ ပြသော မြေပံုညှွန်းနှင့် လျှို့ဝှက်စာများ ပါသည့် ရေနွေး ကရား ကလေးနှင့်ပင် ရေနွေးကြမ်း ခါးခါးကြီးကို သောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းဆိုင်မှ ပြန်လာပြီးနောက်မှ ဦးဂွမ်တီနှင့်စကားပြောလေ၏။

ဦးဂွမ်တီသည် သူ၏ တောင်ဝှေးကြီးကို တတောက်တောက် ထောက်ရင်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လျက် ကျွန်ုပ်မေးသမျှသော မေးခွန်းတို့ကို ဖြေလေ၏။

"ဦးဂွမ်တီ ခင်ဗျားကို အခုမှပဲ သတိထားမိတယ်။ ခင်ဗျား ညစာမစားဘူးနော်" ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

"ညစာတင် ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ။ မွန်းတိမ်းရင် ရေနွေးကြမ်း ကလွဲပြီးဘာမှ မစားဘူး။ ဒီအကျင့်ဟာ အသက်၁၉ နှစ်သား လောက်ကတည်းက ကျင့်လာခဲ့တာ"

"ဥပုသ်စောင့်တာလား"

"ဥပုသ် စောင့်တာလို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ ညစာတစ်နပ် သက်သာတယ်လို့ပဲ ခေါ်ခေါ် တစ်နပ် စာတော့ သက်သာတာ အမှန်ပဲ၊ နေမွန်းတိမ်းပြီးတဲ့ အခါမှာ အစားစားရင် ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ 'ဘဝင် ဥတ္တရိဝါတ' ဆိုတဲ့ လေတစ်မျိုးဟာ ထကြွတယ်ကွ။ အဲဒီလေဟာ လူကို စိတ်ကြီးဝင်စေတယ်"

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီ၏ ညစာစားလျှင် ဘဝင်မြင့်တတ် သည့်ဟူသော စကားကို စဉ်းစား နေ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ်၌ ဦးဂွမ်တီက ဆက်၍ ပြောပြန်၏။

"မင်းဟာ ကိစ္စတစ်ခုကို ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ စာထဲမှာတော့ ပရသန္တက သူတစ်ပါးပစ္စည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ထေယျစိတ္တ ခိုးလိုတဲ့စိတ် ရှိရမယ်။ ဥပက္ကမ - ခိုးလဲ ခိုးဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ ဒါမှ ခိုးမှု မြောက်တယ်တဲ့ကွ။ အဲဒါတွေက အရေးမကြီးဘူး"

"ဘာက အရေးကြီးသလဲဗျ"

"အရေးကြီးတာကတော့ မင်းဟာ ကိစ္စရပ်တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ပဲ၊ ဒီတော့ မင်းကို ဒီကိစ္စ ဆောင်ရွက်ဖို့ ပညာသင်ပေး ရလိမ့်မယ်"

ဦးဂွမ်တီအား ကျွန်ုပ်က ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဦးဂွမ်တီသည် အမှန်တကယ်ပင် ကျွန်ုပ်၌ လိုအပ်သော ပညာကို သင်ကြားပေးရန် ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ၎င်း၏ မျက်နှာက ဖော်ပြလျက် ရှိပေသည်။ ၎င်းသည် ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ကိုက်ဖွဲ့၍ ပါးစောင်၌ ငုံ၍ ထားပြီးလျှင် . .

"(တစ်)အချက်တော့ သူခိုးတစ်ယောက်ဟာ သူဌေး တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထားမျိုး ရှိရမယ်ကွ" ဟု ပြောလေ၏။

ထိုစကားကို ကျွန်ုပ်က မကျေနပ်သဖြင့်..

"ဘယ်လိုလဲ ဦးဂွမ်တီ သူခိုးနဲ့ သူဌေးကို အတူတူပဲလို့ ဆိုချင်တာလား" ဟု ပြန်၍ မေးခွန်း ထုတ်လိုက်လေ၏။

"အေး.. ဟုတ်တယ်"

"သူဌေးလို စိတ်ထားမျိုး ရှိနိုင်မှ မင်းရဲ့ ပျော့ညံ့တဲ့ စိတ်ဟာ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းကို မဆို တရားသည်လို့ ထင်ရင် လိုချင် မက်မောတတ်တဲ့စိတ်ထားရှိမှ ဘယ်အရာမဆို

အခေါင်မြင်နိုင်မယ်။ အဲဒီလိုပဲ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်မှာလဲ သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ရှစ်ဆယ်ရာ ခိုင်နှုန်းထက် မနည်း ပါနေရမယ်ကွ၊ ဒီလိုမှ မပါရင် ၎င်းကိစ္စ အခေါင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

ဦးဂွမ်တီ၏ စကားကို အလေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရ ပြန်၏။ ၎င်း၏ စကားကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မှန်သည် မှားသည်ကို ထား၍ အောက်ပါ အချက်အလက်များသည် ဦးဂွမ်တီ၏ စကားနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်လျက် ရှိနေသည်ကို သတိပြုမိလေ၏။

(နှစ်) အချက်ကတော့ ကိစ္စရပ် တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်တော့မယ်ဆိုရင်၊ ကိုယ့်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို ကိုယ် ယုံကြည်ရမယ်။

(သုံး) အစောင့်အစည်း ချုပ်တီးနိုင်ရမယ်။

(လေး) အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ် နိုင်ရမယ်။

(ငါး) အကွက်ချပြီး စီမံတတ်ရမယ်။

(ခြောက်) တွက်ကပ်မှု မရှိဘဲ ကိုယ်တိုင်ချည်း လုပ်ရမယ်။

(ခုနစ်) သေသေသပ်သပ် ဝတ်စား ဆင်ယင် တတ်ရမယ်။

(ရှစ်) ညှာတာ ထောက်ထားရမည့် သူကို ညှာတာတတ်ရမယ်။

(ကိုး) ဘာဝန်လဲယူရဲရမယ်။

(တစ်ဆယ်) နှုတ်လုံရမယ်။ အခု ငါပြောတဲ့ အချက်တွေကို အချက်အလက်နဲ့ တကွ၊ မင်းဟာ လိုက်နာရမယ်။ အဲဒီ အခြေခံ အချက်ကြီး ဆယ်ချက်ကို မလိုက်နာရင် မင်းဟာ တာဝန် ကျေပွန်သူတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး"

"ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အချက်တိုင်းသာ လိုက်နာရင် ထိုကိစ္စ လုပ်ဖို့ရာမှာ ဒီအတိုင်း ကျင့်နိုင်ရင် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နိုင်နေပြီပဲ" ဟု ကျွန်ုပ်က ဦးဂွမ်တီအား ပြောလိုက်ရာ ဟက် ဟက်ပက်ပက်ရယ်မော၍...

"မင်းသိပ်ပြီး မဆိုးတော့ဘူး။ ဘယ်ဘက်မှာပဲ အခေါင်မြင် အခေါင်မြင်၊

အခေါင်မြင်တဲ့ လူတွေဟာ ဇာတ်မင်းသားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စာရေးဆရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူဌေးကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူတစ်ပါး ပစ္စည်း ယူချင်တဲ့ စိတ်ထားမျိုး ရှိမယ့် ညာဉ်နည်းနည်းပါမှ ဖြစ်တာကွ။ အဲပြီးတော့ အရေးကြီးတာ တစ်ခု မှာရဦးမယ်။ အကျပ်အတည်း တွေ့လာရင် ဒုက္ခတွေ့လာရင် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေတတ်ရမယ်။ အဲဒါမှ အကျပ်အတည်းက လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်း တွေကို ရမယ်"

ဦးဂွမ်တီနှင့် ကျွန်ုပ်သည် စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်၍ နေကြလေ၏။ အထက်၌ ဆိုခဲ့သော အချက် ဆယ်ချက်ကိုလည်း တစ်ချက်ချင်း အသေးစိတ် ရှင်းပြလေ၏။

အချို့ နေရာများ၌ ပုံတိုပတ်စကလေးများပင် ထည့်သွင်း၍ ရှင်းပြလေ၏။ အတော်အတန် ညဉ့်နက် လာသည့်အခါ၌ ဦးဂွမ်တီ က ပြောပြပြန်သည်မှာ . .

"ထိုကိစ္စကို မင်းလုပ်မယ် ဆိုရင် အသတ်အပုတ် အထိုးအကြိတ် ကလေးလဲ တတ်ရမယ်ကွ"

"အဲဒီပညာက နှစ်ပေါင်းများစွာ သင်မှ တတ်မယ့် ပညာမျိုး မဟုတ်လား ဦးဂွမ်တီ"

"သဘောတရား မပါဘဲ၊ လေ့ကျင့်မှု သက်သက်ဆိုရင်တော့ မင်းပြောသလို သင်မှ တတ်မယ်။ သဘောတရားကို နားလည်ရင်တော့ ချက်ချင်းကို တတ်နိုင်တာ မျိုးကွ။ မင်းအနေနဲ့ စဉ်းစားကြည့်လေ တိုက်ခိုက်တယ် ဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး နိုင်အောင် သတ်ပုတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ရန်သူက ကိုယ့်ကို အနာတရ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ကိုယ်က အနာတရ မဖြစ်အောင် ရှောင်တိမ်းတယ်။ တစ်နည်း ပြောရရင် 'သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း' ပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ တိုက်စရာရှိ ကိုယ်ကစပြီး တိုက်ခိုက်ရမယ်။ ဒလစပ်တိုက်ခိုက်ရမယ်။ ရန်သူ စဉ်းစားချိန် မရအောင်၊ ခုခံချိန် မရအောင် အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်ရမယ်။ ကာကွယ်ဖို့၊ ခုခံဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားနဲ့၊ တိုက်ခိုက်ဖို့သာ စဉ်းစားရမယ်။ ဒီနည်းကိုသာ ကျင့်သုံးရင် ရန်ပွဲတစ်ရာမှာ တစ်ရာစလုံး အနိုင် ရနိုင်တယ်ကွ"

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီ၏ သတ်ပုတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော သင်ခန်းစာများ၊ သဘောတရား များကို နားထောင်ရင်း တစိမ့်စိမ့် တွေးနေမိလေ၏။ ဤသို့နှင့် နှစ်ယောက်သား စကား တပြောပြော နှင့် လျှောက်၍လာခဲ့ရာ သန်းခေါင်ကျော်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ခေတ္တ အနားယူရင်း ဇရပ်ပေး၌ ပက်လက်လှန်၍ လဲလျောင်းနေမိ၏။ ဦးဂွမ်တီသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လဲလျောင်းရာမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာ၌ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြန်ရောက်ပြီးလျှင် "လာဟေ့. . အလုပ်စကြစို့" ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်၍ သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း၏နောက်မှ လိုက်ပါ၍ သွားခဲ့ရာ ဘုရားကုန်းအခေါက်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်၍ သွားခဲ့ရာ လွန်စွာ ခိုင်ခံ့သော ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး တစ်လုံး ရှေ့သို့ ရောက်လျှင်. . .

"လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းတဲ့အနေနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ တက်ပြီး လုပ်ငန်းစကြည့်ရမယ်" ဟုဆိုလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဤသို့သော အမှုမျိုးကို မပြုဘူးသည် ဖြစ်ရာ ဦးဂွမ်တီက တက်ပြီး ယူရမယ်ဟု ဆိုလိုက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ လာသည် အထိ ထိတ်လန့်မိတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ထိုအချိန်၌ ခံစားလိုက်ရသော စိတ်၏ ခံစားမှုလောက် ကသိကအောင့် ဖြစ်ခြင်းထက် မည်သည့် အခါမျှ မဖြစ်ဖူးခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေဖျားလက်ဖျားများသည် အေးစက်၍ပင် လာလေ၏။

"လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီပစ္စည်းကို ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်မှာလဲ၊ မတော်တဆ မိသွားရင် ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းကြီး ပျက်စီး မသွားနိုင်ဘူးလား" ဟုကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးဂွမ်တီ က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

"မင်း သိပ်ကြောက်နေပြီ ထင်တယ်။ ငါပြောတဲ့ သင်ခန်းစာနံပါတ်တစ်အတိုင်း မင်းကိုယ်မင်း သူဌေးစိတ် မွေးပြီး ဒီအိမ်ကြီးဟာ မင်းအိမ်လို့ သဘောထား ဝင်သွားစမ်းပါကွာ။ အထဲရောက်ရင် နှစ် အချက်ဖြစ်တဲ့ မင်းကိုယ်မင်း ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့ စိတ်ကို မွေးပြီး ပစ္စည်း ဖြစ်စေ၊ ငွေ ဖြစ်စေ ယူခဲ့ရမယ်။ ချောင်းဆိုး ချင်တာတို့၊ ရေသောက် ချင်တာတို့ကို အောင့်အည်း ချုပ်တီး ရလိမ့်မယ်။ ကျန်တာတွေကိုတော့ ငါသင်ပေးတဲ့ အတိုင်းပေါ့ကွာ"

ဦးဂွမ်တီသည် အထက်ပါ စကားကို ဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား တစ်ယောက်တည်း ထား၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ ယိုစိမ့်ထွက်လာသည် အထိ စိတ်အိုက်၍ နေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဦးဂွမ်တီ၏ ပျက်ရယ်ပြုမှုကို မခံလိုသည် ဖြစ်၍ ဝင်ရောက်၍ ပိုင်ရှင် မသိသော ပစ္စည်း တစ်ခုခုကိုယူရလေတော့၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ် စွန့်စားစွာ ယူခဲ့ရပုံကို အသေးစိတ် ရေး၍ ပြရပါမူ ဤစာအုပ်ထက် ထူသော စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ပင် ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအိမ်အတွင်းမှ ရတနာ ပစ္စည်းထုပ်နှင့်အတူ ရွှေမော်ဓောဘုရားပေါ်သို့ ပြန်၍ တက်လာခဲ့လေ၏။

"ဦးဂွမ်တီ. . . ဟောဒီမှာ ပစ္စည်းတွေ ရလာပြီဗျ" ဟု ကျွန်ုပ်က အားရဝမ်းသာ ပြောဆိုသော်လည်း ဦးဂွမ်တီက ဟက်ဟက် ပက်ပက် ဝမ်းသာခြင်းကို မပြဘဲ ကျွန်ုပ်အား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍...

"ဒါပဲပေါ့ကွ၊ မင်းတော်တော်လေး စွန့်စားဝံ့သားပဲ။ အလုပ်တော့ ဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ။ ပညာရှိမှာ ဝမ်းသာမှု၊ ဝမ်းနည်းမှု မရှိရဘူးကွ။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ပေးပေး အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဟောဒီအိတ်ကြီးထဲ ထည့်ပြီး ပိုင်ရှင်ဆီကို ပြန်ပို့ ရမယ်ကွ" ဟုဆိုကာ ဦးဂွမ်တီသည် ကျွန်ုပ်ယူလာသော ပစ္စည်းများအား အညိုရောင် စက္ကူအိတ်ကြီး အတွင်းသို့ ထည့်လိုက် လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဂွမ်တီသည် ရန်ကုန်မြို့ ဆီသို့လာခဲ့ကြလေ၏။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ် သွားရောက်ရမည့် ခရီးစဉ်များကို မြေပုံနှင့် တကွ ပြရုံမျှမက၊ ကျွန်ုပ် တွေ့ဆုံ ရမည့် လူများ၏ အမည်များကိုလည်း ပြောပြလေ၏။

ထိုသူများမှာ အငြိုးအမုတ် ကြီး၍ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အား လုပ်ကြံခြင်း၌ တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိဘဲ လုပ်ဝံ့ကြသည့် နဂါးနက် ဂိုဏ်းသားတို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင် အကြမ်းဖက် ဝါဒကို နှစ်သက်သူများ အသင်းအဖွဲ့များ တည်ထောင်၍ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား ဆန့်ကျင်၍ နေကြသော အချိန်ဖြစ်၏။

နဂါးနက်ဂိုဏ်း ဆိုသည်မှာ အကြမ်းဖက်သမားတို့၏ အသင်း အဖွဲ့တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ ၎င်း ဂိုဏ်းသားတို့သည် မြန်မာပြည် အရပ်ရပ် နှင့် ကမ္ဘာအနှံအပြား၌ပင် ရှိသည်ဟုဆို၏။

တစ်ခါက လာဘ်စားသော မျက်နှာဖြူ တရားသူကြီးထံသို့ ဘီစကွတ်မုန့် သံဘူး တစ်ခု နဂါးနက် ဂိုဏ်းသားတို့က စာတိုက်မှနေ ၍ လက်ဆောင် ပို့လိုက်သည် ဆို၏။

၎င်း တရားသူကြီးက ဘီစကွတ်ဘူးအား ဖွင့်၍ ကြည့်ရာ အတွင်း၌ လက်ညှိုးနှင့် လက်မနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်ချင်း တူသော အရာများကို သံဘူးအပြည့် ပါရှိသည်ဟု ဆို၏။

ထို့ပြင် “သင်လို လာဘ်စားပြီး မတရား အမိန့်ချနေတဲ့ တရားသူကြီးမျိုးတွေရဲ့ လက်တွေပဲ။ ယခု သင်စစ်ဆေးနေသည့် လူသတ်မှု တရားခံကို လွှတ်ပစ်ပါ။ သို့မဟုတ်ပါက သင်၏ လက်မနှင့် လက်ညှိုးကို ငါတို့ရအောင် ဖြတ်ယူအံ့” ဟု အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့်ရေး သားထားသော စာကိုပါ ထည့်၍ ပေးလိုက်သည် ဖြစ်ရာ ၎င်းတရားသူကြီးသည် တရားသူကြီး အဖြစ်မှ လုံးဝ အနားယူသွားတော့သည် ဆို၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဂွမ်တီ တို့သည် လိုအပ်သည်များ ပြောဆိုပြီးနောက် စာတိုက်ကြီးသို့ သွားရောက်ကာ ကျွန်ုပ် ယူလာခဲ့သော ပစ္စည်းများအား ပါဆယ်လုပ်၍ ပိုင်ရှင်ထံ ပြန်ပို့လေ၏။

ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီဆိုသော ထူးဆန်းသည့် ထမင်းချက်ကြီးနှင့် ခွဲခွာ၍ ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခြင်း ခရီးစဉ်ကို စတင်ခဲ့ ရလေတော့၏။

*****

“တစ်သက်မှာ တစ်ခါကတော့ သေမှာပဲ၊ သေခြင်း ဆိုတာဟာ လည်း တကယ်တော့ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း ဆိုတဲ့ သဘော တရားထဲက တစ်ခုပဲ၊ ဒီတော့ ဘာမှကြောက်ဖို့ မရှိပါဘူး။ သေဖို့အဆင်သင့် အမြဲ ဖြစ်နေတဲ့လူဟာ ဘာကိုများ ကြောက်ရွံ့ ဖို့ ရှိသေးလို့လဲ”

“သတ္တဝါတွေဟာ သေဖို့ ကြောက်နေကြတာ ချည်းပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ရဟန္တာတွေကျတော့ သေဖို့ ဘယ်ကြောက် လိမ့်မလဲ ဆက်ပြီး ရှင်နေတာ ကိုတောင် ငြီးငွေ့တော်မူကြတယ်။ အရဲရင့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့ကွာ”

“မင်း လိုချင်တဲ့ ဥစ္စာက အဖိုးတန်ဆုံးကွ”

“ကျုပ်က ဘာမှမလိုချင်ဘူးလို့ ပြောတာဗျ”

“အေးလေ ဘာမှမလိုချင်ဘူး ဆိုတာကိုက မင်းလိုချင်တဲ့ ဆန္ဒ မဟုတ်လားကွ၊ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အရာဟာ တကယ်တော့ရှိတယ်ကွ။ ဒါက သိပ်ပြီး လေးနက်တယ်။ သူညရဲ့ သဘော တရားကို မင်းနားလည် သွားတဲ့ နေ့ကျရင်တော့ ငါပြောတာတွေဟာ တန်ဖိုး ရှိလာလိမ့်မယ်”

အခန်း (၁၀)

နဂါးတိုင်းပြည်သို့ အသွား

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီ စေခိုင်းလိုက်သည့် အတိုင်း မြန်မာပြည်မြေပုံ၏ တောင်ပိုင်း အစွန် ဖြစ်သော တောင်သုံးလုံး ဒေသသို့ ခရီး ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က ဖတ်ဖူးသော အာလာဒင်နှင့် ထူးဆန်းသော ဆီမီးခွက် ပုံပြင်ကို အမှတ် ရမိလေ၏။

အာဖရိက တိုက်မှ လာသော မှော်ဆရာကြီးက အာလာဒင်အား ဘီလူးစောင့်သော ဆီမီးခွက်ကို သွားရောက် ယူခိုင်းပုံ၊ အာလာဒင် က စွန့်စားသွားရောက်ခဲ့ပုံ တို့ကို သတိရမိလေ၏။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်သည် မှော်ဆရာကြီးနှင့် တူသောထမင်းချက်ပညာရှိကြီး ဦးဂွမ်တီက အစွမ်းထက်သော မြလက်စွပ်ကို ကျွန်ုပ်အား စွန့်စား၍ ယူငင်ခိုင်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အာလာဒင်ကား ထူးဆန်းသော ဆီမီးခွက်ကို စွန့်စွန့်စားစား ယူခဲ့ပြီးနောက် လွန်စွာ ကြွယ်ဝသော အဖြစ်သို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် လွန်စွာ ချောမောလှပသော သတို့သမီးကလေးနှင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြား ရသည် ဟူ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မူကား မြလက်စွပ်ကို ရခဲ့သည့် တိုင်အောင် မြနန်းနွယ်၏ မေတ္တာကို ရရှိစေရန် အတွက် ထပ်မံ ကြိုးစားရဦးမည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ယခု ကျွန်ုပ် သွားရောက်ရမည့် နေရာမှာ ထားဝယ်မြို့မှ မိုင်သုံးဆယ်ခန့် အရှေ့စူးစူးသို့ သွားရဦးမည် ဖြစ်၏။

ထိုနေရာမှ မိုင်အနည်းငယ်မျှ ဆက်၍ သွားလျှင် မြန်မာပြည်၏ နယ်စပ်ကို ကျော်၍ ယိုးဒယားပြည် ကန်ချဘူရီမြို့သို့ ရောက်ရှိ လိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထားဝယ်သို့ စက်လှေဖြင့် သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ထားဝယ်မြို့မှ နေ၍ တောင်သုံးလုံး ဆိုသည့် ဒေသမှာ မိုင် (၄၀) နီးပါးခန့် ဝေးကွာသည် ဖြစ်ရာ ထိုခရီးကို ဆက်ရပြန်၏။

၎င်းခရီးမှာ ခရီးသွားဖော်ခြင်း စု၍ လူအုပ်စုဖွဲ့ကာ ဖြည်းဖြည်းခြေကျင်လျှောက် သွားရသော ခရီး ဖြစ်လေ၏။

(ယခုအခါ၌ ဘတ်စ်ကားများ ပြေးဆွဲနေပြီ ဖြစ်ပေသည်။ ရှေးယခင်က ခြေကျင်ပင် သွားကြရ၏။ ဝန်စည် စလယ်များ ပါလျှင် ဝန်တင်နွားများကို အသုံးပြုကြရလေ၏။ ဝန်တင် နွားများ၏ နံဘေး တစ်ဘက် တစ်ချက်ဆီ၌ တောင်းကြီးများကို ချိတ်ဆွဲ၍ ထားရ၏။ ဝန်စည် စလယ်တို့ကို ထိုတောင်းများ အတွင်း၌ ထည့်၍ သွားကြရ လေ၏။)

(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် ခရီးသည် အုပ်စုကြီးနှင့်အတူ ရောနှော၍ လိုက်လာခဲ့၏။ ခရီးသည်များမှာ ဟိန္ဒာ မိုင်းတွင်းသို့ သွားရောက်မည့် မိုင်းတူးသမားများ၊ မေတ္တာရွာနှင့် ဆင်ဖြူတိုင်စသော ဒေသ များသို့ သွားမည့် ကျေးတောသားများ သာလျှင် ဖြစ်၏။

တောင်သုံးလုံးမှာ ဟိန္ဒားမိုင်းနှင့် မေတ္တာရွာ၏ လမ်းခွဲ အလယ်၌ ရှိ၏။ တောင်သုံးလုံးသို့ သွားသော ခရီးသည်မှာ ကျွန်ုပ် လိုက်ပါလာသော ခရီးသည်အုပ်၌ လွန်စွာနည်းပါးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ခရီးနှင်ခဲ့ကြလေ၏။ ခရီးသည်များသည် မိမိအစုကလေးနှင့် မိမိ စကားလက်ဆုံ ကျ၍ သွားကြလေ၏။

စကားပြောဖော် မပါဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း သွားသူမှာ ကျွန်ုပ် သာလျှင် ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးသည်အုပ်ထဲ၌ ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်နှင့် နံပါတ်တုတ်ခေါ် ဇရုတ်ကျည်ပွေ့ ကဲ့သို့သော သစ်သား တုတ်ကြီးကို ကိုင်ဆောင်သည့် ပုလိပ်သား တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်လေ၏။

ခရီး ခြောက်မိုင်ခန့် လျှောက်မိသည့် အခါ၌ ခေတ္တရပ်နား ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ် ဆရာတပည့်မှတစ်ပါး ကျန်သော ခရီးသည် အားလုံးသည်

အရက် သောက်ကြ လေ၏။

ထိုင်၍ နားသည့် အခါ၌လည်း ခရီးသည်များသည် ကလေးများ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ကစား သကဲ့သို့ ဝိုင်းကြီး အကြီးကြီး ဝိုင်း၍ ထိုင်ကြလေ၏။

ငါးမိနစ်ခန့် နားပြီးသည့် အခါ၌ ကရင်လူမျိုး တစ်ယောက်သည် ဝိုင်းအလယ်သို့ ဝင်လာ ပြီးလျှင် ခါးတောင်းကျိုက်၍ လက်ပမ်းပေါက် တဖြောင်းဖြောင်း ခတ်ကာ. . .

"တံခွန် အလံတွေ စုစပ်ကာ ချုပ်တဲ့ပြီး အိပ်လာတဲ့ အလံ တစ်ရာသားပါပဲ၊ ယောက်ျားဆိုရင် ထွက်ခဲ့တော့၊ တစ်ထောင်မကလို့ တစ်လံမြင့်ပါစေ၊ တွေ့ချင်ပဗျာ. . .ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း" ကျွန်ုပ်သည် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်သဖြင့် ထိုကရင်အား ကြည့်နေရာ ကျွန်ုပ်အနီးမှ လူတစ်ယောက်က. . .

"ပွဲကြီး ပွဲကောင်းတော့ တွေ့ပြီဗျ၊ သထုံ အလံတစ်ရာက လက်ဝှေ့သမား ရိုးကလေးရဲ့ အစ်ကို ရိုးကြီး ဆိုတာပေါ့ဗျာ"

"အခု သူက ဘာလုပ်မှာတုန်း"

"စိန်ခေါ်တာလေ၊ ရိုးကလေး မနှစ်က ဒီနေရာမှာ ရွှေထီးဆောင်းဆိုတဲ့ လူနဲ့ ထိုးတာ ပွဲချင်းပြီး သေသွားတယ်ဗျ၊ အခု ခရီးသွားထဲမှာ ရွှေထီးဆောင်း ပါလာတယ်။ ဒါကြောင့် ရိုးကြီးက လက်ဝှေ့ထိုးလို့ ရတဲ့ တံခွန်စိုက် အလံတွေကို စပ်ပြီး ချုပ်ထားတာ အိပ်ရာခင်း တစ်ခုတောင် ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြီး စိန်ခေါ်တာဗျ။ သထုံ အလံတစ်ရာ သားတွေက လက်ဝှေ့ထိုးတဲ့ နေရာမှာတော့ ဇွဲကြီးပါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဒီနယ်ဘက်ကို မရောက်ဖူးဘူးနဲ့ တူပါရဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်က ဒီကို အခုတစ်ခေါက်ဟာ ပထမဦးဆုံးပါပဲ မိတ်ဆွေ"

ကျွန်ုပ်နှင့် ထိုသူ စကားပြောနေကြစဉ်၌ပင်. . .

"ဖြောင်း. . .ဖြောင်း. . . ဖြောင်း" ဟူသော လက်ပမ်းပေါက်ခတ်သံ ကြားရပြီးလျှင် အရပ်အမောင်းလွန်စွာ မြင့်မားသော လူတစ်ယောက်သည် အပေါ်ပိုင်းကို ဗလာကျင်းလျက် အောက်ပိုင်း၌ ခါးတောင်း မြောင်အောင် ကျိုက်ကာ ဝိုင်းတွင်းသို့ ဝင်၍ လာလေ၏။

“ခေါင်းမြီးခြုံ လုံပါပေ့၊ မယုံနိုင်လေ့ စွမ်းအင်၊ သပြေသီး ရောင်းဖို့ ရွှေထီးဆောင်း ရောက်လာပြီလေ၊ မောင်မာသူ ထွက်စမ်း. . . ကျောက်တန်းစီ ညီပါပေ့၊ ကြည့်စရာ မတွေ့အပုတ် မှောင်တယ်၊ ချုပ်နှောင်ကာ ထိုးလိုက်လို့ မိုးပြာသာဒ် အထက်ဆီမှာ သက်ဇီဝိန်ချုပ် တယ်၊ မယုံစမ်းလို့ ပွဲတောင်း လာရင် မယုံစမ်းလို့ ပွဲတောင်း လာရင်၊ ခေါင်းကိုပါ စပ်ခဲ့တော့လေး”

အထက်ပါ လင်္ကာကိုလည်း အသံနေ အသံထားဖြင့် ကျနစွာ ရွတ်ဆိုလေ၏။ ၎င်း၏ လက်ဝှေ့ စိန်ခေါ်သော လင်္ကာမှာ အနည်းငယ်ဆန်း၍ နေလေ၏။

သပြေသီး ရောင်းဖို့ ဟူသော စကားမှာ ၎င်းက ထိုးကြိတ် လိုက်၍ တစ်ဖက်လူ၏ မျက်နှာ၌ သပြေသီးကဲ့သို့ အဖုအပိမ့်များ ထွက်ပေါ်လာမည်ဟု ပြောဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ အပုတ်မှောင် တယ်ဟူသော စကားမှာလည်း အပုတ် မိုက်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ ပေသည်။

တစ်ဖက်လူအား ချုပ်နှောင်၍ ထိုးလိုက်ပါက ပြသာဒ်အမိုးအထက်ဆီသို့ လောက်ပင် လွင့်တက်သွားမည် ဖြစ်ပြီးလျှင် တစ်ခါတည်း အသက် ထွက်သွားမည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ဟန် တူပေသည်။

အကယ်၍ ၎င်းပြောသည်ကို မယုံ၍ ဝင်လာလျှင်လည်း ခေါင်းကိုပါ တစ်ပါတည်း စပ်၍ ယူလာရန် လိုကြောင်း၊ တစ်ခါတည်း အသေထိုးသတ်လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြွေးကြော်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ၎င်း၏ လင်္ကာတွင်း၌ ပါရှိသော ‘ခေါင်းမြီးခြုံ လုံပါပေ့’ဟူသည့် စကားနှင့် ‘ကျောက်တန်းစီညီပါပေ့’ ဟူသော စကားမှာမူ နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်ကလေး ဘဝ၌. . .

“ခေါင်းမြီးခြုံလုံပါပေ

ကျောက်တန်းစီ ညီပါပေ့

ဆံမြိတ်ချလှပါပေ”ဟူသော စကားထာကို ဝှက်ခဲ့ကြ၏။

ထိုစကားထာ၏ အဖြေမှာ ‘ပြောင်းဖူး’ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပြောင်းဖူးနှင့် လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ခြင်းသည် မည်သို့ ပတ်သက်ဆက်သွယ်သည်ကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ရှိလေ၏။

ထိုစဉ်၌ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ထိုးသတ်ရန်အတွက် ဒိုင်နှစ်ဦး ရွေးချယ်ကြလေ၏။ ရွေးချယ်ခြင်း၊ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်နေစဉ်၌ လက်ဝှေ့သမား ရွှေထီးဆောင်းသည် ဝိုင်းအပြင်၌ ရပ်၍ နေပြီးလျှင် ၎င်း၏ တပည့်တစ်ဦးက ရွှေထီးမိုး၍ ပေးထားသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေ တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေထီးဆောင်းခြင်း အလုပ်အား ရှင်ပြုမည့် ရှင်လောင်းများ၌ သာလျှင် တွေ့မြင်ရဖူးသည် ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ အပေါ်ပိုင်း ဗလာ ကျင်းထားသည့် လက်ဝှေ့သမား တစ်ဦးအား ရွှေထီးဆောင်း၍ ပေးထားသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ မြင်လေ့ မြင်ထမရှိသော မြင်ကွင်းမျိုးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ရယ်ချင်သလိုလည်း ဖြစ်သွားလေ၏။

သို့ရာတွင် အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံစွာ သိလိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အနီးမှ လူကိုပင် ထပ်မံ၍ မေးရပြန်၏။

“မိတ်ဆွေ ဒီလူက ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါမှ ဒီလို ပုံမျိုး မတွေ့ဖူးပါဘူးဗျာ၊ လက်ဝှေ့ ထိုးမယ့်လူက ရွှေထီးတွေ ဘာတွေ ဆောင်းလို့ပါလား”

“အစစ် ပေါ့ဗျာ၊ ဒီလူက အရင်တုန်းက အာကာဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ထိုးလာခဲ့တာဗျ၊ ဟုတ်တိ ပတ်တိ နိုင်တယ်လို့ မကြားမိ ပါဘူး၊ ရွှေထီးဆောင်း ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ထိုးတာကတော့ သုံးနှစ် လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဘယ်ဆရာက ဘယ်လိုများ သွန်သင် ညွှန်ကြားပြီသ ပေးလိုက်သလဲ မသိပါဘူး။ လက်ဝှေ့ပွဲကို လာတိုင်း ရွှေထီးနဲ့ ဘာနဲ့လာ တော့တာပဲ၊ အဲဒီကတည်းက ဒီဘက် မှာတော့ သူ့ကိုနိုင်တဲ့ လက်ဝှေ့သမား မရှိသေးဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေထီးဆောင်း ဆိုသော လက်ဝှေ့သမား အပေါ်၌ လွန်စွာ စိတ်ဝင်စား၍ နေလေတော့၏။

ဒိုင်လူကြီး လုပ်သူ နှစ်ဦးသည် ဝိုင်းအလယ်၌ လက်ဝှေ့ရေး ပြုကြလေ၏။ ထိုသို့ ပြုပြီးနောက် ဒိုင်လူကြီးတစ်ဦးက နေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ်ကြမည့် အကြောင်းကို ပရိသတ်အား ရှင်းပြလေ၏။

“နေကုန်ရေခန်း ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အရှုံး အနိုင် မပေါ်ရင် နေဝင်သွားတဲ့ အထိ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ထိုးသတ်သူ နှစ်ဦးကို အမောပြေအောင် ရေလောင်း ပေးရတယ်ဗျ။ အဲဒီလို လောင်းပေးလို့ ရေကုန်သွားရင် သရေကျတယ်။ နို့မို့ရင်တော့ ဝိုင်းထဲက မထွက်ရဘူး၊ ထွက်ရင် အရှုံးပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ ရှင်းပြသဖြင့် မြန်မာ လက်ဝှေ့ပွဲ၏ နေကုန်ရေခန်းဆိုသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည် ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်မေးသမျှအား ရှင်းလင်းပြလျက် ရှိသော သူ့အား ကျွန်ုပ်သည် ပြန်၍ ကျေးဇူးပြုသည့် အနေဖြင့် မြင်းတံဆိပ် စီးကရက် အား ထုတ်၍ တိုက်ရာ ထိုသူက "မြင်းပိုလို"ပါလားဟု အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။

ထိုခေတ် ထိုအချိန်၌ ပိုလိုကစားနေသော တံဆိပ် ပါသည့် စီးကရက်ကို အကြောင်းပြု၍ စီးကရက် မြင်သမျှအား ကတ်ကြေး တံဆိပ်ဖြစ်စေ၊ ဆင်တံဆိပ် ဖြစ်စေ၊ မြင်းတံဆိပ် ဖြစ်စေ ပိုလိုဟု ဝင်ခေါ်ကြလေ၏။

ကတ်ကြေးတံဆိပ် စီးကရက်အား ကတ်ကြေး ပိုလို ဟူ၍ ခေါ်သကဲ့သို့ ဆင်ပိုလို၊ မြင်းပိုလိုဟူ၍ တံဆိပ်ကို အစွဲပြု၍သာ ခေါ်ကြလေ၏။

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ပေးသော စီးကရက်အား ဝမ်းမြောက်စွာ သောက်ရှုလျက် ကျွန်ုပ်အား ဝေသန္တရာမင်းကြီး အမှတ်ဖြင့် ကြည့်ရလေ၏။

ထို့နောက်. . .

"မိတ်ဆွေက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ. . ." ကျွန်ုပ်အားမေးလေသည်။

"သွားမှာကတော့ ကန်ချဘူရီအထိ သွားမှာပါပဲ"

"ဘယ်ကလာတာလဲ. . .

"ရန်ကုန်ကပါ"

"ကန်ချဘူရီမှာ အသိမိတ်ဆွေရှိလို့လား မိတ်ဆွေ"

"မရှိပါဘူးဗျာ"

"စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့နော်၊ ကူညီစရာရှိရင် ကူညီရအောင်လို့ပါ"

"မိတ်ဆွေမှာ အစိုးရနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုများ ဖြစ်ခဲ့လို့ ထွက်ပြေးမလို့လား"ဟု ထိုသူက ကျွန်ုပ်အား တိုးတိုးကပ်၍ မေးလေ၏။

“တိုးတိုးပြောပါဗျ။ ဟိုက ပုလိပ်နှစ်ကောင် သိသွားရင် ဒီကောင်တွေ အမှုထမ်းကောင်း လက်မှတ်ရနေပါဦးမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကန်ချဘူရီအထိ သွားစရာမလိုပါဘူးဗျာ။ မြစ်တာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တောင်သုံးလုံးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေရင် ရပါတယ်။ အဲဒီမှာလဲ စိတ်ချရပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ နဂါးနက် အသင်းရှိတဲ့ နေရာမှာ နေမှ ပိုပြီး လုံခြုံမယ် မဟုတ်လား”

“အို .. ခင်ဗျားကလဲ နားဝေလှချေလား။ တောင်သုံးလုံးဟာ တကယ့် နဂါး တိုင်းပြည်ကြီး ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ နဂါးနက်အသင်း ဘုရင်ခံထက်တောင် တန်းခိုးရှိသေးတယ်ဗျ။ မိတ်ဆွေက နဂါးနက်လား”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ။ ရန်ကုန်အသင်းစု နံပါတ် (၈)ကပေါ့”

“ကျုပ်က ဟိန္ဒား အသင်းစုကပါ။ ဒါပေမယ့် နဂါးနက်လို့ ပြောရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးဗျ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စစ်ပြီး ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”ဟု ဆိုကာ သူ၏ လက်မ နှစ်ချောင်းကို ထောင်၍ ပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီသင်၍ ပေးလိုက်သည့် အတိုင်း နဂါးနက်အသင်းသားတို့၏ လျှို့ဝှက် နှုတ်ဆက်ခြင်းနှင့် စစ်ဆေးခြင်းကို သိရှိထားသည့် အားလျော်စွာ လက်သန်း နှစ်ချောင်းပြန်၍ ထောင်ပြလျှင် ထိုသူက. . .

“လသာတုန်းမှာ ဗိုင်းငင်မှ ကောင်းတယ်”ဟု ဆိုလေ၏။

“လှေခွက်ချည်းကျန် အလံ မလှဲတာက ပိုပြီး ကောင်းသေးတယ်”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ဖြေလိုက်၏။

“အသက်ထက် အရှက်က ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်”ဟု မေးပြန်ရာ. . .

“မရှိတာထက် မသိတာက ပိုပြီးခက်တယ်”ဟု ကျွန်ုပ်က ဖြေလိုက်လျှင်. . .

ထိုသူသည် လွန်စွာ ကျေနပ်သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ပခုံး ကိုဖက်၍ ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက် လေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် ရိုးကြီးနှင့် ရွှေထီးဆောင်းတို့၏ လက်ဝှေ့ ပွဲသည် စတင် လေတော့၏။ ရွှေထီးဆောင်းသည် ဝိုင်းတွင်းသို့ ရွှေထီးဆောင်းလျက်ပင် ဝင်၍လာလေ၏။

ဒိုင်လူကြီးနှစ်ဦးက ထိုးသတ်မည့် လူများ၏ အမည်နှင့် ဂုဏ်ပုဒ်များကို ကြေညာကြလေ၏။ ပြီးလျှင် လက်ဝှေ့ထိုးသတ် ခြင်း၌ အရှုံးအနိုင် လောင်းကြေးကို အောက်ပါအတိုင်း ကြေညာ လေတော့၏။

“ဘာမထိ ဇာနည်ဘွား၊ လက်ဝှေ့သတ်သမား နှစ်ဦးရဲ့ အရှုံး အနိုင်လောင်းကြေး ကတော့ မထိုးဝံ့လို့ အရှုံးပေးတဲ့သူဟာ နိုင်တဲ့ သူရဲ့ ကျွန်အဖြစ် သုံးနှစ် ကျွန်ခံရပါမယ်။ ထိုးရင် သေသွား ရင်တော့ ကျွန်ခံဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ ကဲ... စပါပြီ”

ဟုဆိုကာ ဒိုင်လူကြီး နှစ်ဦးသည် ဆက်ထားသော လက်များကို ဖြုတ်လိုက်လျှင် ရွှေထီးဆောင်း၏ ထီးတော်မိုးက ထီးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

ရွှေထီးဆောင်းသည် ဖြောင်း. . . ဖြောင်း. . . ဖြောင်းဟု လက်ပမ်းပေါက် ခတ်ကာ ရိုးကြီးအား အဆင်သင့် ဖြစ်မဖြစ် လှမ်း၍ မေးလေ၏။

ရိုးကြီးမှာ ထိုအချိန်၌ ဘောင်းဘီတိုပေါ်၌ လုံချည်ကို သုံးထောင့်ချိုးခေါက်၍ ချည်နှောင် နေဆဲ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူး၌ ယခုအချိန်တွင် ရွှေထီးဆောင်း ဝင်၍ ထိုးပါက ရိုးကြီးသည် မရှုမလှ ခံရပေတော့မည်ဟု တွေးထင်မိလေ၏။

“မိတ်ဆွေ အခုနေ ရွှေထီးဆောင်းက ထိုးလို့ ရတယ် မဟုတ်လားဗျ၊ ဒိုင်တွေက လက်ဖြုတ် လိုက်မှပဲ ဥစ္စာ”ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ မြန်မာ လက်ဝှေ့သတ်တဲ့ နေရာမှာ မတရား အနိုင်ယူလေ့ မရှိဘူး၊ တစ်ဖက်လူ အဆင်သင့် ဖြစ်မဖြစ် မေးသေးတယ်ဗျ၊ တစ်ဖက်က အဆင်သင့် ဖြစ်မှ သတ်ပုတ်လေ့ ရှိတယ်”ဟု ထိုသူက ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါကျမှပင် မြန်မာလက်ဝှေ့ သမားတို့၏ ယောကျ်ား ပီသပုံကို နားလည် လေတော့၏။

လက်ဝှေ့ ပွဲများ၌ ဆိုင်းပါလေ့ရှိ၏။ ဆိုင်းသည် များသော အားဖြင့်

'ဗိန်းမောင်း' တီးလေ့ ရှိသော်လည်း တစ်ယောက်ယောက် နာသွားသည့် အခါ၌မူ မျောက်မင်း အူသံကို တီးတတ် လေသည်။

ယခုလက်ဝှေ့ပွဲ၌မူ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြုလုပ်ရသည့် ပွဲဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဆိုင်းတော့ မပါပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ခံကြေး ထိုးသတ်သည့် ပွဲဖြစ်၍ လွန်စွာတန်ဖိုးကြီးသော ပွဲဖြစ်ပေ၏။

ရိုးကြီးသည် ဒူးပျံခေါ် ခုန်၍ တိုက်ရသော ဒူးများကို များစွာအသုံးပြုလေ၏။ သို့ရာတွင် ရွှေထီးဆောင်းက ကျွန္ဒြေရရ ရှောင် တိမ်းနိုင်သည် ဖြစ်၍ ရိုးကြီး၏ ဒူးပျံများသည် ပျံရုံ သက်သက် မျှသာ အသုံးဝင်လေ၏။

"ဒူးပျံတဲ့ဟေ့. . . နဖူးခံရင်. . . ဟက်တက် ကွဲသွားမကွနော်"

ဟု ရိုးကြီး၏ ဘက်မှ အားပေးသော ပရိသတ်က ဒူးပျံ တစ်လုံးအသုံးပြုတိုင်း အော်ဟစ် အားပေး သကဲ့သို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုက်ကြသောအခါ၌လည်း. . .

"ခေါင်းဆို သံခမောက်. . . ဂျိုပေါက်မှ ကြောက်မယ်ဟေ့" ဟု ရွှေထီးဆောင်း၏ လူများက အားပေးကြလေ၏။

နှစ်ဦးနှစ်ဘက် အနည်းငယ် ထိခိုက်သွားသည့် အခါ၌ သူ့ ဘက်ကိုယ့်ဘက် လူများက ရေများ လောင်းပေးကြလေ၏။

ထိုအခါ ဒိုင်လူကြီး လုပ်သူများက -

"အသည်းကောင်းလို့ ပွဲတောင်းတဲ့ လူတွေ"

"ယောကျ်ားကောင်းတို့ရဲ့ သတ္တိ၊ လက်ဝှေ့ဝိုင်းမှာ ကြည့်" စသည့် စကားများဖြင့် ပရိသတ်အား ဖြေဖျော်လေ၏။

အမှန်စင်စစ် အားဖြင့်လည်း မြန်မာလက်ဝှေ့ ထိုးသတ်ခြင်း အလုပ်သည် ရဲရင့်သော သူတို့၏ အလုပ်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။

လက်ဝှေ့ပညာမည်မျှ တတ်ကျွမ်းသည်ဖြစ်စေ အခြေခံ၍ သတ္တိနည်းလည်း အောင်မြင်မှု မရနိုင်သော အလုပ်ဖြစ်၏။

မြန်မာတို့၏ လက်ဝှေ့သတ်ခြင်း အလုပ်သည် နယ်ချဲ့ခေတ်၌ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှိပ်ကွပ်သဖြင့် တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေ၏။

『(ယခုအခါ၌ ကျားဘညိမ်းဟု ခေါ်သော ဘောက်ဆင် လက်ဝှေ့ဆရာ တစ်ဦးသည် မြန်မာ လက်ဝှေ့များကို ဆုကြေးအမြောက်အမြား ချီးမြှင့်ကာ ပြန်လည် ဖော်ထုတ်နေသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် နကိုကပင် သတ်ပုတ်ခြင်း အလုပ်၌ ဝါသနာရှိသော ကျွန်ုပ် သည် ကျားဘညိမ်းဆိုသူအား ကျေးဇူးတင်မိသေးတော့၏။

နှစ်စဉ် သိမ်ဖြူကွင်း၊ ရွှေတိဂုံ တပေါင်းပွဲများ၌ ဝင်းဦးစီးသော မြန်မာ့ လက်ဝှေ့ပွဲကို သွားရောက် ကြည့်ရှုနိုင်ရုံမျှမက ဘိုးစိန်၊ ဂျပန်စိန်စသော စစ်ပြီး ခေတ်လက်ဝှေ့ အကျော်အမော် တို့ကို သာမက စစ်ကြိုခေတ် လက်ဝှေ့သမား ဟောင်းကြီးများကိုပင် ကွင်းထဲ၌ ပြန် လည်၍ တွေ့မြင်ရသည့်ပြင် အသည်းကောင်းသော ခေတ်လူငယ် လက်ဝှေ့သမားကလေးများ၏ ထိုးသတ်ပုံ ကိုလည်း ကျေနပ်ဖွယ်ရာ တွေ့ ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ထိုအလုပ်ကို ဝါသနာ ပါရှိသူများ သွားရောက် ကြည့်ရှုကြပါကုန်)။』

ရွှေထီးဆောင်းနှင့် ရိုးကြီးတို့သည် အကြိတ်အနယ် ထိုးသတ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ကျွန်ုပ် တစ်ခု သတိထားမိသည်မှာ ရွှေထီးဆောင်းသည် နေဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ နေရာလုကာ သတ်ပုတ်လေ၏။

ရိုးကြီးမှာမူ ဒူးပုံနှင့် လက်သီးပုန်းကို များစွာ အသုံးပြု လေသည်။ ရွှေထီးဆောင်း၏ ပရိယာယ်မှာ မပိုင်ဘဲ လုပ်လေ့ မရှိ၊ ပိုင်လောက်မှသာ လက်သီးကို ဖြစ်စေ၊ တံတောင်ကို ဖြစ်စေ၊ ဒူးကို ဖြစ်စေအသုံးပြုလေ၏။

ဤသို့နှင့် အချိန်အတော် ကြာသည်အထိ ထိုးသတ်နေကြ၏။ အချိန်ကြာသော်လည်း ကြည့်ရသူ အပေါင်းမှာ ကြာသည်ဟူ၍ ငြီးငွေ့ခြင်း မရှိပေ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးသည် အသက်ကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်၍ နေကြသည် ဖြစ်ရာ 'ဟင်း'ခနဲ 'ဟယ်'ခနဲ အမြဲလိုပင် ဖြစ်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရိုးကြီးသည် ရွှေထီးဆောင်း၏ အဝိုက်ကို ဖမ်း၍ ဒူးရော လက်သီးပါ တအား ပစ်၍ ဝင်လိုက်၏။ ရွှေထီးဆောင်းသည် နောက်သို့ ဆုတ်၍ မရှောင်ဘဲ တောင့်၍ ခံပြီးလျှင် ရိုးကြီး၏ ဇက်ပိုးအား တံတောင်ဖြင့် တအားဆောင့်၍ ချလိုက်သကဲ့သို့ အစောက်မှလည်း ဒူးဖြင့် ပင့်၍ တိုက်လိုက်လေရာ ရိုးကြီးသည် "အင့်" ဟု

တစ်ချက်မြည်၍ ပုံလျက်သား လဲကျသွားတော့၏။

ဒိုင်များက ဝိုင်းဝန်း ပြုစုကြ၏။ ရွှေထီးဆောင်းလည်း ၎င်း၏ ခါး၌ ခေါက်လျက် ချည်ထားသော လုံချည်ကို ကပျာကယာ ဖြေချပြီးလျှင် ရိုးကြီးအား လုံချည်ဖြင့် ယပ်ခပ် ပေးလေ၏။

“ဒီလိုဗျ... လက်ဝှေ့ထိုးတဲ့ နေရာမှာ တဘက်လူ ကိုယ့်ကြောင့် သတိလစ်သွားရင် ခါးမှာ ချည်ထားတဲ့ လုံချည်ကို ဖြေချ လိုက်ရင် သတိ ပြန်ရလာတယ်လို့ လက်ဝှေ့သမားတွေက ယုံကြည် ကြတယ်ဗျ. . .”

ကျွန်ုပ်အား ထိုသူက ရှင်းပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာ လက်ဝှေ့သမားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားမိတော့၏။

မိမိကြောင့် တဘက်လူ မေ့မြောနေသည်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ပြန်၍ ပြုစု ပေးတတ်သော မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ်စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း များစွာ ပီတိ ဖြစ်မိလေ၏။

“ရိုးကြီး အသက် မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျား”

ဒိုင်လူကြီး လုပ်သူက ထ၍ ကြေငြာလိုက်လျှင် ရိုးကြီး၏ ပရိသတ်သည် ဆူပူ အဓ်ဟစ် ကြလေတော့၏။

ရွှေထီးဆောင်း၏ ပရိသတ်မှာလည်း ရွှေထီးဆောင်းကို ပြေး၍ ပွေ့ဖက်လေ၏။ ထီးတော်မိုး ကလည်း ရွှေထီးကို ဖွင့်၍ ဆောင်းပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရွှေထီးဆောင်း၏ တစ်စုံတစ်ခုသော လျှို့ ဝှက်ချက်ကို သိလိုသည် ဖြစ်၍ အခြားသူများနှင့် ရောနှောကာ ရွှေထီးဆောင်းအား ပွေ့ဖက်ရင်း အနီးကပ်၍ ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာ၌ ထူးဆန်းမှု အမြောက်အမြားအနက် တစ်ခုပါဝင် သော ထူးဆန်းသော ပစ္စည်းကို ရွှေထီးဆောင်း၏ လည်တိုင်၌ တွေ့ ရလေတော့၏။

အလျား အားဖြင့် နှစ်လက်မခန့် ရှိ၍ ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပြောင်းဖူး သဏ္ဍာန် လည်ဆွဲကလေး ဖြစ်လေ၏။

ပြောင်းဖူးစေ့များ၏ နေရာ၌ လွန်စွာအရည်အသွေး ကောင်းလှသည့်

စိန်ပွင့်များကို စီ၍ မြှုပ်နှံထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိန်စီသော ရွှေပြောင်းဖူးနှင့် ရွှေထီးဆောင်း သော လက်ဝှေ့သမားကို လွန်စွာ အံ့ဩရလေ၏။

ခေါင်းမြီးခြုံ လုံပါပေ့၊ ကျောက်တန်းစီ ညီပါပေ့ ဟူ၍ လက်ဝှေ့ထိုးရန် စိန်ခေါ်စဉ် ထည့်သွင်း ရွတ်ဆိုသွားသော ကိုယ်ရည်သွေး လင်္ကာကိုလည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေထီးဆောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရွှေပြောင်းဖူးကို လည်းကောင်း စိတ်ဝင်စား မိလေ၏။

ရိုးကြီး၏ ဘက်တော်သားများမှာမူ ရိုးကြီး၏ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ရန် စီစဉ်ကြလေ၏။ ဌာနအုပ်နှင့် ရဲသားတို့မှာမူ ဗင်းအမှုအတွက် လွန်စွာ အလုပ်ရှုပ်ကြရလေတော့၏။

အချိန်အတော်ကြာ နားနေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးသည်အုပ်ကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် စတင် ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။

အတော်အတန် ခရီးပေါက်သည့် အခါ၌ နေသည် လုံးဝ ဝင်၍ သွားပြီဖြစ်၍ ကျားလုံးဟု ခေါ်သော မီးအိမ်များကို ထွန်းညှိကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုညမှာ လသာသော ည ဖြစ်သဖြင့် မီးအိမ်များ၏ အကူအညီကိုမူ ကျွန်ုပ် တို့သည် များစွာ မလိုအပ်ပါ။

ခရီးသွားများသည် မိမိအုပ်စုနှင့် မိမိလက်ဝှေ့အကြောင်းကို စားမြုံ့ ပြန်၍ လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ခရီးသွား မိတ်ဆွေနှင့်အတူ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စွာဖြင့် လျှောက်လာ ခဲ့လေတော့၏။

*****

❝ခေါင်းမြီးခြုံလိုပါပေ့

ကျောက်တန်းစီ ညီပါပေ့

ဆံမြိတ်ချလှပါပေ့❞

အခန်း (၁၁)

သံပူတံဆိပ်

တရွေ့ရွေ့ဖြင့် လျှောက်ခဲ့ကြရာ တောင်သုံးလုံးသို့ ရောက်ခါနီး၌ ကျွန်ုပ်အား တစ်လမ်းလုံး အကဲခတ်၍ လိုက်ပါလာသော ရာဇဝတ်အုပ်က. . .

"ဟေ့ကောင်လေး. . မင်း တောင်သုံးလုံးကို သွားမှာလား၊ အဲဒီကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဘူးရင်တော့ သတိပေးလိုက်ပါရစေ" ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် "ဟေ့ကောင်လေး"ဟူသော စော်စော် ကားကားပြောသည့် အခေါ်အဝေါ်ကို မကျေနပ် သဖြင့်. . .

"နေစမ်းပါဦးဗျ... ခင်ဗျားက လူကိုများ ဟေ့ ကောင်းလေး ဘာလေးနဲ့၊ ခင်ဗျားက ဘာမို့တုန်း"

"ငါက ရာဇဝတ်အုပ် လေကွာ"

"ရာဇဝတ်အုပ်များ အဆန်းလုပ်လို့ ဒီကိုလိုနီခေတ်မှာများ ခုနစ်တန်းအောင်ပြီးရင် လူတိုင်း ရနိုင်မယ့် အလုပ်မျိုးပဲ"ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်သည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်၍ သွားပြီးနောက်...

"ဒီလိုပါ. . . ငါ့ညီကို စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ၊ ဒီလောက်တော့ ဒေါသမကြီးပါနဲ့"

"မလိုပါဘူး... ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ"ကျုပ်က စေတနာများ တောင်းခံနေလို့လား အပိုအလုပ်တွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားစမ်းပါ"

"ငါ့လူမှာ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုခု မဖြစ်သေးသရွေ့တော့ ကျုပ်တို့က

ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားမှာပါဗျာ၊ အေး... ရာဇဝတ်မှုများ ဖြစ်လာရင်တော့ ကျုပ်တို့လက်ထဲ ရောက်ပြီပဲ မှတ်ပေတော့” ဟု ဆိုကာ ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ၎င်း၏ တပည့် နံပါတ်တုတ်ကိုင်သော ပုလိပ်သည့် ကျွန်ုပ်အနီးမှ ဖဲကြဉ်ကာ တသီးတခြား လျှောက်၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားသော သူနှင့် ဆက်လက် စကားပြော၍ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

“မိတ်ဆွေက ပုလိပ်တွေကိုတော့ ခင်ဗျား နည်းနည်းကလေးမှ မဖြူဘူးနော်”ဟု ထိုသူက ဆိုလေ၏။

“သူတို့ကို ဒီလို မဆက်ဆံလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ”

“မိတ်ဆွေကို တစ်ခု မှာချင်တာကတော့ တောင်သုံးလုံးကို ရောက်ရင် ဆရာကြီး ဦးဘကောင်း ဆိုတာနဲ့ သွားပြီး တွေ့ပါ။ သူက အဲဒီနယ်က နဂါးနက်အသင်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးပဲ၊ သူနဲ့ တွေ့ဖြစ် အောင်တော့ တွေ့စမ်းပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ သွားတွေ့ ပါမယ်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် များမကြာမီ အချိန်၌ပင် တောင်သုံးလုံး ဒေသသို့ ရောက်ကြသည် ဖြစ်ရာ လမ်းခွဲ ကြလေတော့၏။

ဤမျှ များပြားသော ခရီးသည် အုပ်ကြီး၌ တောင်သုံးလုံးတွင် ခရီးအဆုံးသတ်သော ကရင် အဖိုးကြီး နှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဖြစ်၏။

ကျန်သော သူများမှာ ဟိန္ဒား မိုင်းတွင်းသို့ လည်းကောင်း၊ မြစ်တာသို့လည်းကောင်း၊ ဆင်ဖြူတိုင်သို့ လည်းကောင်း ခရီးဆက် ကြသူများသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခရီးသွား မိတ်ဆွေနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် လမ်းခွဲ၍ တောင်သုံးလုံးသို့ ချိုးဝင်သော လမ်းအတိုင်း လိုက်ပါသွားရ၏။

အချိန်မှာ မှောင်မိုက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် လမ်းသွားရသည်မှာ လွန်စွာ အခက်အခဲ တွေ့ရလေ၏။ ထိုဒေသ၏ အန္တရာယ်ထူ ပြောပုံ၊ လူဆိုးလူမိုက်တို့ ကြီးစိုးပုံကို ကြားသိရသည်ဖြစ်ရာ ရင်၌ တနွေးနွေးဖြစ်ကာ မှောင်ကြီး မဲကြီးထဲ၌ပင် လျှောက်နေရလေ၏။

သို့ရာတွင် များစွာ မကြာသော အချိန်၌ပင် လသည် တိမ်တိုက်အတွင်းမှ ထွက်ပြူ လာပြန်သည် ဖြစ်ရာ လမ်းများကိုလည်း ကောင်း၊ လမ်းဘေးရှိ အိမ်စုများကို လည်းကောင်း သဲကွဲစွာ မြင်ရလေ၏။

ဗိုလ်တဲဟု ယူဆရသည့် အဆောက်အအုံ တစ်ခုကို လွန်၍ လျှောက်သွားပြီးနောက် ထမင်းဆိုင် တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာ အသွားအလာ နည်းသော နေရာ၌ ဤသို့ ထမင်းဆိုင်ကြီး ရှိလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ရကား အံ့ဩမိတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းဆိုင် တွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ရောက်၍ ထမင်းဟင်းများကို မှာယူ၍ စားသောက်လေသည်။

ထမင်းဆိုင် အတွင်း၌ အုန်းပင် တံဆိပ် အခေါက်လင်းပီးကို ထွန်း၍ ထားသည်ဖြစ်ရာ လွန်စွာ ထိန်လင်းလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆာဆာဖြင့် ထမင်းကို တစ်ပန်းကန်ပြီး တစ်ပန်းကန် မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်၍ နေလေ၏။ ထိုစဉ်၌ ညစ်ထေးထေး နိုင်လှသော လူနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏ အနီး၌ လာရောက်၍ ရပ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား နွား၏ ဖွေကို စစ်ဆေး လေ့လာသော နွားပွဲစား၏ ကြည့်ခြင်း မျိုးဖြင့် အားမနာတမ်း ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ကျေနပ်လောက်အောင် ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား စစ်ဆေး မေးမြန်းလေ၏။

“မိတ်ဆွေ ဘယ်က လာတာလဲ”

“ရန်ကုန်ကပါ”

“ဒီကို ဘာလုပ်ဖို့လာတာလဲ”

“ဘာ အလုပ်ပဲရရ လုပ်ရအောင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဒီနေရာမှာတော့ အူကြောင်ကြောင် လာပြီး လုပ်လို့မရဘူး ဆိုတာ မိတ်ဆွေကို ကြိုပြီး သတိပေးပါရစေ”

"ခင်ဗျားတို့က ဘာတွေလဲ"

"ကျုပ်တို့ ဘာတွေဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ မိတ်ဆွေသာ စုံထောက်ဘက်က မဟုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ စုံထောက် ဆိုရင်တော့ ကတို့ခသာ ငုံထားပေရော့"

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့အား ဆက်လက်၍ စကားပြောခြင်း မပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နေလေ၏။ ထိုသူတို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်အား ပြောစရာရှိသည်များ ပြောဆိုပြီးသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ အနီးမှ ထွက်ခွာ၍ သွားကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီ သင်ကြားပေးလိုက်သည့် အတတ် ပညာများကို အသုံးချရတော့မည့် အချိန်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းဖိုး ပိုက်ဆံကို ရှင်းပြီးနောက် ပိုလို တစ်လိပ်ကိုသောက်၍ ရှေ့ဆက် ရမည့် အလုပ်များအတွက် အသေးစိတ် အကွက်ချ၍ စီစဉ်ရလေ၏။

ထိုစဉ်၌ ထမင်းဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးလုပ်သော သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ် အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် လေသံမျှဖြင့်. . .

"ဆရာ စုံထောက်ဆိုရင်တော့ မြန်မြန် ပြန်ပါ၊ အရင်တစ်ခါ လာတဲ့ စုံထောက်တော့ သတ်ပစ် လိုက်ကြပြီ"ဟု ပြောလေ၏။

"နေစမ်းပါဦးကွ၊ သူတို့က ဘာကောင်တွေလဲ"

"ဆရာကြီး ဦးဘကောင်းရဲ့ တပည့် နဂါးနက်တွေပေါ့"

"မင်းပြောတဲ့ ဆရာကြီး ဦးဘကောင်းဆိုတာ ဘယ်မှာလဲကွ"

"ဒီဆိုင်ရဲ့ နောက်မှာ အခန်းတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ"

ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ ဆိုင်၏ နောက်ဘက်ရှိ အခန်းဆီသို့ စွပ်ခနဲ ဝင်၍ သွားရာ အခန်းတွင်း၌ စုဝေးလျက် ရှိကြသော နဂါးနက် ဂိုဏ်းသားတို့သည် ပုရွက်ဆိတ်အုံ အား တုတ်ဖြင့် ဆွလိုက်သကဲ့သို့ ရှုရှုစိစိ ဖြစ်၍ ကုန်ကြလေ၏။

"ဟော့. . . ဘယ်ကကောင်လဲ"

"ဖမ်းထားကြ"

"သတ်ပစ်လိုက်"

"စုံထောက်ဖြစ်ရမယ်"စသော အသံတို့သည် ဟိုမှသည်မှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပေါ်ထွက်၍ လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအသံတို့ကို လုံးဝဂရုစိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ဆရာကြီးဦးဘကောင်းဟု ယူဆသော သူ၏ ထံသို့ တည့်တည့် မတ်မတ်သွားပြီးလျှင် ခါးကို ညွှတ်၍ အရိုအသေပြုပြီးလျှင်. .

"ကျွန်တော် ရန်ကုန်အသင်း အမှတ် (၈)က ဂိုဏ်းသားပါ" ဟု ပြောရာ ဆရာကြီး ဦးဘကောင်းက ကျွန်ုပ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ . . .

"ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"အမှုတစ်ခုနဲ့ ထွက်ပြေးလာတာပါ"

"ဘာအမှုလဲ"

"ဒါတော့ မပြောပါရစေနဲ့"

"မင်းက ငါ့ကို မယုံရင်တော့၊ မင်းကိုလဲ ငါမယုံနိုင်ဘူး"

"ကျွန်တော့် အမှုကို ပြောပြရင် ဆရာကြီးက တာဝန်ယူမှာလား"

"အမှန်အတိုင်း ပြောပြရင်တော့ တာဝန်ယူသင့်လဲ ယူရမှာပေါ့။ ငါ့လူရာ"

ကျွန်ုပ်သည် အင်္ကျီအိတ် အတွင်းမှ ဆယ်တန် နှစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ ဆရာကြီး ဦးဘကောင်း အား ပေးလိုက်ရာ ထိုဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်ပေးသော ဆယ်တန် နှစ်ရွက်အား မီးရောင်၌ ထောင်၍ ကြည့်ပြီးလျှင်. . .

"ဒါက ဘာလဲကွ"ဟု မေးလေ၏။

"အဲဒါ ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ ငွေစက္ကူ အခုဖြစ်လာတာက ငွေစက္ကူအတုလုပ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ငွေစက္ကူ ရောင်းပေးတဲ့ ကောင်က သစ္စာ ဖောက်ပြီး ပုလိပ်ကို သွားတိုင်လို့ ကျုပ် သတ်ပစ်ခဲ့တာ"ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြီးလျှင် လူသတ်မှု သတင်း ပါရှိသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်း ကလေးကို ထုတ်၍ ပေးလိုက်လေ၏။

အမှန်အားဖြင့် ၎င်းအစီအစဉ်များမှာ ဦးဂွမ်တီ စီစဉ်ပေး လိုက်သော စီစဉ်ချက် များသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းမှာလည်း ဦးဂွမ်တီ၏ လက်ရာသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။ ဆယ်တန် နှစ်ရွက် မှာမူ အတုများ မဟုတ်ပေ၊ အစစ်များသာ ဖြစ်ပေ၏။

"မင်းလုပ်ထားတာ တယ်ပြီး ဟုတ်ပါလားကွ၊ တကယ့်ကို အစစ်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး"

"ဂျာမနီ စက်ကလေးနဲ့ လုပ်တာပါ ခင်ဗျ"

မှတ်ချက် ။ ။ စစ်မဖြစ်မီက ငွေစက္ကူအတု လုပ်သော လောကဌ် ဂျာမနီစက်ကလေး ဆိုသည်မှာ လွန်စွာခေတ်စားပါသည်။ ဂျာမနီမှ ပြုလုပ်သည်ဟု ယူဆရသော အထောက်အထားမှာ ဝက်အူရစ်များ ပြောင်းပြန် ရစ်ရခြင်း တစ်ခုတည်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆို ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ဂျာမနီလုပ် ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို မည်သူမျှ အတတ် မပြောနိုင်ပါ။ ၎င်းစက်မျိုး ဆင်တူနှစ်လုံး မြန်မာပြည်သို့ ရောက်ရှိ ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းနှစ်လုံးအနက် တစ်လုံးမှာ စစ်အတွင်း၌ ရန်ကုန်မြို့ မှ သန်လျင်သို့ ငွေစက္ကူအတုသမားတို့ သယ်ယူရာတွင် သမ္ဘာန် မှောက်၍ နစ်မြုပ် ပျောက်ဆုံးခဲ့ပါသည်။ ကျန်တစ်လုံးမှာ ယခင်က အင်းစိန်စီအိုင်ဒီ ကျောင်း၌ ပြသ ထားပါသည်။ ၎င်းစက်များအား ကွယ်လွန်သူ ရဲဝန်ထောက်ဟောင်း ဦးကိုကိုကြီး (လက်ဝါး ကိုကိုကြီး) ၏ ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားဖူးပါသည်။

(စာရေးသူ)

ဆရာကြီး ဦးဘကောင်းသည် ကျွန်ုပ်အား လွန်စွာအဖိုး ထိုက်တန်သော ပတ္တမြား တစ်လုံးကို ကောက်ရ သကဲ့သို့ ဝမ်းသာ အားရသော မျက်လုံးများဖြင့်

ကြည့်၍ နေလေ၏။

ထို့နောက်မှ. . .

"အခု မင်းမှာ ဒီစက္ကူမျိုး လုပ်နိုင်တဲ့ ကိရိယာတွေကော ပါခဲ့ရဲ့လား"

"ကိရိယာတွေတော့ ပါခဲ့ပါတယ်။ တချို့ ဓာတုဗေဒဆေး ကလေးတွေတော့ ထပ်ပြီး ဝယ်ရမှာပေါ့"

"နေရာ ကျတာပဲပေါ့၊ ငါတို့ ဂိုဏ်းအတွက် ရန်ပုံငွေကတော့ မပူရတော့ဘူး"

"အရမ်း လက်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဆရာကြီး၊ ဒီကောင်ကိုလဲ တခြားအသင်းသားတွေလို စမ်းသပ် ရဦးမှာပေါ့"ဟု ဦးဘကောင်း၏ လက်ထောက်ဟု ယူဆရသော သူတစ်ဦးက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

"အေးမောင် မင်းကို ငါကြည့်ကြည့် နေတယ်။ ဘယ်တော့ ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရှေ့က ကျော်ကျော်ပြီး စကားပြောတယ်။ စစ်စရာ ရှိတာတော့ စစ်ရမှာ ပေါ့ကွ၊ ဒါကတော့ မင်းပြောမှလား"ဟု ဆရာကြီး ဦးဘကောင်းက အေးမောင်အား ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်အား ဂိုဏ်းဝင် အဖြစ် လက်ခံမည့် နေ့၌ ဂိုဏ်းသားများ စုံညီစွာ တက်ရောက် ကြလေ၏။

ထိုအခမ်းအနား၌ ဆရာကြီး ဦးဘကောင်းက အောက်ပါ အတိုင်း မိန့်ခွန်း ပြောလေသည်။

"နဂါးနက် အသင်းအဖွဲ့တွေကတော့ နေရာတိုင်း၊ မြို့တိုင်းမှာ ရှိတာပဲ၊ မတူတာကတော့ ငါတို့ ဂိုဏ်းက သူရသတ္တိ ရှိ၊ မရှိ စမ်းသပ်ပြီးမှ လက်ခံတယ်။ တခြား ဒေသက ပြောင်းရွှေ့လာတဲ့ နဂါးနက်ကိုလဲ ဒီလိုပဲ စမ်းသပ်ပြီးမှ လက်ခံတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ ဒေသမှာရှိတဲ့ နဂါးနက်တွေဟာ တခြားဒေသမှာ ရှိတဲ့ နဂါးနက်တွေထက် ပိုပြီးအစွမ်းပြနိုင်ခဲ့တယ်။ မတရား အမိန့်ချတဲ့ တရား သူကြီးရဲ့ လက်ကို ဖြတ်ပြခဲ့တယ်။ ပုလိပ်အရာရှိကြီး တစ်ဦးကိုလည်း လုပ်ကြံခဲ့တယ်၊ ကုလား သူဌေး နှစ်ယောက်ကိုလည်း သတ်ပြီးထား ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့အထိ ငါတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းကို အစိုးရက မဖြိုခွဲ နိုင်တာဟာ လူသစ် လက်ခံတဲ့ နေရာမှာ အခုလို စမ်းသပ် စစ်ဆေးပြီးမှ လက်ခံခဲ့လို့ပဲ"

ဆရာကြီး ဦးဘကောင်း၏ မိန့်ခွန်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂိုဏ်းသား တစ်ယောက်သည် လိမ္မော်ရောင် ထနေသည့် သံပူ တံဆိပ်တုံးကြီး တစ်ခုကို ယူ၍ လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို ကပ်လိုက်ရာ 'ရှဲ'ဟူသော အသံကြီး မြည်လျက် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းသည် ပြုတ်ထွက်လု မတတ် နာကျင်လှတော့၏။

ဂိုဏ်းသားများကား လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကြလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိများအား အဝတ် တစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ကျွန်ုပ်အား လမ်းလျှောက်ခိုင်းလေ၏။

တစ်နေရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိနှစ်လုံးပေါ်သို့ မာကျောချွန် ထက်သော အရာတစ်ခုဖြင့် လာ၍ ထောက်ထားပြီးလျှင်. . .

"နောက်ကို ဆုတ်ရင်တော့ ဂိုဏ်းထဲ ဝင်ခွင့် မပေးနိုင်ဘူး" ဟူသော အေးမောင်၏ အသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဟု သဘောထားကာ ရှေ့သို့ တိုးလိုက်လျှင် မျက်လုံး၌ ထောက်၍ ထားသော သံချွန်တို့သည် ကွယ်ပျောက်၍ သွားလေ၏။

ထိုအခါ နားကွဲလု မတတ်သော နဂါးနက် ဂိုဏ်းသားတို့၏ အော်ဟစ်၍ ဩဘာပေးသံ တို့သည် ပေါ်ထွက်၍ လာလေတော့၏။

*****

အောင်မြင်တဲ့သူရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား

(တစ်) အချက်ကတော့ သူခိုးတစ်ယောက်ဟာ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထားမျိုး ရှိရမယ်။

(နှစ်) အချက်ကတော့ ကိစ္စရပ်တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်တော့ မယ်ဆိုရင်၊ ကိုယ့်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို ကိုယ်ယုံကြည်ရမယ်။

(သုံး) အစော့်အည်း ချုပ်တီးနိုင်ရမယ်။

(လေး)အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ် နိုင်ရမယ်။

(ငါး)အကွက်ချပြီး စီမံတတ်ရမယ်။

(ခြောက်) တွက်ကပ်မှုမရှိဘဲ ကိုယ်တိုင်ချည်း လုပ်ရမယ်။

(ခုနစ်) သေသေသပ်သပ် ဝတ်စား ဆင်ယင်တတ်ရမယ်။

(ရှစ်)ညှာတာ ထောက်ထား ရမည့်သူကို ညှာတာ တတ်ရမယ်။

(ကိုး)တာဝန်လဲ ယူရဲရမယ်။

(တစ်ဆယ်) နှုတ်လုံ ရမယ်။

အခန်း (၁၂)

ရွှေပြောင်းဖူးကို အရယူခဲ့ခြင်း

ကျွန်ုပ်အား ဂိုဏ်းသားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီးနောက် ဆရာကြီး ဦးဘကောင်းသည် ငွေစက္ကူ အတုတစ်ထောင်ဖိုး စမ်းသပ်၍ ပြုလုပ်ခိုင်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ ရန်ကုန် ဗန္ဓုလတိုက်မှ ဓာတုဗေဒဆေး တစ်ချို့ မှာယူရမည်ဟု အကြောင်းပြကာ ဦးဂွမ်တီထံ စာရေး၍ ဆက်သွယ်ခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သည်၌ ဦးဂွမ်တီ၏ စာတစ်စောင်တွင် ရွှေပြောင်းဖူး ကလေးအတွင်း၌ ဗုဒ်းတို့ အလိုရှိသော မြကျောက်ကလေး ရှိကြောင်း ထိုရွှေပြောင်းဖူးကလေးကို ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ရယူ၍ ပြန်လာရန် ဖော်ပြရေးသားထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ငွေစက္ကူအစစ် တစ်ထောင်အား အတုအဖြစ်နှင့် ဆရာကြီး ဦးဘကောင်းအား ပေးခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်မြှောက်စား ခြင်းခံရလေ၏။ ဤသို့ ကျွန်ုပ်အား မြှောက်စားသည်ကို မကျေနပ်သော အဒေးမောင်က ကျွန်ုပ်အား တစ်နည်းတစ်ဖုံ အပြုတ်နှံရန် အတွက် အကွက်ဆင်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ အသင်းရုံရှိသော ထမင်းဆိုင်ရှေ့၌ လက်ဝှေ့ပွဲတစ်ခုကို ဂိုဏ်းသားများ ကြီးမှူး၍ ကျင်းပကြလေ၏။ ဆရာကြီး ဦးဘကောင်း ကိုယ်တိုင် ဒိုင်လူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက် လေ၏။

လက်ဝှေ့သမားများသည် သူ့အဆိုင်းနှင့်သူ ထိုးသတ်ကြ လေ၏။ ထိုဒေသမှာ လက်ဝှေ့သတ် အကျော်အမော်တို့၏ ဖြစ်သည့် အလျောက် ပွဲကြီးပွဲကောင်းများကို ကြည့်ရလေ၏။

လက်ဝှေ့ပွဲမှာ သုံးရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပသော ပွဲဖြစ်ရကား အနီးအပါး ရွာများမှာပင် လှည်းများ နွားများဖြင့် လာရောက်ကြည့် ရှု၍ သူ့ဘက် ကိုယ်ဘက် အားပေးကြလေ၏။

တတိယ မြောက်သော နေ့၌ လက်ဝှေ့ပွဲရှိ ပရိသတ်များ သည် လက်ဝှေ့ပွဲကို ကြည့်ရှု နေကြစဉ်၌ အနည်းငယ် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူတို့အား မည်သည့် အတွက် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေရသနည်းဟု မေးရာ တစ်စုံတစ်ယောက်က. .

“ဟိုမှာ မမြင်ဘူးလား”ဟုဆိုကာ လမ်းတစ်ဘက်သို့ ညွှန်ပြသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ နေရောင် အောက်တွင် တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိသော ရွှေထီးကို ဆောင်းလျက် စစ်သူကြီးတစ်ဦး၏ ဟန်ပန်ဖြင့် ဣန္ဒြေရရ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း၍လာသော လက်ဝှေ့သမား ရွှေထီးဆောင်းကို တွေ့ ရလေ၏။

၎င်း၏ ရင်ဘတ်တွင် တွဲလောင်းချထားသော ရွှေပြောင်းဖူး ကလေးမှ စိန်များသည်လည်း တဖြတ်ဖြတ် တောက်ပလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံများသည် တခြား တစ်ပါးသို့ ပျံ့လွင့်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ရွှေထီးဆောင်း၏ ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ ရွှေပြောင်းဖူးကလေး ၌သာလျှင် တည်တံ့လျက်ရှိလေ၏။

“ရွှေပြောင်းဖူး”ကလေးကိုတော့ ယခုပင် အရယူအံ့ဟုလည်း ဒုန်းဒုန်းချသော စိတ်ဖြင့် မည်သို့မည်ပုံရယူရမည်ကို ကြံ စည်လျက်ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဆရာကြီး ဦးဂွမ်တီ၏ အမှာစကား များကို ပြန်လည်၍ စဉ်းစားရင်း အကြံထုတ်လျက် ရှိစဉ် အရေးကြုံ တဲ့အခါမှာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နှုတ်ပိတ် ရေငုံနေရမည် ဟူသော ဦးဂွမ်တီ၏ စကားကို အမှတ်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်ဝှေ့ဝိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း နေရာ၌ သွားရောက်၍ ထိုင်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း အကြံထုတ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ အေးမောင်ရောက်လာပြီးလျှင်. . .

“ဟေ့ကောင်... စိန်လျှောင် မင်းကို ဆရာကြီးခေါ် နေတယ်”ဟုပြောသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ပြန်လည်၍ ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေလျှင် အေးမောင်က. . .

"ဟော့ကောင်… မင်းကို ဆရာကြီး ခေါ်နေတယ်"ဟု ထပ်မံ၍ အော်ပြောပြန်လေ၏။

ထိုအခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်သည် ငြိမ်မြဲငြိမ်၍ နေပြန်ရာ အေးမောင်၏ စိတ်၌ အနည်းငယ် ထူးဆန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီးလျှင်. . .

"ဒီကောင် မေ့များနေတာလား"ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို လှုပ်လေ၏။

ဒီကောင် မေ့များနေတာလား၊

ဒီကောင် မေ့များနေတာလား၊

ဒီကောင် မေ့များနေတာလား၊

ကျွန်ုပ်၏ နား၌ ထိုအသံများသည် ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားလေ ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံလည်း လျှပ်စီးလက် သကဲ့သို့ ဝင်းခနဲ ပွင့်၍ သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေထီးဆောင်းအား မေ့မြောသွားအောင် ပြုနိုင်လျှင် ၎င်း၏ ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ရွှေပြောင်းဖူးကို ကျွန်ုပ် ဖြုတ် ယူနိုင်မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်ရမည်ကို ဆက်လက်၍ စဉ်းစားနေသဖြင့် အေးမောင် သည် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ဆောင့်၍ တွန်းပစ်ခဲ့ပြီးနောက် ထွက်၍ သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သားရေသေတ္တာ အတွင်း၌ လိုရမယ်ရ အသုံးပြုရန် ဦးဂွမ်တီ ထည့်၍ ပေးလိုက်သော ကလိုရိုဖောင်း ခေါ် မေ့ဆေး ပုလင်းကို အမှတ်ရသဖြင့် သွားရောက် ယူငင်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်ပြန်၍ ထွက်လာသော အချိန်၌ ဝိုင်းလယ်တွင် ရွှေထီးဆောင်းသည်. . .

"လက်သီးပုန်းနှင့် ဒူးပုံ၊ နဖူးမှန်လျှင် ဟက်တက် ကွဲသွားမည်"ဟူ၍ လည်းကောင်း. . .

ဆိုနေကျ ခေါင်းမြီးခြုံလုံပါပေ့ လက်ာကို ဆို၍ လည်းကောင်း လက်ပမ်းပေါက် တဖြောင်းဖြောင်း ခတ်ကာ မိုလ်တောင်း လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝါဂွမ်း အနည်းငယ်ကို မေ့ဆေး ဆွတ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ် အကြား၌ အသာ ညှပ်၍ မေ့ဆေး ပုလင်းကို ဖုံက်ပြီးလျှင် ဝိုင်းလယ်သို့ ခုန်၍ ဝင်သွားလေ၏။

"ဟော့ကောင် ကတို့ထား၊ ခေါင်းပြုတ်သွားလိမ့်မယ်"

"မိုက်ရူးရဲဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွ"

"ဆိတ်ကဆင်ကို ချီမလို့လား"

စသော အသံများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြိုဆိုကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်၌ အခက်အခဲ တစ်ခုရှိသည်မှာ ကလိုရိုဖောင်းသည် စူးရှသော အနံ့တစ်မျိုး ထွက်သည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်ကို မရိပ်မိစေခြင်းအတွက် အခြားသော လက်တစ်ဖက်၌ ဒူးရင်းသီးကို ကိုင်လျက်စားနေရလေ၏။

ဒူးရင်းသီး အနံ့ဖြင့် ဖုံးအုပ်သွားစေရန် ရည်ရွယ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ဆိုလိုသည်။

"ဘာကြေးလဲ"ဟု ရွှေထီးဆောင်းက မေးလေ၏။

"ဘယ်ကြေးဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းမတိမ်းဘူး"ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ဖြေလိုက်၏။

"သုံးနှစ် ကျွန်ခံကြေး"

"ငါနိုင်ရင် မင်းကို ကျွန်ခံ မခိုင်းဘူး၊ မင်းလည်ပင်းက ရွှေပြောင်းဖူးကို ယူမယ်"

"စိန်လိုက်"

"ဟော့. . . ဖြစ်ပါ့မလား"ဟု ဆရာကြီး ဦးဘကောင်းက စိုးရိမ်တကြီးလှမ်း၍ မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်မတော်တဆ သေပျောက် သွားမည်ကို လွန်စွာစိုးရိမ်ပုံရလေ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ် မရှိပါက ၎င်းအား ငွေစက္ကူအတု လုပ်ပေးမည့်သူ မရှိခြင်းကို ပို၍ စိုးရိမ်ပုံရလေ၏။

"ဖြစ်ပါတယ် ဆရာကြီး"ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ဖြေလိုက်လျှင် ရွှေထီးဆောင်း၏ ထီးတော်မိုး သည် ရွှေထီးကို ပိတ်လိုက်လေ ၏။

ကွင်းဒိုင်များက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးရှေ့တွင် လက်ချင်းဆက် ထားရာမှ ဖြုတ်လိုက်လေ၏။ ရွှေထီးဆောင်းက လက်ပမ်းပေါက် သုံးချင်ခတ်၍ အဆင်သင့် ဖြစ်မဖြစ် ကျွန်ုပ်အား မေးသော်လည်း

ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မဖြေဘဲ၊ ၎င်း၏ ဦးခေါင်းအရိပ်အား ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်လေလျှင် ရွှေထီးဆောင်းသည် ပထမကြောင်၍ နေ သော်လည်း နောက်၌ ၎င်း၏ ဦးခေါင်းအရိပ်အား ဖနောင့် ဖြင့် မပေါက်နိုင်စေရန် နေရာ ရွှေပြောင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူကို ကြည့်၍ ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒိုင်လူကြီးများပါ အံ့ဩလျက် ရှိကြ လေ၏။

ရွှေထီးဆောင်းက ဒိုင်လူကြီးများမှ တစ်ဆင့် ထိုသို့ မပြုလုပ်ရန် ကန့်ကွက် ခိုင်းလေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်း၏ အရိပ်အား ဖနောင့်ဖြင့် သုံးချက်တိတိ ပေါက်ပြီး ဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလျှင် ရွှေထီးဆောင်းကလည်း ခေါင်းကို ဆတ်၍ အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်၍ အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် တအားဝင်၍ ပူးကာ ထိုးသတ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ နှစ်ယောက်သား ပူး၍ လုံးသွားရန် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်သည့် အတိုင်းပင် ပူး၍ သွားသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ၎င်း၏ မျက်နှာအား အုပ်၍ ကိုင်ထားလေ၏။

၎င်းကလည်း ကျွန်ုပ်၏ နဖူးအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်၍ တွန်းထားလေ၏။ စက္ကန့် အနည်းငယ်မျှ ပူးမိလျှင် ဒိုင်လူကြီးများက ကျွန်ုပ်၏ ကျောကို ပုတ်လျက် ခွာချရန် အချက် ပေးလိုက်လျှင် ခွာလိုက်ကြသော်လည်း ရွှေထီးဆောင်းမှာမူ ၎င်း၏ မျက်နှာ၌ ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့် အုပ်ထားစဉ်က မေ့ဆေးကို ရှူရှိုက်မိသဖြင့် မူးဝေလျက်ရှိပြီ ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် နောက်တစ်ချီနေရာ၌ တည်မိလျှင် ရွှေထီးဆောင်း၏

အဆုတ်တွင်းသို့ မေ့ဆေးငွေ့များ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိသွားသည့် အချိန်နှင့် ချိန်သားကိုက်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ ရင်ဘတ်အား ခြေထောက်ဖြင့် ကန်တွန်းတွန်း လိုက်သည်နှင့်ပင် ရွှေထီးဆောင်း သည် ဖင်ထိုင်လျက် ကျလေတော့၏။

ထိုသို့ ဖင်ထိုင်လျက် ကျစဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ ရင်ဘတ်မှ ရွှေပြောင်းဖူးကို ဖြုတ်၍ ၎င်း၏ မျက်နှာအား လက်ဝါးဖြင့် တွန်းလိုက်သည်နှင့်ပင် ရွှေထီးဆောင်းကား ပက်လက်လန်ကျ သွားပြီးလျှင် လုံးဝ အိပ်ပျော် သွားလေတော့၏။

လက်ဝှေ့ပွဲပေါင်း များစွာကို ဒိုင်လုပ်ခဲ့သော ဒိုင်လူကြီးများ ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အား လွန်စွာ အံ့အားသင့်သော မျက်နှာထားများဖြင့် ကြည့်လျက် နေကြလေ၏။ နဂါးနက် ဂိုဏ်းသားများမှာမူ ကျွန်ုပ်အား အော်ဟစ်၍ ကောင်းချီး ပေးကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေပြောင်းဖူးကလေးအား ကျွန်ုပ် လည်တိုင်တွင် ဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် ရွှေထီးဆောင်း၏ ထီးတော်မိုးအား. . .

“ဟေ့ကောင်… ငါ့ကို ထီး လာမိုးချေစမ်း”ဟု ငေါက်လိုက်ရာ ၎င်းထီးတော်မိုးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေး၍ လာပြီးလျှင် ရွှေထီးကို မိုး၍ ပေးလေ၏။

ထိုအခါ၌ ပရိသတ်သည် လွန်စွာ အားရဝမ်းသာဖြစ်လျက် ကျွန်ုပ်အား လာရောက် ထမ်းပိုးကြ၍ တောင်သုံးလုံး ရွာတွင်း၌ လှည့် လည်လေ၏။

ထီးတော်မိုးကလည်း ရွှေထီးကို မိုးလျက် လိုက်ပါသည့် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အား ရှင်လောင်းလှည့် သကဲ့သို့ ရှိလေတော့၏။

*****

The year of Flying

ဘက္ကဒက်မြို့ကြီး ကောင်းကင်ပျံတယ် ဆိုသည်မှာ ရာဇဝင် ဆိုင်ရာ စာပေကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် လေ့လာသူများ သာလျှင် သိရှိနိုင်သော အကြောင်းအရာဖြစ်လေ၏။

အဒေီ ၁၁၆၀-ခုနှစ်တွင် ဘက္ကဒက်မြို့၌ တစ်မြို့လုံးက တန်ခိုးရှင်ဟု ယုံကြည်ခြင်း ခံရသူတစ်ဦး ရှိလေ၏။ ၎င်း၏အမည်မှာ **David Airoy** မင်းသားဟု ဆို၏။ မင်းသားအား စူလတန် ဘုရင်ကြီးက ထီးနန်းကို ၎င်း၏ တန်ခိုးဖြင့် လုပ်ကြံ ယူငင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်သဖြင့် ဖမ်းဆီးသွားလေ၏။ တန်ခိုးရှင် **David Alroy** မင်းသားအား ဖမ်း၍ ထားစဉ်၌ ဘက္ကဒက် မြို့သို့ လူနှစ်ယောက်သည် စာတစ်စောင် ယူလာ၍ ပြလေ၏။ စာမှာ မင်းသား၏ လက်မှတ် ရေးထိုးထားသော စာဖြစ်ပြီးလျှင် ဘက္ကဒက် မြို့သူမြို့ သား အပေါင်းအား သင်တို့သည် မနက်ဖြန် နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်များ ရရှိလိမ့်မည်။ ကောင်းကင်သို့ ပျံနိုင်လိမ့်မည်။ သင်တို့အားလုံး မနက်ဖြန် နံနက်၌ ကောင်းကင်မှ ပျံသန်း ၍ မိစ္ဆာဘုရင် စူလတန်အား တိုက်ခိုက်ကြလောဟု နှိုးဆော်ထားလေ၏။ ဘက္ကဒက် မြို့သူ မြို့သားတို့လည်း ၎င်းစာကို ဖတ်ပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ တန်ခိုးရှင်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်၌ ပျံသန်းကြရမည့် အဖြစ်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ စျေးသည်များလည်း ဆိုင်များကို ပိတ်ကြ၏။ လယ်ယာ လုပ်ကိုင်သူများလည်း ကျွဲ၊ နွားများကို လွှတ်၍ ပစ်ကြတော့၏။ စာယူလာသော လူနှစ်ဦးအားလည်း ဘက္ကဒက်တစ်မြို့လုံးက ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားများကို ကြိုက်တာ့ယူ၍ သွားပါဟုဆိုကာ သေတ္တာများကို ဖွင့်၍ ပေးကြလေ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးသည် အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်များဖြင့် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတို့ကို မြင်းလှည်းဖြင့် သယ်ဆောင်၍ သွားကြလေ၏။ထိုနေ့ညသန်းခေါင်အချိန်၌ ဘက္ကဒက် မြို့သူ မြို့သားတို့သည် ကလေး လူကြီး၊ မိန်းမ၊ ယောကျ်ား၊ သူတောင်းစားပါ မကျန် တိုက်ခေါင် မိုးများ ပေါ်သို့ ဝတ်ရုံကြီး များဝတ်ကာ မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပျံသန်းကြရန် တစ်ညလုံး စောင့်စား၍ နေကြလေ၏။ ပျံသန်းရန် မဆိုထားဘိ တစ်လက်မမျှပင် မကြွသည့် အဖြစ်ကို သိရှိကြရ လေ၏။ သမိုင်းဆရာတို့က ထိုနှစ်အား **(The year of Flying)** ကောင်းကင်ပျံသော နှစ် ဟူ၍ပင် မှတ်တမ်းတင်၍ ထားလေ၏။

အခန်း (၁၃)

မြင့်မြင့်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်ုပ်၏ သတင်းကား နဂါးနက်ဂိုဏ်း အတွင်း၌ သာလျှင် မဟုတ်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသများသို့ပင် ပျံ့နှံ့၍ သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သူရဲကောင်းကြီးသဖွယ် အသိအမှတ်ပြု ကြလေတော့၏။ တစ်နေ့သ၌ ဆရာကြီး ဦးဘကောင်းသည် ဂိုဏ်းမှ ကောက်ခံသော ရန်ပုံငွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပေးသွင်းခြင်း မပြုသော ဦးသောလု၏ အိမ်သို့ ဓားပြတိုက်၍ ယူရန်အတွက် အငေးမောင်နှင့် ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းဆောင်၍ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆရာကြီး ဦးဘကောင်း စေခိုင်းသည့် အတိုင်း နောက်လိုက် ငါးယောက်ကို ခေါ်ယူ၍ သွားကြရလေ၏။

ဦးသာလု၏ အိမ်မှာ မြစ်တာရွာ၌ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သွားရောက်သော အချိန်၌ ည ၈-နာရီမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း လွန်စွာ လူခြေ တိတ်ဆိတ်လှသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ခုနစ်ယောက်၏ မြင်းခွာသံများသည် ဆူညံလျက် ရှိလေ၏။

ဦးသာလု၏ အိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်အစောက်မှ အစောက်စောင့် အဖြစ် တာဝန်ယူရလေ၏။

အငေးမောင်နှင့် ကျန်ငါးယောက်က အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကြ ပြီးလျှင် ဦးသာလု၏ မိသားစုအား ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်လျက် ရိုက်နက်ကာ ပစ္စည်းတောင်းကြလေ၏။

အပေါ်ထပ်မှ တဘုံးဘုံး ရိုက်နက်သံများမှာ လူကိုရိုက်နက် နေသည်နှင့် မတူဘဲ နွားသတ်နေသည်နှင့်ပင် တူလေ၏။

သို့ရာတွင် အရိုက်ခံရသူတို့၏ အသံမကြားရခြင်းကို ထောက်၍ အငေးမောင်တို့သည် အိမ်ရှင်တို့၏ ပါးစပ်ကို အဝတ်ဖြင့် ဆို့၍ ထားကြောင်း ကျွန်ုပ်

အတတ်သိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှင်များအတွက် စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေး၍ တက်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်၌မူ ကျွန်ုပ် တွေးထင်သည့် အတိုင်းပင် အိမ်ရှင်များအား ပါးစပ်တွင် အဝတ်များ ဆို့၍ လက်ပြန်ကြိုးများ တုပ်၍ထားလေ၏။

အိမ်ရှင် ဦးသာလှနှင့် ၎င်း၏ ဇနီးအပြင် အဘွားအိုကြီး တစ်ယောက်နှင့် အသက် နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ မိန်းမပျို တစ်ဦးလည်း ပါဝင် လေ၏။

ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိသွားသည့် အချိန်၌ပင် အမေးမောင်၏ တပည့်တစ်ယောက်သည် အဘွားအိုကြီး၏ ဦးခေါင်းအား လှဲ၍ ရိုက်လေ၏။

"ဟေ့ကောင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ မင်းတို့ကို မှာလိုက်တာက ပစ္စည်းယူဖို့ပဲ၊ နှိပ်စက်ဖို့ မပါဘူး"ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ အမေးမောင်အပါအဝင် နဂါးနက်ဂိုဏ်းသား လူရမ်းကား များသည် ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်း သတ္တဝါသဖွယ် မျက်လုံးများ ပြူး၍ ကြည့်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ အမေးမောင်သည် ဦးသာလှ၏ မျက်နှာအား တအား ရိုက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး နောက်...

"ဟေ့ကောင် . . မင်းဆက်ပြီး လုပ်ရင် ငါက မောင်းဖြုတ် ချလိုက်မယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အမေးမောင်တို့ လူစုသည် ကျွန်ုပ်အား မကျေမနပ် မျက်နှာထားများဖြင့် ကြည့်ကာ ဆင်း၍ သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအခါ၌ သေနတ်ကို ခါးကြား၌ ပြန်၍ ထိုးပြီးလျှင် အဘွားအိုကြီးအား ကြိုးဖြေပေးရန် သွားစဉ်၌ပင်. . . 'ဒိုင်း. . . ဒိုင်း' ဟူသော သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းလျား မှောက်ချလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ဦးသာလှ အပါအဝင် အိမ်သားများမှာ သေနတ် ထိမှန်၍ လဲကျ သွားကြ လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သေနတ်ကို ထုတ်၍ ပြန်လှန် ပစ်ခတ်သော်လည်း

အဒေးမောင်တို့ လူစုသည် မြင်းစီး၍ ထွက်ပြေးကြပြီ ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အလောင်းများကို ကြည့်၍ စိတ်လက် မချမ်းမသာ ဖြစ်နေစဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ နောက်ကျောမှ နေ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ပြေး၍ ခုန်အုပ်လိုက်သည်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘေးသို့ တိမ်းရှောင်လိုက်ရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့၌ ဝမ်းလျားမှောက်၍ လဲကျသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ စောစောက ကြိုးဖြင့် တုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသော မိန်းကလေး ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ အိမ်သားများ အနက် ထိုမိန်းကလေးသာလျှင် အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

"ဟေ့... ဟေ့.. မင်းငါ့ကို ရန်မမူပါနဲ့၊ ငါက မင်းတို့ ရဲ့ ရန်သူမဟုတ်ဘူး"ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်း၌ ချည်နှောင် ထားသော ကြိုးများကို ချော့မော့၍ ဖြေပေးရလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အလောင်းများမှ ကြိုးများကို ဖြေ၍နေစဉ်တွင် အိမ်အစောက်၌ မြင်းလှည်း ရပ်သံကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သေနတ်ကို ထုတ်၍ ကိုင်ထားစဉ်၌ပင် လွန်စွာဝဖြိုး၍ လွန်စွာလည်း အသားနီသော အသက် -၄၀ခန့်ရှိ လူကြီးတစ်ဦးသည်. . .

"စားရကံကြုံတော့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲဆိုတာမျိုးပေါ့"ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား မျက်နှာချိုသွေး၍ ဝင်လာလေ၏။

ထို့ပြင် ၎င်းက. . .

"ဘယ်လိုလဲ နဂါးမိတ်ဆွေ. . . ယူစရာရှိတာတွေ ယူလေဗျာ။ အားလုံး သေကုန်မှပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သေနတ်ကြီး တကိုင်ကိုင် လုပ်နေတာလဲ"ဟု ဆက်၍ ပြောသော်လည်း ကျွန်ုပ်က ထိုလူကြီးအား မကျေနပ်သော မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေသည်ဖြစ်၍ ထိုလူကြီးက...

"ဪ .. ဪ .. ကျုပ်က ပြောဖို့ မေ့နေလိုက်တာ ကျုပ်လဲ နဂါးပါပဲ။ နေတာကတော့ ကန်ချဘူရီမှာ နေပါတယ်။ အဲဒီ ပြန်မလို့ သေနတ်သံကြားတာနဲ့ ကျုပ်တို့ နဂါးတွေတော့ ဓားပြ တိုက်နေပြီ ဆိုပြီး ဝင်လာခဲ့တာ။ ဟောဒီမှာကြည့်"ဟု ဆိုကာ လက်မောင်းကို ပင့်တင်၍ နဂါးနက် တံဆိပ်ကို ပြလေ၏။

ထို့နောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကာ မွှေနှောက်၍ ရှာဖွေ၍ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနှင့် ငွေစက္ကူ အချို့ကို အိတ်တွင်းသို့ ထိုးထည့် သည့်အပြင် မိန်းကလေးကို

တွေ့မြင်သွားသည်နှင့် "နေရာ ကျလိုက်တာ ဒါမျိုးကလေးတွေနဲ့ မတွေ့ရတာ ကြာပြီပဲ"ဟုဆိုကာ ပြေး၍ ဖက်လျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူ၏ အပြုအမူကို ခွင့်ပြုရန် မသင့်တော် ဟု ယူဆသည့်အလျောက် နားသယ်သို့ လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ ထိုသူ ယိုင်လဲ၍ သွားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ပြန်လည်၍ ရန်မူမည် ပြုသော်လည်း သေနတ်မောင်း အတွင်းသို့ လက်ညှိုးလျှို၍ ကိုင်ထားသည်ကို မြင်သဖြင့်. . .

"ပြောပါ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်က ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ"ဟု မျက်နှာချိုသွေးလေတော့၏။

"အလောင်းကို မြှုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်ရမယ်"

"ဒီလိုဆိုရင် မိတ်ဆွေက အခေါက်ကို သယ်ချခဲ့ပါ၊ ကျုပ်က လှည်းကို နောက်ဆုတ် ထားလိုက်မယ်"ဟုဆိုကာ လူဝကြီးသည် ကျိုးနွံသော တပည့်ကလေးပမာ ပြေး၍ ဆင်းသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဦးသာလှ၏ အလောင်းကို ချိုင်းမှမ၍ နောက်ပြန်ဒရွတ်တိုက် ဆွဲလေ၏။

ထိုသို့ ဆွဲနေစဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ နောက်စေ့၌ ပူခနဲဖြစ်၍ သွားပြီး မျက်စိများသည်လည်း ပြာ၍ လာပြီးလျှင် လုံးဝ သတိမေ့မျောခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ် သတိပြန်၍ ရလာသောအခါ၌ အိမ်ပေါ်တွင် အလောင်းများနှင့် ကျွန်ုပ်သာလျှင် ရှိပြီးလျှင် လူဝကြီးနှင့် မိန်းကလေး တို့မှာ မရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရှိသဖြင့် လူဝကြီးသည် မြင်းလှည်း ကို နောက်ဆုတ်ခဲ့မည်ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ အလစ်၌ ဦးခေါင်းကို တစ်စုံ တစ်ခုဖြင့် ရိုက်နှက်သွားကြောင်း သိရလေ၏။

မိန်းကလေးကိုလည်း ၎င်းလူဝကြီးပင် ဖမ်းဆီးခေါ် ဆောင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိလေ၏။

ထိုလူဝကြီးကား လူယုတ်မာကြီး ပီပီ မိန်းကလေးအား ခေါ် ဆောင်၍ အနိုင်ကျင့် ပေလိမ့်မည်။ ထို့နောက် သတ်ပစ်လိုကလည်း သတ်ပစ်မည်။ မသတ်သည် ထားဦး၊ မိန်းကလေး အား မတော်လူတွေ၏ လက်သို့ ရောင်းချလိုက်မည်ဆိုကလည်း

မိန်းကလေး၏ ဘဝသည် မတွေးဝံ့စရာပင် ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ စဉ်းစားရင်း ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဘတ်မှ ရွှေပြောင်းဖူးကလေးကို စမ်းသပ် ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

ရွှေပြောင်းဖူးကလေးမှာ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဘတ်၌ပင် ရှိနေ သေးကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသော်လည်း မိန်းကလေးအတွက် စိတ်ပူလျက်ပင် ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူဝကြီး နောက်သို့ လိုက်၍ မိန်းကလေးအား ကယ်တင်အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

အိမ်အောက် ရောက်သည့် အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ မြင်းလည်း မရှိ တော့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ခြေလျင်ပင် လိုက်ရပေအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကောင်းကင်သို့ မော့၍ ကြည့်လျှင် ခုနစ်စင် ကြယ်သည် အမြီးထောင်၍ နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် သန်းခေါင် အချိန်ရောက်လေပြီဟု သိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူသွား လမ်းရိုးကို အသုံးမပြုဘဲ လူသွားလမ်းနှင့် အနည်းငယ် ကွာလှမ်းသည့် တောလမ်းကလေးမှ အရှေ့စူးစူးသို့ လိုက်လေ၏။

နံနက် အရုဏ်တက် လုနီးပါးအထိ ကျွန်ုပ်သည် ရပ်နားခြင်း မရှိဘဲ တောလမ်း အတိုင်း ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ရခြင်း၊ ထိုလူဝကြီးက နောက်စေ့ကို ရိုက်နှက်သွားခြင်း၊ မိုင်ပေါင်းများစွာ ခြေလျင် လျှောက်ရခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေနှင့် လက်တို့ကိုပင် မသယ် ချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ တူရူအရပ်ဆီမှ မြင်းခွာသံ ကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ချုံတစ်ခု၏ နောက်တွင် ကွယ်၍ နေလိုက် ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ မြင်းရောက်ရှိသည့် အချိန်ကျမှပင် မြင်းပေါ်မှ လူကို တအား ခုန်၍ ဆွဲချလိုက်ရာ ထိုသူနှင့် ကျွန်ုပ်သည် မြေပြင်ပေါ်မှာ လုံးသား ထွေးလား ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုလူအား မထနိုင်အောင် ထပ်၍ ထုလိုက် မည်ဟု ကြံ၍ လက်ကို မြှောက်ရွယ် လိုက်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်ရော ထိုသူပါ အံ့အားသင့်၍ သွားကြလေ၏။

ထိုသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ် ရှာဖွေလျက်ရှိသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

"မင်းကို ကယ်ဖို့ လိုက်လာတာ"ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်...

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်၊ ရှင့်ကို ဟိုလူကြီးက ရိုက်ပြီး၊ ရှင်မေ့နေတုန်း ကျွန်မကို ကြိုးနဲ့တုပ်၊ သူ့မြင်းလှည်း ပေါ်တင်ပြီး ခေါ်လာတာ၊ ကျွန်မကို မတော်မတရား လုပ်ဖို့ ကြံတုန်း သူ့ရဲ့ ရင်ဝကို ခြေနဲ့ကန်ခဲ့ပြီး ဒီမြင်းယူပြီး ထွက်ပြေးလာတာ"

"ခက်တာက ငါလဲ ဒီကနေ နောက်ပြန် ဆုတ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နဂါးနက်တွေက သတ်လိမ့်မယ်၊ ထားဝယ်ကို ရောက်အောင်တော့ တောလမ်းက သွားရမှာပဲ"

"ကျွန်မလဲ ရှင်နဲ့ လိုက်ရမှာပဲ၊ အားကိုးရာမဲ့လို့ ဦးလေး နဲ့ အဒေါ်တို့ဆီကို လာတာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်"

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းကလေးအပေါ်၌ များစွာ သနားကြင်နာမိလေ၏။ သူ၏ အင်္ကျီများသည် လည်းကောင်း၊ လုံချည်များ သည် လည်းကောင်း၊ မြင်၍ မကောင်းအောင် စုတ်ပြဲလျက်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ကိုပါ ကျွန်ုပ်က တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွားရန် သဘောတူလိုက်ရ၏။

"နေစမ်းပါဦး၊ မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"မြင့်မြင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သေသွားတဲ့ ဦးသာလှဟာ ကျွန်မရဲ့ဦးလေးပါ"

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးအား နာမည် မေးပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ရင်း ဖြစ်သော စိန်လှော်ဆိုသည့် အမည်ကို အပြီးအပိုင် ဇာတ်မြှုပ်လိုသည် ဖြစ်၍ မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်အား နာမည် ပြန်၍ မေးသောအခါ၌ မောင်ဘတူ ဟူသော အမည်အသစ်ကိုသာ ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာလှ အိမ်၌ ဤကဲ့သို့ မဖြစ်မီတစ်ရက် ကပင် ဆရာကြီးဦးဘကောင်း၏ သေတ္တာ၌ လုံခြုံစွာ သိမ်း၍ ထားသော နဂါးနက် အဖွဲ့ဝင်တို့၏ စာရင်း၊ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများ၊ ဓားပြတိုက်၍ ရရှိထားသော

စာရင်းများအား ခိုးယူ၍ ရန်ကုန် ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးသို့ စာတိုက်မှ ပို့လိုက်ပြီး ဖြစ်ရာ နဂါးနက်အဖွဲ့ ကြီးသည်လည်း များမကြာမီ အတွင်း၌ပင်လျှင် ပျက်စီးချေတော့ မည် ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြင့်တို့သည် မြင်းကို စီးလျက် တောလမ်း အကိုင်းလာခဲ့ကြရာ နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့် အချိန်တွင် ထားဝယ် သို့ ရောက်ရှိလေ၏။

ထားဝယ်သို့ ရောက်သော်လည်း မြင့်မြင့်အား မြို့တွင်း သို့ ခေါ်ရန်မှာ ၎င်း၏ မလုံ့တလုံ့ အဝတ်အစားများကြောင့် ခေါ်၍ မဖြစ်ဘဲ မြို့စွန် ဇရပ်တစ်ခု၌ ဝှက်၍ ထားခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ဈေးသို့သွား၍ အင်္ကျီနှင့် ထဘီတို့ကို ဝယ်ယူရလေ၏။

အင်္ကျီနှင့် ထဘီတို့ကိုသာ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး စားသောက်ရန် အတွက်လည်း ပေါင်မုန့်၊ သကြား ထောပတ်စသော ကြာရှည် စားသောက်နိုင်သည့် ရိက္ခာ ပစ္စည်းတို့ကို ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဈေးမှ ပြန်ခဲ့၍ မြင့်မြင့်အား ထားခဲ့သော ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တစ်သက်၌ အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩဖွယ်ရာသော အဖြစ်ကို တွေ့ ရလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကျောက်စာဝန်မင်း... ဘာတွေများ ဝယ် လာတာလဲ”ဟု ကျွန်ုပ်အား ဆီး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ. . .

“ဦးဂွမ်တီ. . . ခင်ဗျား. . . ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ သိပ်ပြီး ဆန်းတာပဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာ အံ့ဩခဲ့သည့် အလျောက် မေးမြန်း လိုက်လေသည်။

“သိသာနံ၊ ဟိတံ၊ အာစရတီတိ၊ အာစရိယော. . . တဲ့ကွ”

“အဓိပ္ပာယ်ကလေး ရှင်းစမ်းပါဦး”

“သိသာနံ- တပည့်တို့၏၊ ဟိတံ- အကျိုးစီးပွားကို၊ အာစရတိ- သည်ပိုး ဆောင်ရွက် စွမ်းနိုင်သောကြောင့်၊ အာစရိယော- ဆရာ မည်၏ တဲ့။ ဒုက္ခနဲ့

တွေ့နေပြီဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါရောက်လာတာ။ ဒီနေရာမှာ နောက်ထပ် သုံးလေးရက်တော့ ပုန်းနေပေဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ပုလိပ်မင်းကြီး ဆီကို မင်းပို့လိုက် တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ရောက်သွားပြီကွ”

“ဩ. . . ဒါတွေလဲ ခင်ဗျားက သိနေတာပဲလား”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီအား လွန်စွာအံ့ဩမိလေ၏။

“သိတယ်… သိတယ်. . . ရွှေထီးဆောင်းကို မေ့ဆေး ပေးပြီး၊ အလဲထိုး အနိုင်ယူသွားတာလဲ ငါသိပါတယ်။ မင်းကို သိပ်ပြီး သဘောကျနေတာ”

“ဟောဒီမှာ မြနန်းနွယ်နဲ့ ခင်ဗျား သဲသဲမဲမဲ ရှာနေတဲ့ (မြ)ကျောက်ဟာ၊ ဒီပြောင်းဖူးထဲမှာ ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား ရော့”

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေပြောင်းဖူးကလေးအား ဖြုတ်၍ ပေးလိုက်ရာ ဦးဂွမ်တီက သေသေချာချာ ကိုင်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ လက်သို့ပြန်၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဦးဂွမ်တီ၏ အပြုအမူကို နားမလည်သဖြင့်. . .

“ခင်ဗျားတို့ရှာခိုင်းတာ ဒါမဟုတ်လား ယူလေဗျာ”

“ခက်တယ်ကွာ၊ ဒီပစ္စည်း ကလေးမျိုးက ဆင်တူ နှစ်ခု ရှိတယ်ကွ၊ အခု မင်းရလာတဲ့ အထဲမှာက တို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်း မပါဘူး။ ထပ်ပြီး ရှာရဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီ၏ စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် နောက်ထပ် ရှာဖွေရန်ကိစ္စကို လက်မြှောက်လိုပေပြီ။

“ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ နောက်ထပ် ကြိုးစားဖို့၊ မင်းအနေနဲ့ ဝန်လေးနေပြီ မဟုတ်လား၊ ရော့. . . ဟောဒီမှာ မြနန်းနွယ်က မင်းကို ပေးလိုက်တဲ့စာ…”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွမ်တီလက်မှ စာအိတ်ညိုကြီးကို လှမ်း၍ ယူလိုက်ပြီး ဖောက်ကြည့်လိုက်ရာ မြနန်းနွယ်၏ လက်ရေးနှင့် ရေးထားသော အာက်ပါစာကို တွေ့ ရလေ၏။

❝ ကျောက်စာဝန်မင်းရှင့်

မြနန်းနွယ်တို့ကို အစုအထိ အကူအညီ ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မြနန်းနွယ်တို့ အလိုရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းကို တော့ . . . ရှင့် အနေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားသည် ဖြစ်စေ ပြန်၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း မြနန်းနွယ်ရော ဦးဂွမ်တီ ပါ သတိမပြု ခဲ့ပါ။ အဲဒါဟာ မြနန်းနွယ်ရဲ့ ဦးလေး ဦးဂွမ်တီရဲ့ အမှားပါ။ တကယ်တော့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ပစ္စည်း၊ မြေအောက်မှာ မြှုပ်ကွယ် နေတဲ့ ပစ္စည်းကို ပြန်ပြီး ရယူနိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ဟာ လူတိုင်းမှာ မရှိပါဘူး။

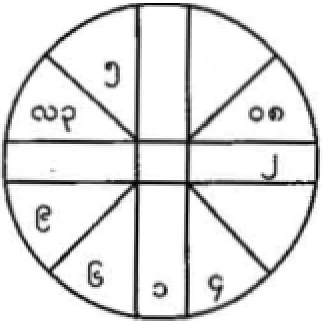

ပုံပါ ဇာတာရှင်မျိုးက ကူညီမှ ဒီကိစ္စဟာ အခေါင်မြင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောက်စာဝန်မင်းအနေနဲ့ အနားယူလိုက ယူနိုင်ပါပြီ၊ ယခုအထိ အကူအညီပေးခဲ့သည်ကို ကျေးဇူးဆက်သော အားဖြင့်၊ ကျောက်စာဝန်မင်းရဲ့ ပူပူနွေးနွေး ဇနီးကလေးအတွက် စိန်တဆင်စာကို လက်ဖွဲ့ လိုက်ပါတယ်။ ❞

မြနန်းနွယ်

ဝင်းစာနှင့်အတူ စိန်ထည် ပစ္စည်းများကိုလည်း ရရှိ သည်။ ကျွန်ုပ်လွန်စွာ အံ့သြရသည်မှာ ကျွန်ုပ် မိန်းမရမည်ကို အခိုင်အမာ ဟောချက်ထုတ်၍ ထားသော မြနန်းနွယ်၏ ပညာစွမ်းပင် ဖြစ်၏။

“ဒီလိုဆိုရင်… ကျုပ်ကလည်း မြနန်းနွယ်ကို ဟောဒီ ရွှေပြောင်းဖူးကလေးကို လက်ဆောင် အဖြစ် ပြန်ပြီး ပေးလိုက်ပါရစေ၊ ကျုပ်အသက်နဲ့ လဲပြီး ရယူခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေးမို့ပါ”ဟု ဆိုကာ ရွှေပြောင်းဖူးကလေးကို ဦးဂွမ်တီ၏ လက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဤမျှ ဒုက္ခရောက်သော ပစ္စည်းအား ဆက်လက်ရှာဖွေခြင်း မပြုတော့ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သော်လည်း မြနန်းနွယ်နှင့် ဦးဂွမ်တီသည်ကား

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ဆက်လက်၍ ရှာဖွေကြပေဦးမည် ဖြစ်ရာ သူတို့ ရင်ဆိုင်ကြရမည့် အန္တရာယ်များကို တွေးမိ၍ ရင်လေးမိတော့၏။

"နေစမ်းပါဦး ဦးဂွမ်တီ ... ဘုရားကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့အတွက်တော့ ဒါလောက် ဒုက္ခခံဖို့ မလိုပါဘူး"

"ဘုရားကျွန် အဖြစ်က လွတ်ရုံမျှလောက်ကတော့ ဒါလောက် အရေးမကြီးပါဘူးကွာ။ မင်းကလဲ ကျောက်စာဝန်ဆိုတော့ စာပေအထောက်အထားနဲ့ ပြောရမှာပေါ့" ဟု ဆိုကာ ဦးဂွမ်တီသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ကိုက်ချိုး၍ ပါးစောင်၌ ငုံထားလိုက်ပြီးနောက်..

"ငါဆိုလိုတာက ဘုရားကျွန်ဘဝက လွတ်ရုံလွတ်ဖို့ကတော့ ခုနက ငါပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ နည်းအမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ အခု ကိစ္စက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး မောင်။ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားချင်တဲ့ အလုပ် ကြောင့်ပါ၊ မနူဟာရဲ့ မြလက်စွပ်ကို သူ့မူလနေရာကို ပြန်ထားဖို့ ကိစ္စက ငါ့အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ မြနန်းနွယ် အတွက်ပါ။ သူက အဲဒီဆန္ဒသိပ်ပြီး ပြင်းထန်နေတယ် မဟုတ်လား"

ဦးဂွမ်တီသည် ကျွန်ုပ်အား ရှည်လျားစွာ ပြောပြီးနောက်၊ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ကိုက်ချိုး၍ ငုံလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ၎င်းရှင်းပြသော ကျောက်စာ အထောက်အထားများကို စဉ်းစား ပြီးနောက် ဦးဂွမ်တီ၏ ကျောက်စာဘက်၌ ကျေညက်ပုံကို အံ့ဩမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခပ်ငိုင်ငိုင်ဖြစ်၍ ဦးဂွမ်တီ အကြောင်း စဉ်းစားနေစဉ်၌ပင် ဦးဂွမ်တီက. . .

"ဘုရားကျွန် ဆိုတာဟာ လူတွေထင်သလို နိမ့်ကျတဲ့ အမျိုးအနွယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းဟာ ဘုရားကို အလုပ်အကျွေး ပြုရဖို့တောင် အခွင့်အရေး တစ်ခုလို မျှော်လင့် ကြရတာ မဟုတ်လားကွ...

ဒီတော့ ကိုယ့်ကို ကိုယ်လည်း ဘုရားကျွန် အဖြစ် လှူခဲ့ကြရုံမျှ မကဘဲ သားမြေးမြစ်တွေ ကိုပါ လှူခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဘုရားကျွန် အဖြစ်က လွတ်မှာကိုတောင် ပူမိပါသေးတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်းရဲ့ လေးနက်ပုံကြောင့် ဝင်သဝတ်ဓမ္မိုးမှာ ပါတဲ့ မနူဟာရဲ့ မြလက်စွပ်ကို ပြန်ပြီး ယူချင်

နေတာပါ” ဟူ၍ ဦးဂွမ်တီက ရှည်လျားစွာ ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်ကား သူတို့၏ ဖွဲ့လုံ့လကို လွန်စွာ သဘောကျသော်လည်း သူတို့ကဲ့သို့ ထိုပစ္စည်းကို ထပ်မံရှာဖွေရန် စိတ်မပါ တော့သည့် အလျောက် သူတို့နှင့် လမ်းခွဲရန် ပြင်ဆင် ရလေတော့၏။

ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်ရက် သုံးရက်မျှ ဆက်လက်၍ နေထိုင်သေး၏။ ဦးဂွမ်တီလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ နေထိုင် ပေ၏။

တောင်သုံးလုံးမှ ဆရာကြီး ဦးဘကောင်း အပါအဝင် နဂါးနက်ဂိုဏ်းသားများအား အင်္ဂလိပ် အစိုးရ စစ်ပုလိပ်များက လာရောက်ဝိုင်းဝန်း ဖမ်းဆီးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ကြားသိသည့် အခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ လာခဲ့ကြလေ၏။

ဦးဂွမ်တီနှင့် လည်း ထိုနေရာမှာပင် လမ်းခွဲ ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြင့်မှာမူ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါ၌ လက် ထပ်လိုက်ကြပြီးလျှင် ဤအိမ်ကြီးကား ဝယ်ယူ၍ နှစ်ပေါင်း များစွာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင် ခဲ့ရလေတော့သတည်း။

*****

ကျောက်စာ ဝန်ပောင်း ဦးဘတူ (ခေါ်) ဦးစိန်လျောင်၏ အဖြစ်အပျက်များမှာ အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်းပင် လွန်စွာ ဆန်းကြယ်ပေရာ တော်ရုံတန်ရုံ ထူးဆန်းခြင်းလောက်ကို ထူးဆန်း သည်ဟု သဘောမထားသော ဆားပုလင်းနှင်းမောင် သည့်ပင်လျှင်. . .

"ဆန်းလိုက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ဗျာ၊ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး"

ဟူ၍ ထူးဆန်းခြင်းကို အသိအမှတ် ပြုလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ကျောက်စာဝန်ပောင်း ဦးဘတူ၏ ထွက်ချက်ကို လေးနက်စွာ စဉ်းစား ပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

"ဦးဘတူက နဂါးနက်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းဝင် စာရင်းတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ မှတ်တမ်း တွေကို ခိုးယူပြီး အစိုးရဆီကို ပို့ခဲ့တဲ့အတွက် နဂါးနက်ဂိုဏ်းဟာ အဲဒီမှာတင် အဖမ်းခံရပြီး ပြိုကွဲသွားတယ် ဆိုပါတော့။ အခုခင်ဗျားကို သတ်ဖို့လာတဲ့ နဂါးနက်ဂိုဏ်းဝင် အေးမောင်ဟာ ထောင်က လွတ်လာပြီး လက်စားချေတာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုနှင်းမောင်"

"ဒါနဲ့ ဦးဂွမ်တီကို နောက်ထပ် မတွေ့ တော့ဘူးလား"

"မတွေ့တော့ပါဘူး။ ချောက်မြို့မှာ ဆရာကြီး အဖြစ် ဆေးကု ပေးနေတယ်လို့ ကြားရလို့ ကျုပ်လိုက်ပြီး သွားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ဥက္ကံသုံးဆယ်ဘက်မှာ ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားတော့လဲ ကျုပ်လိုက် သွားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်ထွက်သွားပြန်ပါတယ်။ ဦးဂွမ်တီ ရောက်ခဲ့တဲ့ မြို့တွေဟာ သိသာပါတယ်။ တိုက်နံရံတွေ၊ တံခါးတွေ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ရေတိုင်ကီမှ အစ ထုံးနဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဖော်လို့ မရတဲ့ စာတွေ လျှောက်ပြီး ရေးတဲ့ အကျင့် ဦးဂွမ်တီမှာ ရှိပါတယ်"

"တော်တော် ဆန်းတာပဲနော်"

"ဆန်းတာတော့ ဘာပြောဖို့ ကောင်းသလဲဗျာ။ ဟောဒီ အေးမောင်တို့ ကျုပ်ကို ရန်မူဖို့ မလာခင် တစ်လ အလိုလောက်မှာ ကျုပ်အိမ်အုတ်တံတိုင်းမှာ ဦးဂွမ်တီလာပြီး ထုံးနဲ့ စာရေး သွားသေးတယ်။ ဒီတစ်ခါ ရေးတာကတော့ ကျုပ်ကို

သတိပေးသွားကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။”

“ဘယ်လိုများ ရေးသွားသလဲ ဦးဘတူ”

“ရန်ကြွင်း ရန်စပဟာ မီးကြွင်း မီးစထက် ပိုပြီး ဆိုးတယ်၊ သတိထားလို့ ရေးထားပါတယ်”

ကိုနှင်းမောင်သည် ဦးဘတူ၏ စကားကို နားထောင် ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“တော်တော်ကို ဆန်းတဲ့ လူကြီးပဲဗျာ။ ကျုပ်တော့ ဒီလူကြီးကို မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာဦးမယ်. . . အိုင်ပီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

(ကိုနှင်းမောင်သည် နောင်အခါ၌ အမှန်တကယ်ပင် ဦးဂွမ်တီနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံခဲ့ကြပုံ၊ ဦးဂွမ်တီက ကိုနှင်းမောင်ကို ပညာစွမ်း ပြလိုက်ပုံတို့ကို တစ်ချိန်ချိန်၌ တင်ပြပါဦးမည်။)

(စာရေးသူ)

ထို့နောက် ကိုနှင်းမောင်က ဆက်လက်၍ မေးခွန်းအချို့ကို မေးပြန်လေ၏။

“ဦးဘတူ. . . မြနန်းနွယ်နဲ့ကော တွေ့သေးသလား”

“မတွေ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘုရားတစ်ဆူမှာတော့ မြနန်းနွယ်ရဲ့ နာမည်နဲ့ ရွှေထီးဆောင်း ဆီက ကျုပ်ယူခဲ့တဲ့ ရွှေပြောင်းဖူး ကလေးကိုလာပြီး လှူထားတာတော့ တွေ့ ရပါတယ်”

“ဦးဘတူ ခင်ဗျားရဲ့ အမှုကတော့ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်တဲ့အမှု ဖြစ်လေတော့ ရှေ့နေကောင်းကောင်းနဲ့ လျှောက်လဲ လိုက်ရင် လွတ်သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဟောဒီက မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဂါတ်ကို လိုက်သွားပေဦး”ဟု ဆိုကာ ကိုနှင်းမောင်သည် ဦးဘတူအား သဃ်န်းကျွန်း ဂါတ်မှ ဦးဖေခင်တို့၏ လက်သို့ လွှဲအပ် လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထူးဆန်းသော အိမ်ကြီးမှ၊ ထူးဆန်းသော လူသတ်မှု တရားခံ၏ ထူးဆန်းသော ထွက်ချက်များကို ရေးမှတ်ထားသည့် ဖိုင်တွဲကြီးအား ယူ၍ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီရုံးသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။

*****

"သူ့နေရာသူ ပြန်ထားတတ်အောင် လေ့ကျင့်ရမယ်ကွ၊ နေရာတိုင်း အရာတိုင်းမှာ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ တစ်ခုသာ ရှိစမ်းပါစေကွာ၊ အဲဒီလူဟာ တကယ့်ကို အစွမ်းထက်တဲ့လူ၊ လောက ကို အကျိုးပြုနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်နေပြီကွ။ တိုတို ပြောမယ်ကွာ မင်းတို့ငါတို့ရဲ့ ဘုရင်သီပေါမင်းဟာ သူ့နေရာမှာသူ မရှိတော့ဘူး၊ ကုလားဖြူတွေ ဖမ်းသွားပြီ ဖမ်းသွားပြီ မဟုတ်လား၊

အေး.. သီပေါမင်း၊ ဒါမဟုတ် သီပေါလို ငါတို့ မြန်မာအမျိုးသား ထဲက မင်းတစ်ပါးပါးကို ထီးနန်းရအောင် လုပ်တယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ အလုပ်ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့လူဟာ တကယ့် မြန်မာ ရာဇဝင်မှာ ကမ္ပည်း ထိုးလိုက်တဲ့ သူရဲကောင်း ပေါ့ကွ။ ကဲထားပါတော့ ငါတို့ဟာ တကယ်တော့ သုည သဘောကို ရောက်သွားရင် နိဗ္ဗာန် လို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။

အဲဒါဘာလဲ 'သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း'ပဲ မဟုတ်လားကွ။ ဒါကြောင့် အစွမ်းသတ္တိ ထူးချင်တဲ့ လူတွေ၊ သူရဲကောင်းတွေ ဖြစ်ချင်တဲ့ သူတွေဟာ ဘုရားဟောင်းတွေ ပြန်ပြီး ပြင်ကြတယ်တဲ့ကွ။ ဒါဟာ အကယ့် အနှစ်သာရကို ထုတ်လိုက်ရင် 'သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း' ပဲ မဟုတ်လား"

"ချစ်ခြင်း ဆိုတာရယ်၊ သနားခြင်း ဆိုတာရယ်၊ သူတစ်ပါးချမ်းသာတာကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာရှိခြင်း ဆိုတာရယ်ဟာ တကယ်တော့ "သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း" သဘောတရားတွေ ပါပဲကွာ၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ ဆိုတဲ့ ဥပေက္ခာစကားလုံးဟာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ဖြစ်ကြတာပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့... 'သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း' သဘော တရားကပဲ ချုပ်ထားတာပဲ မဟုတ်လားကွ"

အခန်း (၁၄)

ရွှေဘိုဂါတ်သို့ အပြန်

များမကြာမီ ရက်အတွင်း၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ရွှေဘိုဂါတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အမိန့်စာ ထွက်၍ လာလေသည်။

ကိုနှင်းမောင်အား မလိုလားသော ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီရှိ အရာရှိအချို့သည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြသော်လည်း ကိုနှင်းမောင်၏ အရည်အချင်းအား အသိအမှတ် ပြုသော အရာရှိများနှင့် ကျွန်ုပ်မှာမူ များစွာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရလေ၏။

ကိုနှင်းမောင် ရွှေဘိုဂါတ်သို့ ပြောင်းရသည့်နေ့က ကျွန်ုပ်သည် ဘူတာရုံသို့ လိုက်၍ ပို့သည့် အပြင် ကိုနှင်းမောင် ကြိုက်တတ်သည့် စီးကရက် ဘူးများနှင့် ဝတ္ထု စာအုပ်များကို ဝယ်ယူ၍ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်လေသည်။

ကိုနှင်းမောင်သည် ရာထူး တက်မည် ဆိုခြင်းကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသည့် အလျောက် ၎င်း၏ ထုံးစံအတိုင်း မခိုးမခန့် ပြုံးဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြုံး၍ ပြသည်မှအပ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

ထိုစဉ်၌ပင် တယ်လီဖုန်း လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကောက်ယူ နားထောင်ကြည့်ရာ စိတ်မကောင်း ဖွယ်ရာသော သတင်းဆိုး တစ်ခုကို ကြားရလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်အား တယ်လီဖုန်းမှ ကျွန်ုပ်ကြားရသော သတင်းအား လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

"ကိုနှင်းမောင်... ကျုပ်တို့လူတော့ သွားပြီဗျို့"

"ဘယ်သူလဲဗျ"

"ကျောက်စာ ဝန်ဟောင်း ဦးဘတူ၊ ဒီကနေ့ မနက်သဃ်န်း ကျွန်းအချုပ်ခန်းထဲမှာပဲ အပြင်က ဆိပ်လူးမြားနဲ့ ပစ်သွားတယ် ဆိုပဲ၊ ဦးဖေခင်က တယ်လီဖုန်း ဆက်တယ်"

"ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အချုပ်ခန်းထဲက လူကို ဆိပ်လူးမြားနဲ့ ပစ်လို့ရမှာတုန်းဗျ၊ အချုပ်ခန်း တည်နေပုံလဲ အိုင်ပီသိသားပဲ အပြင်ကနေ ပစ်လို့ ဘယ်က ရမှာလဲ"ဟု ဆိုကာ ကိုနှင်းမောင်သည် သဃ်န်းကျွန်းဂါတ်သို့ ၎င်းကိုယ်တိုင် တယ်လီဖုန်း ဆက်လေတော့၏။

အချိန် အတော်ကြာသည် အထိ စကားပြောပြီးနောက် ကိုနှင်းမောင်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်ပြီးလျှင်. . .

"ဟုတ်တယ်ဗျို့ ပစ်တဲ့လူက အချုပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်ကို ရောက်အခေါင် တွယ်တက်ပြီးမှ ပစ်သွင်းလိုက်တာ ဆိုပဲ"

ကိုနှင်းမောင်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းတွင်း မှ ထွက်၍ သွားပြီးနောက် ပြန်၍ လှည့်လာကာ. . .

"လာဗျာ. . . ဈေးထိပ်မှာ လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး သောက်ကြဦးစို့လား"ဟု ခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနှင့်အတူ သောက်နေကျ ကုလား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လက်ဖက်ရည် သောက်နေစဉ်၌ပင် ရုံးမှ ပြာတာ ကလေးသည် ရေးကြီး သုတ်ပျာဖြင့် ရောက်လာပြီးလျှင်. .

"ဆရာတို့ နှစ်ယောက် စလုံးကို မင်းကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ခက်တာပဲဗျာ၊ ဆရာ ကိုနှင်းမောင် ကျွန်တော်တို့ ရုံးမှာ ရောက်တာနဲ့ အမှုတစ်ခု ကတော့ ပေါ်တော့တာပဲ"ဟု ညည်းတွားလေ သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုနှင်းမောင်လည်း မင်းကြီးရုံးခန်းသို့ လာခဲ့ကြရာ ရုံးရှေ့တွင် အိုင်ဂျီပီခေါ် ပုလိပ်မင်းကြီးချုပ်၏ မော်တော်ကားကို တွေ့ရသဖြင့် လွန်စွာ အရေးကြီးသော ကိစ္စဟု ကျွန်ုပ် တတ်အပ် သေချာတွေးမိလေ၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် တော်ရုံ ကိစ္စလောက်ဖြင့် ပုလိပ်မင်းကြီးချုပ်သည် ကိုယ်တိုင် လာရောက်ခဲ့သည်။ ယခုမူ ဤသို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက်ခဲ့သောကြောင့်

လွန်စွာ အရေးကြီးသော ကိစ္စဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်စုံထောက်မင်းကြီး ရှပ်တဲဝပ်က ကိုနှင်းမောင်အား ပုလိပ်မင်းကြီးချုပ်နှင့် မိတ်ဆက် ပေးလေ၏။

တော်ရုံလူမျှ ဆိုလျှင် ဤကဲ့သို့ အရာရှိကြီးများက အရေးတယူဆက်ဆံကြခြင်း အတွက် တစ်သက်လုံး ဂုဏ်ယူ၍ပင် ကျေနပ်ကြလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ကိုနှင်းမောင်မှာမူ ပုလိပ်မင်းကြီးချုပ်နှင့် ယခုကဲ့သို့ မိတ်ဆက်ရသည်ကို သာမန် လမ်းဘေးမှ လူနှင့် မိတ်ဆက် ရသကဲ့သို့ပင် သဘောထားကြောင်း ၎င်း၏ ဟန်ပန် အမူအရာက ဖော်ပြလေ၏။

"ဆားပုလင်း နှင်းမောင်ကို ရာထူး တိုးပေးဖို့ ခင်ဗျားရဲ့ မင်းကြီးက ထောက်ခံထားတယ်"

ပုလိပ်မင်းကြီးချုပ်သည် အထက်ပါ စကားကို ပြောပြီးနောက် ခေတ္တ ရပ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်. . .

"ကျုပ်ကလဲ ဟောဒီ အမှုကလေး လိုက်ပြီးရင် တစ်ခါတည်း တိုးပေးလိုက်မှာပါပဲ၊ အမှုက သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်၊ ကေအက်စ် အမ်ဦးလှမောင် ဆိုတဲ့ ဘုရားလူကြီး ဒီနေ့မနက်မှာ အသတ်ခံရတယ်၊ ဒီလူကြီးဟာ ဘုရင်ခံနဲ့တောင် သိတဲ့ လူကြီးဆိုတော့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်"

ကိုနှင်းမောင်သည် ၎င်းလွန်စွာ နှစ်သက်သော ရေခဲတောင် တံဆိပ်စီးကရက်ကို ထုတ်၍ မီးညှိလိုက်ပြီးလျှင်....

"ဝမ်းနည်းပါတယ်. . . အိုင်ဂျီပီ၊ ကျုပ် အဲဒီအမှုကို လိုက်မပေးနိုင်ပါဘူး"ဟု လွန်စွာလည်း ကြွေ့မလုပ်၊ လွန်စွာလည်း ပေါ့ဆဆမဟုတ်သော ဟန်ပန်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ကိုနှင်းမောင်၏ စကားကြားရသဖြင့် ပုလိပ်မင်းကြီးချုပ်ရော၊

မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်ပါ မျက်လုံးပြူး၍ သွားကြလေ၏။

"ဒီမှာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်. . . ငါဟာ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးရဲ့ အကြီးဆုံးရာထူးရှိတဲ့ လူဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းအနေနဲ့များ မေ့များသွားပြီလား"

"ရာထူးအကြီးဆုံးလူက ကျုပ်ကို ကောင်းကင် ပံ့ပြီး ပြရမယ်လို့ ခိုင်းရင်ကော ကျုပ် ပံ့ရတော့မှာလား၊ ဒီအလုပ်မှာ ကျုပ် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူး၊ တခြားလူကို ခိုင်းပါ ကျုပ် ဆောင်ရွက်ပေး နိုင်တဲ့ အမှုတွေကို ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့ပါပြီ၊ ပေါင်တစ်ရာလောက် မနိုင်တဲ့လူကို ပေါင်တစ်ရာ့ ငါးဆယ် မ ခိုင်းတာဟာ အကျိုး မရှိနိုင် ပါဘူး အိုင်ဂျီပီ"

"အိုး . ဂေါ့ .... ဟဲ... "

ပုလိပ်မင်းကြီးချုပ်သည် ဘုရားတ လေတော့၏။ ကိုနှင်းမောင်မှာ စီးကရက် သောက်ပင် မပျက်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ နေလေသည်။

"မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ် ခင်ဗျားလူကို ရာထူးတက်ပေးဖို့ မပြောနဲ့ အလုပ်က တစ်ခါတည်း ထုတ်မပစ်တာဟာ သူဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ အမှုကြီးတွေအတွက် အမြင့်ဆုံး ပေးလိုက်တဲ့ အခွင့် အရေးလို့ မှတ်ပါ။ စီအိုင်ဒီမှာလဲ မထားပါနဲ့၊ အဆိုးဆုံးနယ်က ဂါတ်ကို ပို့ပစ်လိုက်ပါ" ဟု ဆိုကာ ပုလိပ်မင်းကြီးချုပ်သည် စိတ်ဆိုးလျက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

"ဘယ်လိုလဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်... ရာထူးရဖို့ သေချာနေတာ ဒီလိုပဲ လွှင့်ပစ် လိုက်ရလား"ဟု ဆိုကာ မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်သည် သူ၏ နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လိုက်လေတော့၏။

*****

တရုတ်ပြည်မှ နေ၍ သထုံသို့ ရောက်သွားသော မြလက်စွပ်တစ်ကွင်း အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ လောကီပညာ ကျင့်စဉ်များနှင့် ၎င်းမြလက်စွပ် ဆက်သွယ်ပုံ အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ပုဂံပြည်ကြီး၌ အစောင်မြင့်ခဲ့သော အရှင် အဇ္ဇဂေါဏ၏ ရွှေလုပ်နည်းကို လည်းကောင်း၊ ပဲခူးသည် ပုဂံကဲ့သို့ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော တိုင်းပြည်ကြီး ဖြစ်၍ လာမည့် အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊

ကျန်စာသင့်သည့် ဘုရားကျွန်တစ်ဦးသည် နောက်ဆုံး၌ ဤနေရာတွင် ရောက်လာပြီး ၎င်းအိုး ကလေးကို ရရှိကာ လွန်စွာ အစွမ်းထက်မြက်သွားမည်ကို လည်းကောင်း ရေးသားထားလေသည်။

ဘေးဘိုးဘီဘင်တို့၏ အခါ၌ ပုဂံပြည်ကြီးအား အရှင်အဇ္ဇဂေါဏသည် ကြွယ်ဝအောင် လုပ်ခဲ့ပြီး၏ ထိုသို့သော လုပ်ရပ်တို့ကား ငုံ့လျှိုး ပျောက်၍ လုပ်ရပ်တို့သည် ပုဂံ၌ ရေချိုးဟူသော စကားအတိုင်း ရေ၌ ငုပ်လျှိုး ပျောက်ကွယ်ခဲ့လတ္တံ့တည်း၊ လုပ်ရပ်ကို ဆောင်၍ ပဲခူးသို့ သူကြွယ် တစ်ဦး လွတ်လေ၏။ ၎င်းကို ရှာ၍တွေ့လျှင် ပုဂံကြွယ် သကဲ့သို့ ပဲခူးလည်း ကြွယ်လတ္တံ့တည်း။ ငါတို့ကား ကျွန်မျိုး ဖြစ်၍ မဆောင်မရွက်နိုင်ချေ။ ဆောင်နိုင်သူတို့ ဆောင်ကုန်၊ ကျွန်မျိုး၌ ဖြစ်သော အရှင်မြတ်၊ ရာဇာမြတ်တို့၏ ပျောက်ဆုံးသော ရတနာကို ပြန်၍ ဆောင်ယူနိုင်လျှင် ကျွန်ပ်မှ လွတ်လတ္တံ့ဟူသော စာငါ၌ ရှိသည်။ ဤစာကို တွေ့သောသူသည် မသမာသောအကြံဖြင့် ဘုရား ယောင်ကို ဖောက်သောသူတည်၊ လုပ်ရပ်ကိုသော်ရှာ၊ ရတနာသော်လည်း ရှာစေရမည်။ သို့တစ်မှုကား ဘေးဒုက္ခ အသိန်းအသောင်း တွေ့စေ မေတ္တးရှင်အားလည်း အဖူးရစေနှင့်ဟု ငါကျန်သတည်း။

သဒ္ဒေးကန်ပန်းတောမျိုးသူကြွယ်ရွှေတောင်

အခန်း (၁၅)

နဂါးအစွယ်ကလေးတစ်ချောင်း

ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူ၏ အမှုကို ဖော်ထုတ်ပုံ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက် ဌာနတွင် ကိုနှင်းမောင်အား များစွာ ချီးကျူးစကား ပြောကြလေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် ရန်ကုန်မြို့ အိုင်ဂျီပီခေါ် ပုလိပ်မင်းကြီးချုပ်ထံသို့ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်အား ရာဇဝတ်အုပ် ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ပေးရန် စာဖြင့် ကျနစွာ ရေး၍ အစီရင် ခံခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်နှင့် တွေ့သည့် အခါ၌

"အိုင်ဆေး. . . ခင်ဗျား ဒီတစ်ခါတော့ ရာထူး တက်ပါပြီဗျာ"ဟု ပြောခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုနှင်းမောင်သည် ဘူတာ စံကြံ၌ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားစမြီ ပြောလျက် ရထား ထွက်ချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။

"ကျုပ် စိတ်မကောင်း ပါဘူးဗျာ၊ ရာထူး တက်ခါနီးမှ ဒီလို ဖြစ်ရတာ . ."

ဟု ကျွန်ုပ်က စကား စ လိုက်သော်လည်း ကိုနှင်းမောင်က ထိုကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားမှု မပြုဘဲ...

"မိုင်ဒါကွင်းမှာ ချွတ်တားဂမ်းမား ဆိုတဲ့ လူသန်ကြီး ဆင် နဲ့ အားချင်း ပြိုင်ပြမယ် ဆိုပါလား အိုင်ပီ"ဟု တခြားသော စကားလမ်းကြောင်းသို့ ပြောင်း၍ ပြောလေ၏။

(၎င်းလူသန်ကြီး ချွတ်တားဂမ်းမား ဆိုသည်မှာ လူသန်ကြီး ဆန်တို မရောက်မီ ရောက်ရှိ ခဲ့သော အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား လူသန်ကြီး ဖြစ်၏။ ငါးပတ်လည် သစ်သား

တန်းကြီး များအား ရင်ဘတ်ဖြင့် တိုက်၍ ချိုးပြခြင်း၊ ဆင် နင်းခံပြခြင်း၊ ဆင် မရုန်းနိုင်အောင် ဆင်မြီးကို ဆွဲပြခြင်း စသော ခွန်အား ကြီးမားခြင်း အလုပ် တို့ကို ထူးဆန်းစွာ လုပ်ပြခဲ့သူ ဖြစ်၏။)

(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်ကလည်း ၎င်းစကားလမ်းကြောင်း မည်သို့ပင် ပြောင်းပစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ် ပြောလိုသော စကားကို မပြောင်းဘဲ ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

"အိုင်ဆေး. . . ကိုနှင်းမောင်. . . အသတ်ခံရတဲ့ ကေအက်စ်အမ် ဦးလှမောင် ဆိုတာ ရှေ့နေ အခေါင်ကျော်လှရဲ့ ဆရာ မဟုတ်လားဗျ၊ ခင်ဗျားတောင်မှ မသက်ာလို့ သူ့ရဲ့ ဘုရားခန်းထဲကို တိတ်တဆိတ်ဝင်ပြီး လေ့လာ ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား"

"အစစ်ပေါ့ဗျာ"

"ဦးလှမောင်ကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားကို ခင်ဗျားလို လူကတောင် ဖမ်းမပေးနိုင်ဘူးလို့ ဝန်ခံရတယ် ဆိုတော့၊ တော်တော်ကို စွမ်းတဲ့လူပဲဗျာ။ တကယ်ပဲ ဒီအမှုကို ခင်ဗျား လက်မြှောက် လိုက်တာလား"

ကိုနှင်းမောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်၍ မပြောတော့ဘဲ စီးကရက်ကို ထုတ်၍ မီးညှိ လေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ကိုနှင်းမောင် လိုက်ပါမည့် ရထားမှာလည်း ထွက်ရန် အချက်ပေးနေပြီ ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်အား ခွဲခွာရတော့မည် ဖြစ်၍ ၎င်း၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက် လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ အနီးမှ ခေါင်းမြီးခြုံ ကုလားမကလေး တစ်ဦးသည် ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်၍ လျှောက်သွားရာ. . . ကိုနှင်းမောင်က အခြား လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ထိုခေါင်းမြီးခြုံ ကုလားမကလေး၏ လက်မောင်းအား လှမ်း၍ ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင်. ..

"မြနန်းနွယ်. . . ဦးလှမောင် ဘုရားခန်းထဲက ရွှေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်း နတ်သမီး ရုပ်ကလေးထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ရွှေပြောင်းဖူးကလေး ရခဲ့ရဲ့ မဟုတ်လား"ဟု

မေးလိုက်ရာ. . .

ခေါင်းမြီးခြုံ ကုလားမ ကလေးသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ဘဲ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်၍ စိတ်ဆိုး နေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ခေါင်းမြီးခြုံ ကုလားမတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာ၌ ဇာပိတ် ကလေးကာ၍ တစ်ကိုယ် လုံးအား ဖဲနက် ဝတ်ရုံကြီးဖြင့် လွှမ်းထား သည်ဖြစ်ရာ သူ၏ မျက်နှာကို သာမက တစ်ကိုယ်လုံးအား မြင်ရခြင်း မရှိသော်လည်း ဖြူသွယ်သော လက်ကလေးနှင့် ခြေချောင်း ကလေးများ လွန်စွာ လှသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် လွန်စွာ နုနယ် ချောမောသော မိန်းကလေး ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်း မိလေသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ရခဲ့တယ်။ ဦးလေး ဦးဝွမ်တီကို ပေးလိုက်ပြီ" ဟု ဒေါသသံကလေးနှင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ကိုနှင်းမောင်၏ လက်မှ ဆောင့်ရုန်းကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။

"ဒီမှာ မြနန်းနွယ်. . . မင်းတို့ကို ကူညီခဲ့တဲ့ ကျောက်စာ ဝန်မင်း ကိုစိန်လျှောင်တော့ ဒီကနေ့ မနက်ပဲ အချုပ်ခန်းထဲမှာ ကိစ္စတုံး ရှာပြီကွယ်"ဟု ကိုနှင်းမောင်က လှမ်း၍ ပြောလိုက်ရာ ထို ခေါင်းမြီးခြုံ ကုလားမကလေးသည် လှမ်း၍ နေသော ခြေလှမ်းတို့ကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် ရထားမှာ စတင် ထွက်ခွာနေပြီ ဖြစ်၍ ကိုနှင်းမောင်သည် ရထားဆီသို့ ပြေး၍ တက်သွားကာ ကျွန်ုပ်အား လက်ပြ၍ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုနှင်းမောင်အား လက်ပြ နှုတ်ဆက်၍ ကျွန်ုပ်၏ မြင်ကွင်းမှ ရထား တစ်စီးလုံး ပျောက်ကွယ် သွားသည့်အခါ ကျမှပင် မြနန်းနွယ်ခေါ်သော ခေါင်းမြီးခြုံ ကုလားမ ကလေးအား မျက်စိရှင်စွာ ရှာဖွေကြည့်ရာ အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ပေ။

ထိုအချိန်ကျမှပင် ကေအက်စ်အမ် ဦးလှမောင်အား သတ်သွားသော လူသတ်သမားမှာ ခေါင်းမြီးခြုံ ကုလားမကလေး ဟန်ဆောင်၍ ထားသော မြနန်းနွယ်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိသည့် အလျောက်၊ ၎င်းအား ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် စ်ကြီအတွင်းမှ ပြေး၍ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဂါတ်တဲများသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်ရလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မြနန်းနွယ် နောက်သို့ မော်တော်ကားဖြင့် ရော်ရမ်း

မှန်းဆကာ လိုက်လာရင်း... ကိုနှင်းမောင် ကား လူသတ်တရားခံကို မည်သည့် နည်းဖြင့် သိနေရသနည်း၊ ထိုသို့ သိနေပါလျက် ပုလိပ်မင်းကြီးချုပ်အား ထိုတရားခံ ဖမ်းမပေးနိုင်ကြောင်း အဘယ်ကြောင့် ငြင်းဆို ခဲ့ရသနည်း၊ ထိုငြင်းဆိုမှုသည် မိမိ၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို အကြီးအကျယ် ပိတ်ဆို့ လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လေရာ၊ ကိုနှင်းမောင်သည် အဘယ့် အတွက် ကြောင့် မိမိ ရာထူး တက်မည့် အရေးကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိရ သနည်း စသည့် တရုတ် ပဟေဠိဆန်သော မေးခွန်း တို့သည် ကျွန်ုပ် ၏ စိတ်အာရုံ၌ အစီအရီ ပေါ်ထွက်၍ လာလေတော့သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မသကာ

မင်းသိခ်

သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်းသဘော

"သူ့နေရာသူ ပြန်ထားတတ်အောင် လေ့ကျင့်ရမယ်ကွ၊ နေရာတိုင်း အရာတိုင်းမှာ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတစ်ခုသာ ရှိစမ်းပါစေကွာ၊ အဲဒီလူဟာ တကယ့်ကို အစွမ်း ထက်တဲ့လူ၊ လောက ကို အကျိုးပြုနိုင်ခဲ့လူ ဖြစ်နေပြီကွ။ တိုတိုပြောမယ်ကွာ မင်းတို့ငါတို့ ရဲ့ ဘုရင် သီပေါမင်းဟာ သူ့နေရာမှာသူ မရှိတော့ဘူး၊ ကုလားဖြူ တွေဖမ်းသွားပြီ ဖမ်းသွားပြီမဟုတ်လား။

အေး. . . သီပေါမင်း၊ ဒါမဟုတ် သီပေါလို ငါတို့ မြန်မာအမျိုးသား ထဲက မင်းတစ်ပါးပါးကို ထီးနန်းရအောင် လုပ်တယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ အလုပ်ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့လူဟာ တကယ့် မြန်မာ ရာဇဝင်မှာ ကမ္ပည်းထိုးလိုက်တဲ့ သူရဲကောင်းပေါ့ကွ။ ကဲထားပါတော့ ငါတို့ဟာ တကယ်တော့ သုညသဘောကို ရောက်သွားရင် နိဗ္ဗာန် လို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။

အဲဒါဘာလဲ 'သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း'ပဲ မဟုတ်လားကွ။ ဒါကြောင့် အစွမ်းသတ္တိ ထူးချင်တဲ့ လူတွေ၊ သူရဲကောင်းတွေ ဖြစ်ချင်တဲ့ သူတွေဟာ ဘုရားဟောင်းတွေ ပြန်ပြီး ပြင်ကြတယ်တဲ့ကွ။ ဒါဟာ အကယ့်အနှစ်သာရကို ထုတ်လိုက်ရင် 'သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း'ပဲ မဟုတ်လား"

"ချစ်ခြင်း ဆိုတာရယ်၊ သနားခြင်း ဆိုတာရယ်၊ သူတစ်ပါးချမ်းသာတာကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာရှိခြင်း ဆိုတာရယ်ဟာ တကယ်တော့ 'သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း' သဘောတရားတွေ ပါပဲကွာ၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ ဆိုတဲ့ ဥပေက္ခာ စကားလုံးဟာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ဖြစ်ကြတာပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့... 'သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း' သဘော တရားကပဲ ချုပ်ထားတာပဲ မဟုတ်လားကွ"

အောင်မြင်တဲ့သူရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား

(တစ်) အချက်ကတော့ သူခိုးတစ်ယောက်ဟာ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထားမျိုး ရှိရမယ်။

(နှစ်) အချက်ကတော့ ကိစ္စရပ်တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်တော့ မယ်ဆိုရင်၊ ကိုယ့်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို ကိုယ်ယုံကြည်ရမယ်။

(သုံး) အခေါင့်အည်း ချုပ်တီးနိုင်ရမယ်။

(လေး)အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ် နိုင်ရမယ်။

(ငါး)အကွက်ချပြီး စီမံတတ်ရမယ်။

(ခြောက်) တွက်ကပ်မှုမရှိဘဲ ကိုယ်တိုင်ချည်း လုပ်ရမယ်။

(ခုနစ်) သေသေသပ်သပ် ဝတ်စား ဆင်ယင်တတ်ရမယ်။

(ရှစ်)ညှာတာ ထောက်ထား ရမည့်သူကို ညှာတာ တတ်ရမယ်။

(ကိုး)တာဝန်လဲ ယူရဲရမယ်။

(တစ်ဆယ်) နှုတ်လုံ ရမယ်။

“ဒီအမှုမှာတင် မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေရဲ့ တစ်ဝက် ကျော်က ဒီလူကြီးရဲ့ လက်ချက်တွေပေါ့ ဗျာ။ သူက ငွေလဲ တတ်နိုင်တယ်၊ တရားသူကြီးတွေ ပုလိပ်မင်းကြီးတွေ ဆိုတာ သူရဲ့ ခါးပိုက်ထဲမှာ ရှိနေတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဘုရင်ခံက ပေးထားတဲ့ **(KSM)** ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကြီးကလဲ ရှိနေတော့ သူ့ကို အပိုင် ကိုင်ဖို့ရာက မြွေဟောက်ကို အမြီးဆွဲရသလိုပဲ၊ ကိုယ်က ဦးလို့ အမြီးကိုမိမိရရ ဆွဲပြီး တအားဆောင့်ခါ လိုက်နိုင် ရင်တော့ မြွေဟောက်ဟာ အဆစ်တွေပြုတ်ပြီး သေမှာ အမှတ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က စက္ကန့်ဝက် လောက်များ နောက်ကျသွားရင်တော့ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာနဲ့ ဘာထူးမှာလဲ”

“နေပါဦး ဦးလှမောင် ရထားတဲ့ **(KSM)** ဆိုတဲ့ ဘွဲ့က ဘာဘွဲ့ တဲ့လဲဗျ”

“အရှည်ကတော့ “ကျက်သရေဆောင် ရွှေစလွယ်ရမင်း” လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကို ပုန်ကန်မှုက လွဲပြီး အခြားမှုနဲ့ အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လို့မရဘူး”

“ဥပဒေထဲမှာ ဒီလို မပါပါဘူးဗျာ”

“ဥပဒေ စာအုပ်ထဲက အတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ လုပ်လို့ ရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မလုပ်လဲ မလုပ်ကြဘူး မဟုတ်လား။ ထဘီစုတ်ခိုး တဲ့ သူခိုးကို ပုလိပ်က ပါးရိုက်ရမယ် လို့များ ဥပဒေ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားလို့လား။ ဒါပေမယ့် ရိုက်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ လူကြီးလူ ကောင်း တစ်ယောက် ပြစ်မှု ကျူးလွန်ရင် အချုပ်ထဲ မထည့်ဘဲနဲ့ ဌာနအုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ညှော်ခံရမယ်လို့များ ဥပဒေ စာအုပ်မှာ ရေးထားလို့လား။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ဒီအတိုင်း လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

"တစ်သက်မှာ တစ်ခါကတော့ သေမှာပဲ၊ သေခြင်း ဆိုတာဟာ လည်း တကယ်တော့ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း ဆိုတဲ့ သဘော တရားထဲက တစ်ခုပဲ၊ ဒီတော့ ဘာမှကြောက်ဖို့ မရှိပါဘူး။ သေဖို့အဆင်သင့် အမြဲ ဖြစ်နေတဲ့လူဟာ ဘာကိုများ ကြောက်ရွံ့ ဖို့ ရှိသေးလို့လဲ"

"သတ္တဝါတွေဟာ သေဖို့ ကြောက်နေကြတာ ချည်းပဲ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ရဟန္တာတွေကျတော့ သေဖို့ ဘယ်ကြောက် လိမ့်မလဲ ဆက်ပြီး ရှင်နေတာကိုတောင် ငြီးငွေ့တော်မူကြတယ်။ အရဲရင့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့ကွာ"

"မင်း လိုချင်တဲ့ ဥစ္စာက အဖိုးတန်ဆုံးကွ"

"ကျုပ်က ဘာမှမလိုချင်ဘူးလို့ ပြောတာဗျ"

"အေးလေ ဘာမှမလိုချင်ဘူး ဆိုတာကိုက မင်းလိုချင်တဲ့ ဆန္ဒ မဟုတ်လားကွ၊ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အရာဟာ တကယ်တော့ရှိတယ်ကွ။ ဒါက သိပ်ပြီး လေးနက်တယ်။ သူညရဲ့ သဘော တရားကို မင်းနားလည် သွားတဲ့ နေ့ကျရင် တော့ ငါပြောတာတွေဟာ တန်ဖိုးရှိလာလိမ့်မယ်"

အဆုံးထိ ဖတ်ပေးခဲ့လို့

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

Whisper Of Words